STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 01508

DER TREYD YUNYONIZM

L. Levin

Permanent preservation of this book was made possible
by Gary & Rosalind Judd
in honor of
Tova Finkelstein, Jesse Steinman

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

ארבייטער-רינג ביבליאטעק

IV.

דער טרייד יוניאָניזם

פון

דר. ל. לעווין

צווייטע אויפלאַגע.

ארויסגעגעבען פון דער
עדיוקיישאנאל קאָמיטע פון ארבייטער רינג

ניו־יאָרק 1917

49

טרייד־יוניאָניזם

אינהאַלט:

זייט

פאַרוואָרט — — — — — — — — — — — — — — — 3

ערשטער קאַפּיטעל — דאָס פאַבריקסיסטעם און דער
מאָדערנער אַרבייטער — — — — — — — — — — — — 8

צווייטער קאַפּיטעל — די גרונד־פּרינציפּען פון דעם
טרייד־יוניאָניזם — — — — — — — — — — — 20

דריטער קאַפּיטעל — די מעטאָדען פון דעם טרייד־יוניאָניזם — 38

פערטער קאַפּיטעל — די סטרוקטור און די פונקציאָנירונג
פון דעם טרייד־יוניאָניזם — — — — — — — — — — 55

פינפטער קאַפּיטעל — טרייד־יוניאָניזם און אַרבייטער־
געזעצגעבונג 64

זעקסטער קאַפּיטעל — טרייד־יוניאָניזם, אינדאַסטריאַליזם
און סאָציאַליזם — — — — — — — — — — — — 77

פאררעדע:

דאס פארליגענדע ביכעל איז א פערזוך צו בעשרייבען די אלגעמיינע אידעען פון דעם טרייד־יוניאניזם אויף דעם זעלבען שטייגער, ווי עס ווערען בעהאנדעלט די אלגעמיינע אייגענשאפטען פון פיזישע, כעמישע אדער וועלכע עס איז אנדערע נאטירליכע ערשיינונגען. דאס איז ווייט ניט קיין לייכטע אויפגאבע. דער טרייד־יוניאניזם איז ווי אלע אנדערע סאציאלע ערשיינונגען ניט נור קאמפליצירט אין פארם און פערשידענארטיג אין האנדלונגס־מעטאדען, נור ער איז אויך שטענדיג אין א עוואלוציאנס־פראצעס, וועלכער איז נוגע סיי פארם, סיי מעטאדע, סיי גרונד־פרינציפען. אנאליזירענדיג דעם טרייד־יוניאניזם אין אלגעמיין, מוז מען זיין פארזיכטיג ניט צו פערבייטען די יוצרות און ניט בעטראכטען א לאקאלען שטריך אלס א אלגעמיינע ערשיינונג, אדער א צייטווייליגען אויסדרוק, אלס א פונדאמענטאלען פרינציפ. און אזוי ווי די ענטוויקלונג פון דעם טרייד־יוניאניזם קומט פאר פאר אונזערע אויגען, איז גאנץ לייכט צו מאכען א טעות.

דער מחבר פון דיזען ביכעל האט זיך געהאט צו רעכענען נאך מיט א שוועריגקייט, וועלכע איז אויך ביז א געוויסען גראד, פערבונדען מיט דעם ענין. עס איז לייכט צו רעדען אבסטראקט וועגען פיזישע, כעמישע און אנדערע נאטור־ערשיינונגען. זיי בעלאנגען צו אן אנדער וועלט, מיט וועלכער מיר קומען ניט אפט אין דירעקטער בעריהרונג, און מיט וועמענס פרינציפען מיר זיינען ניט אזוי גוט בעקאנט ניט פון ערפאהרונג, און ניט פון ביכער. אבער סאציאלע ערשיינונגען זיינען גאנץ אנדערש. דאס איז די וועלט, אין וועלכער מיר לעבען פון טאג צו טאג. ניט נור קענען מיר זיי פון דירעקטער ערפאהרונג, נור מיר אליין שאפען זי אין א גרויסער מאס. די ערשיינונגען זיינען אונז אזוי נאהענט, אז זיי ווייזען זיך אונז אויס

ווי א טהייל פון אונזער אייגענעם פערזענליכען לעבען. עס קומט אונז אוים קאמיש, ווען מען וויל אונז בעשרייבען דיזע ערשיינונגען אין אן אלגעמיינער און אבסטראקטער פארם. עס קומט אוים, אזוי ווי איינער וואלט אונז אנגעהויבען אויסמאהלען אין ווערטער אונזער אייגען הויז, אין וועלכער מיר האבען אבגעלעבט א וועלט.

דאס איז ספעציעל אמת אין בעצוג צו דעם טרייד־יוניאניזם. שוין פינף און צוואנציג יאהר ווי די אידישע נאס ווייקט אין טרייד־יוניאניזם טאג איין־טאג־אוים. די יוניאנס זיינען דער צענטער פון דעם אידישען לעבען אין אמעריקא, די טרייבענדע קראפט פון אלע סאציאלע בעוועגונגען. יעדער, וועלכער האט אין זיך א געזעלשאפטליכען פונק, איז אויך וועלכען עס איז אופן פערבונדען מיט די יוניאנס און לעבט מיט זיי דורך מעהר אדער ווייניגער אלע וויכטיגע עראייגניסען פון זיין לעבען. אלעס, וואס מען קאן זאגען וועגען טרייד־יוניאניזם, מוז דאריבער קלינגען פאר דעם אידישען לעזער, ווי אן אלטער פזמון, וועלכען ער וואלט געקאנט אבזינגען זאגאר פון שלאף.

געוויס, עס זיינען פאראן פיעלע טרייד־יוניאניסטישע פראגען, אין וועלכע דער אידישער לעזער וואלט אליין צוגעגעבען, אז ער איז ווייט ניט קיין בקי, צ. ב. ניט פיעלע זיינען בעקאנט, ווי געהעריג, מיט דער געשיכטע פון דעם טרייד־יוניאניזם אין אמעריקא, אדער מיט די פערוויקעלטע פראבלעמען פון קאללעקטיווע אגרימענטס, אדער מיט אזעלכע פראגען, ווי דער „קלאוזד־שאפ“, ארבייטער־געזעצגעבונג א. ז. וו. די בעהאנדלונג פון דיזע קאנקרעטע פראגען וואלט פיעללייכט געווען א גרעסערע נייעס פאר דעם אידישען לעזער און וואלט דאריבער געמאכט א גרעסערען רושם אויף איהם. אבער דאס איז געווען יעצט אונמעגליך, ווייל עס וואלט ניט געווען אין הסכם מיט דעם הארעקטער פון דער סעריע, פון וועלכער דיזער ביכעל איז נור א טהייל. די סעריע בעהאנדעלט די אלגעמיינע פרינציפען פון פערשידענע צווייגען פון דער מענשליכער פארשונג. דאס ביכעל וועגען טרייד־יוניאניזם האט דאריבער אויך געמוזט זיין אן אבסטראקטע אבהאנדלונג וועגען אלגעמיינע אידעען און מעטאדען. דער מאנגעל אין פלאץ ערלויבט נור די באהענדלונג פון די הויפט־פראגען פון דעם ענין.

אונטער דיזע אומשטענדען האָט דער מחבר ניט געקאָנט נעה־מען אויף זיך די אויפגאַבע צו זאָגען עטוואס נייעס אָדער צו בע־האַנדלען אויספיהרליך די טיעפערע פראַגען פון דעם טרייד־יוניאָ־ניזם. ער האָט זיך געשטעלט א מעהר איינפאַכערען ציעל: צו בעשרייבען די אַלגעמיינע אידעען פון דעם טרייד־יוניאָניזם קלאָהר און סיסטעמאַטיש אַזוי, אז דער אינערליכער צוזאַמענהאַנג פון דער טרייד־יוניאָניסטישער געדאַנקען־וועלט זאָל זיך דייטליך ארויסציי־גען. ער האָט זיך געגעבען בעזונדערע מיהע צו זיין אונפּאַרטייאיש און ניט ארויפצוצווינגען זיינע אייגענע געדאַנקען. די פאָרמע, אין וועלכער אַלע אידעען ווערען איבערגעגעבען, איז אַזעלכע, אז דער לעזער קאָן אַמאָל דיינקען, אז זיי זיינען די פּערזענליכע מיינונגען פון דעם שרייבער. אין דער ווירקליכקייט אָבער האָט דער שריי־בער אָנגענומען די פאָרם, כּדי דאַרצולעגען מיט מעהר קראַפט סיי די אידעען פון די טרייד־יוניאָניסטען, סיי די מיינונגען פון זיינע קריטיקער.

דער שרייבער פון דיזע צייַלען דענקט, אז נאָך אַלעמען וועט זיין ביכעל ערפילען א בעדערפניס, וועלכע האָט זיך גאַנץ שטאַרק געפיהלט. שוין ניט ריידענדיג וועגען די טויזענדער רויהע ארביי־טער, וועלכע בעלאַנגען צו דער „יוני“ און האָבען וועגען איהר די ווילדעסטע פאַרשטעלונג. די ארבייטער, פאַר וועלכע די „יוני“ איז אָדער א מלאך גואל אָדער א קלעפּעדיגע צרה, פון וועלכער מען מוז ליידען אין אַמעריקא, וועלען פיעללייכט קאָנען שעפּפען פון דיזען ביכעל זייער ערשטע קלאָהרע פאַרשטעלונג וועגען דעם טרייד־יוניאָ־ניזם און זיינע אויפגאַבען. אָבער זאָגאַר די ארבייטער, וועלכע זיי־נען מעהר בעוואוסטזיניג און וועלכע זיינען טהעטיג אין דער טרייד־יוניאָניסטישער בעוועגונג, וועלען פיעללייכט געפינען אין דיזען בי־כעל עטוואָס, וואָס קאָן זיי העלפען קלאָהרער מאַכען זייערע אייגענע אידעען און פערבינדען זייערע געדאַנקען וועגען טרייד־יוניאָניזם אין א לאָגישען סיסטעם. מען דאַרף זיך דאָך ניט נאַרען. אפילו דער אינטעליגענטער אידישער ארבייטער ליידעט שטאַרק דערפון, וואָס ער האָט זיך אויפגעהאָדעוועט אויף „צושלאָגענע געדאַנקען“, צע־וואַרפענע אַרטיקלען און לעקטשורס סתם אין דער וועלט אריין. א

ביסעלע סיסטעם, א ביסעלע אויסגעהאלטענע לאגיק קאן איהם ניט שאדען.

דער שרייבער איז זיך גאנץ קלאהר וועגען די פיעלע פעהלערען פון זיין ביכעל. דער מאנגעל אין צייט און אין פלאץ האט איהם ניט ערלויבט צו בעהאנדלען פיעלע פונקטען, ווי ער וואלט געוואלט. אבער ער האפט, אז דאס דאזיגע ביכעל וועט ערפילען זיין צוועק און אז אנדערע פיעל בעסערע און מעהר אויספיהרליכע בעהאנדלונגען איבער דער געשיכטע, טעאריע און פראקטיק פון דעם טרייד־יוניאניזם וועלען אין גיכען פערנעהמען זיין פלאץ.

ד ר. ל. ל ע ו ו י ז.

1.

איינלייטונג

אין דער צווייטער העלפט פון דעם אכטצעהנטען יאהרהונדערט איז פארגעקומען א רייהע טעכנישע ערפינדונגען, וועלכע האבען געמאכט אן איבערקעהרעניש אין די מעטהאדען פון פראדוקציאן און האבען געפיהרט צו טיעפע ענדערונגען אין דעם עקאנאמישען און סאציאלען לעבען. די נייע ערפינדונגען האבען פערקערפערט אין זיך דריי פרינציפען, וועלכע האבען געזאלט ווערען די לייטענדע אידעען פון דער ווייטערדיגער אינדוסטריעלער ענטוויקלונג. דער ערשטער פרינציפ איז בעשטאנען אין דער איינפיהרונג פון אויטאמאטישע מאשינען אויף דעם פלאץ פון האנד־געצייג. דיעזער פרינציפ האט געפונען א קלאהרען אויסדרוק אין דער שפין־מאשין, וועלכע הארגריווס האט ערפונדען אין 1764, און אין דעם מעכאנישען וועב־שטוהל, וועלכען קארטרייט האט פאטענטירט אין 1785. דער צווייטער פרינציפ איז בעשטאען אין דער אנווענדונג פון וויסענשאפטליכע מעטהאדען אין אינדוסטריעלע פראצעסען און האט געפונען א בעזאנדערס גלענצענדען אויסדרוק אין די פיזישע און כעמישע ערפינדונגען, וועלכע האבען רעארגאניזירט די אייזען־אינדוסטריע און די פארבונג פון טעקסטיל פראדוקטען. דער דריטער און וויכטיגסטער פרינציפ איז געווארען קלאהר פאר דער וועלט, ווען דזשיימס וואט האט ארויסגענומען א פאטענט פאר זיין פארבעסערטע דאמפף־מאשין און האט זי אנגעווענדעט צום ערשטען מאל אלס טרייבענדע קראפט אין א בוים־וואהל פאבריק אין 1789. ער האט דערמיט ענטדעקט פאר דער וועלט א נייעם קוואל פון ענערגיע, וועלכער איז געוועזן אונענדליך אין פערגלייך מיט די מוסקולען פון מענש און חיה און מיט דער קראפט פון וואסער און ווינד.

די איינפיהרונג פון מאשינען, די אנווענדונג פון וויסענשאפטליכע מעטהא־

דען, און דאָס בענוצונג פֿון דאַמפּף אַלס טרייבענדע קראַפֿט האָבען חרוב געמאַכט די אַלטע פֿאָרמען פֿון אַרבייט. די מלאכה, וועלכע איז געווען די הערשענדע פּראָדוקציאָנס־פֿאָרם אין דעם משך פֿון הונדערטע יאָהרען און די מאַנופֿאַקטור, וועלכע האָט זיך ענטוויקעלט אין איינינע אינדוסטריען אין דעם זיבצעהנטען און אַכטצעהנטען יאָהרהונדערט, האָבען אָנגע־הויבען אויף שנעל צו פֿערשווינדען פֿון איין פּראָדוקציאָנס־צווייג נאָך דעם צווייטען. די אינדוסטריעלע רעוואָלוציאָן, ד. ה. די רעאָר־גאַניזירונג פֿון דער אַרבייט אויף דעם יסוד פֿון די נייע פּרינציפּען, איז פֿאָרגעקומען צוערשט אין דער טעקסטיל־אינדוסטריע. אָבער עס האָט ניט לאַנג גענומען ביז דיזעלבע פּרינציפּען זיינען אָנגעווענ־דעט געוואָרען אין דער אייזען־אינדוסטריע, אין דער פּראָדוקציאָן פֿון מאַשינען, אין דער פֿערפֿערטיגונג פֿון קליידער, שיך א. ז. וו. אין אַן ערך פֿון פֿופֿציג יאָהר איז דאָס גאַנצע אינדוסטריעלע לעבען פֿון ענגלאַנד איבערגעבויט געוואָרען פֿון א׳ ביז ת׳, אָבער די אינדוסטריעלע רעוואָלוציאָן האָט זיך ניט געקאָנט אָבשטע־לען אויף אַן אָרט. ניט אַכטענדיג אויף אַלע שוועריגקייטען האָט זי זיך פֿערשפּרייט פֿון איין לאַנד צום צווייטען. פֿראַנקרייך, די פֿער־איינינגטע שטאַאַטען פֿון אַמעריקא, דייטשלאַנד, עסטרייך, רוסלאַנד, די לענדער פֿון אַזיען און אַפֿריקא, זיינען פֿריהער אָדער שפּעטער אַריינגעצויגען געוואָרען אין שטראָם, וועלכער איז מיט דער צייט געוואָרען אַלץ טיעפֿער און ברייטער. אין דעם משך פֿון וואָסערע הונדערט יאָהר האָט די גאַנצע וועלט דורכגעלעבט די וויכטיגסטע מאָמענטען פֿון דער אינדוסטריעלער רעוואָלוציאָן און איז אַרויס פֿון דער ערפֿאַהרונג אַלס אַן איינהייטליכער עקאָנאָמישער אָרגאַניזם פֿול מיט נייע פּראָדוקציאָנס־קרעפֿטען און דורכגעדרונגען מיט אַ פֿי־בערהאַפֿטען וואונש צו ענטוויקלען די פֿונדאַמענטאַלע פּרינציפּען פֿון דער נייער אינדוסטריע אַלץ ווייטער און ווייטער.

אויף דעם פּלאַץ פֿון די צערשטערטע אַרבייטס־פֿאָרמען האָט די אינדוסטריעלע רעוואָלוציאָן איבעראַל אויפֿגעבויט די מאָדערנע פֿאַבריק, וועלכע איז געוואָרען די הערשענדע פֿאָרם פֿון פּראָדוקציאָן. זאָגאָר דאָרטען, וואו די מלאכה און די מאַנופֿאַקטור זיינען נאָך פֿער־בליבען זייט ביי זייט מיט דער פֿאַבריק, זיינען זיי געצוואונגען גע־

ווארען צו שפּיעלען אַ פּיעל קלענערע ראָלע. די פאַבריק האָט פער־כאַפּט די פּראָדוקציאָן פון דעם גרעסטען טהייל פון די פערשידענע געגענשטאַנדען, וועלכע מיר געברויכען אין אונזער טאָג־טעגליכען לעבען, און האָט ארויפגעלעגט איהר שטעמפּעל אויף'ן גאַנצען ווירט־שאַפטליכען לעבען, דעם מסחר, דעם פערקעהר, דאָס געלד־סיסטעם. מיט איין וואָרט, זי איז געוואָרען דער פונדאַמענט פון דער מאָדער־נער אינדוסטריעלער אָרגאַניזאַציאָן, וועלכע ווערט דאריבער בעציי־כענט אַלס דאָס פאַבריק־סיסטעם.

גלייכצייטיג מיט דער פאַבריק האָט די אינדוסטריעלע רעוואָלו־ציאָן געשאַפען דעם מאָדערנעם ארבייטער. דאָס פאַבריק־סיסטעם נויטיגט זיך אין גרויסע מאַסען פרייע ארבייטער, וועלכע זאָלען קע־נען געהען פון פּלאַץ צו פּלאַץ אין הסכם מיט די פאָדערונגען פון די פאַבריקאַנטען. צוערשט האָט די פאַבריק געצווינגען איהרע ארבייטער פון די צערשטערטע מלאכות, פון דער מאַנופאַקטור און פון די דער־פער. די פאַבריק טהוט עס נאָך יעצט אויך אין אַ גרויסער מאָס אין די ניי־ענטוויקעלטע לענדער, און אין אַ קלענערער מאָס אין די מעהר אינדוסטריעלע לענדער. אָבער די פאַבריק וואָלט יעצט גע־קאָנט אויסקומען אָהן דעם. אין פערלויף פון די לעצטע הונדערט יאָהר איז אין אַלע ציוויליזירטע לענדער אויסגעוואַקסען אַ נייער קלאַס ארבייטער, וועלכע האָבען ניט קיין בעגריף וועגען אַנדערע פּראָדוקציאָנס־פאָרמען, אויסער דער פאַבריק. די דאָזיגע ארבייטער ווערען געבוירען אין דער פאַבריק־שטאָדט, וואַקסען אויס אין דעם שאָטען פון דער פאַבריק און פערברייגגען זייערע יאָהרען אין איהרע ד' אמות. זיי זיינען פערוואַנדעלט געוואָרען אין אַ קלאַס אויך אין דעם זינן, וואָס זיי לאָזען איבער זייער אינדוסטריעלע ראָלע בירושה פון איין דור צום צווייטען.

אַלס קינד פון דעם פאַבריק־סיסטעם, האָט דער מאָדערנער אַר־בייטער פון זיינע ערשטע יאָהרען געהאַט אויסצושטעהען אַ ביטערע מערכה. פּראָבלעמען, וועלכע האָבען זיך ניט גע'חלום'ט די ארביי־טער פון פריהערדיגע דורות, זיינען געפאַלען ווי אַ שווערע לאַסט אויף זיינע פּלייצעס. דער וואונדערבאַרער טעכנישער פּראָגרעס, וועל־כער איז געווען פערבונדען מיט דער ענטוויקלונג פון דעם פאַבריק־

סיסטעם, האָט געשיינט צו האָבען נור שלעכטע פאָלגען פאַר איהם. ניט נור איז זיין ארבייט ניט געוואָרען לייכטער, נור פערקעהרט, עס האָט אויסגעזעהען, אַזוי ווי דער מענשליכער שכל וואָלט שאַפען נייע קייטען פאַר דעם מענשליכען קערפּער.

עס איז געווען אַזוי משונה׳דיג, אַז די ארבייטער האָבען צו־ערשט ניט געוואוסט וואָס צו טהאָן. זיי האָבען זיך געבונטעוועט און געבראָכען די וואונדערבארע מאַשינען, וועלכע האָבען ביי זיי געראויבט זייער ברויט און פרייהייט. אָבער ביסלעכווייז האָבען זיי זיך ארומגעזעהען און זיך אַנגעהויבען צוצופּאַסען צו דער נייער לאַגע. אַלס ענטפער אויף די פּראָבלעמען פון דער פאַבריק האָט דער מאָדערנער ארבייטער געשאַפען די אידעע פון עקאָנאָמישער פעראייניגונג, די אידעע פון דעם טרייד־יוניאָניזם.

אמת, די ערשטע קערענדלאַך פון דעם טרייד־יוניאָניזם זיינען פאַרזייט געוואָרען נאָך איידער דאָס פאַבריק־סיסטעם האָט זיך אַנ־געהויבען ענטוויקלען. מען קאָן געפינען זיינע טיפערע וואורצלען אין די היסטאָרישע אָרגאַניזאַציאָנען, וועלכע האָבען עקזיסטירט אין דער צייט פון דער מלאכה און דער מאַנופאַקטור. אָבער דאָס ענ־דערט ניט דעם פאַקט, אַז ערשט אונטער די בעדינגונגען פון דעם פאַבריק־סיסטעם איז דער טרייד־יוניאָניזם אויסגעוואַקסען אין אַ גרויסע און מעכטיגע עקאָנאָמישע אָרגאַניזאַציאָן און איז געוואָרען אַ טהייל פון דעם געזעלשאַפטליכען לעבען. אַזוי ווי דער מאָדערנער ארבייטער איז דאָס קינד פון דער אינדוסטריעלער רעוואָלוציאָן, אַזוי איז דער טרייד־יוניאָניזם די שעפּפונג פון דעם מאָדערנעם ארביי־טער.

דער בעוועגענדער מאָטיוו פון דעם טרייד־יוניאָניזם איז די שטרעבונג פון די ארבייטער צו גרינדען דויערנהאַפטע פעראייניגונגען, כדי צו פערבעסערען זייער עקאָנאָמישע לאַגע. אָבער אין דעם שטרעבען צו פערווירקליכען דיעזען איינפאַ־כען ציעל האָבען זיך די ארבייטער אַנגעשטויסען אויף אַ העפטיגען ווידערשטאַנד און אונענדליכע שטערונגען. עקאָנאָמישע, פּאָליטישע און עטישע סיסטעמען זיינען אויפגעבויט געוואָרען אויף זייער וועג ווי באַריקאַדען. אַלע מאַטעריעלע און גייסטיגע קרעפטען פון דער הערשענדער אינדוסטריעלער וועלט זיינען אַנגעווענדעט געוואָרען

אין קאמפף געגען זיי. אין זעלבסט־שוץ האבען די ארבייטער זיך געפיהלט געצוואונגען צו ערקלעהרען זייערע מאטיווען. זיי האבען ביסלעכווייז אויסגעארבייט א בעזונדערע געדאנקען־וועלט, וועלכע איז געווארען די טעארעטישע גרונדלאגע פון דעם טרייד־יוניאניזם און אין א ברייטערען זינן זייער עקאנאמישער אני מאמין.

די פאלגענדע קאפיטלאך זיינען א פערזוך צו בעשרייבען די גרונד ליניען פון דיזער געדאנקען־וועלט. לויט דעם כאראקטער פון דעם ענין מוז מען פריהער אנווארפען די הויפט־שטריכען פון דעם פאבריק־סיסטעם און ציוגען, וועלכע פראבלעמען עס האט געשאפען פאר דעם מאדערנעם ארבייטער. דאן ערשט קאן מען נאכפאלגען די גרונד־פרינציפען פון דעם טרייד־יוניאניזם, זיינע מעטאדען, זיין געבוי און זיינע פונקציעס. דער לעצטער קאפיטעל איז א קורצער סך הכל פון די טהעאריען, לויט וועלכע דער טרייד־יוניאניזם איז ניט ראדיקאל געגוג. אין דעם גאנצען ווערק ווערען די דיפערענצען, וועלכע עקזיסטירען אין די פערשידענע לענדער אדער זאגאר פון צייט צו צייט אין דעם זעלבען לאנד, אין גאנצען דורכגעלאזען. דער טרייד־יוניניזם ווערט בעטראכט אלס אן איינהייטליכע עקאנאמישע ארגאניזאציאן, וועלכע דער מאדערנער ארבייטער שאפט איבעראל, וואו ער פיהלט דעם דרוק פון דיזעלבע בעדינגונגען.

ערשטער קאפיטעל

דאס פאבריק־סיסטעם און דער מאדערנער ארבייטער.

די פאבריק — אלס הערשענדע פראדוקציאנס־פארם; די ווירקונג פון דער מאשין אויף די ארבייטער; די ראלע פון דעם ארבייטער אין דער קאפיטאליס־טישער ווירטשאפט; דער ארבייטער אלס פערקויפטער פון אר־בייטס־קראפט; די בעציהונגען צווישען ארבייטער און אר־בייטס־געבער; די פראבלעמען פון ארבייטס־לאָ־זיגקייט, ארבייטס־צופעלע און עקאנאמישער אונזיכערהייט.

די הערשענדע פארם פון פראדוקציאן אין אלע ציוויליזירטע לענדער איז יעצט די פאבריק. זייט ביי זייט מיט דער פאבריק קען מען נאך אין פיעלע לענדער און אין מעהרערע אינדוסטריען געפינען די צוויי פריהערדיגע פארמען פון ארבייט: די מלאכה און די מאַ־נופאקטור. אָבער זייער בעדייטונג אין דעם עקאנאמישען לעבען פון אונזער צייט איז זעהר קליין. דער גרעסטער טהייל פון אלץ, וואס מיר געברויכען אין אונזער טאג־טעגליכען לעבען, ווערט יעצט פראדוצירט אין פאבריקען. די פאבריקען בעשעפטיגען די גרויסע מאיאריטעט ארבייטער, וועלכע ווערען יעצט גערעכענט אין די מיל־יאנען. אין די פעראייניגטע שטאטען, צום ביישפיעל, זיינען אין 1910 געווען העכער זיבען מיליאן פאבריק־ארבייטער.

די פאבריק, אלס פראדוקציאנס־פארם, האט איהרע אייגענ־שאפטען, וועלכע אונטערשיידען זי ראדיקאל סיי פון דער מלאכה, סיי פון דער מאנופאקטור. דאס גאנצע מאדערנע ווירטהשאפטלי־כע לעבען טראגט אויף זיך דעם שטעמפעל פון דיעזע אייגענשאפ־טען. ספּעציעל, דער כאראקטער פון דעם מאדערנעם ארבייטער, זיין עקאנאמישע לאגע, זיינע פראבלעמען און שטרעבונגען, זיינע קעמפפע און האפנונגען האבען זייערע ווארצלען אין דער ארגא־ניזאציאן פון דער פאבריק.

דער יסוד פון דעם גאנצען פאבריק־סיסטעם איז די מאשין. די מאשין פערגרעסערט די ארבייטס־קראפט פון דעם מענשען און מאכט

מעגליך א מאסענווייזע פראדוקציאן. זי פאדערט די קאנצענטראציע פון פיעלע ארבייטער אויף איין פלאץ אונטער אן איינהייטליכער השגחה. זי טהיילט אב דעם ארבייטער פון דעם ארבייטס־געבער און רופט ארויס די נויטווענדיגקייט פון דער קאמפליצירטער ארגאניזאציאן, מיט וועלכער די מאדערנע פאבריק צייכענט זיך אויס.

די אייגענשאפט פון דער מאשין בעשטעהט אין דעם, דאס זי פעראייניגט מעהערע איינפאכע אינסטרומענטען מיט א צענטראלען מעכאניזם, וועלכער ווערט אנגעטריבען פון א מעכאנישער קראפט, ווי דאמפף אדער עלעקטריציטעט. די אינסטרומענטען פון דער מאשין טהוען זייער ארבייט אויטאמאטיש און זיינען כמעט אין גאנצען אונאבהענגיג פון דעם ארבייטער. די נאדעל אין א זינגער־מאשין נעהט אליין און מאכט קלענערע אדער גרעסערע שטעך, לויט דער מאס, צו וועלכער מען פאסט זי צו מעכאניש. דער מעכאנישער וועבשטוהל טהוט אויטאמאטיש דיזעלבע ארבייט, וועלכע האט אמאל געפאדערט דעם שארפען שכל און די געשיקטע האנד פון א געלערענטען וועבער. אויף אזא אופן רויבט די מאשין אוועק ביי דעם אמאליגען בעל מלאכה זיין וויכטיגסטע עקאנאמישע פונקציע. זי שאפט אב די ראלע, וועלכע ער האט געשפילט, אלס הערשער פון ווערקגעצייג. דער מאשין־ארבייטער האלט ניט מעהר אין זיינע אייגענע הענד זיינע געצייג און ווענדעט זיי מעהר ניט אן לויט זיין אייגענעם פערשטאנד. זיין גאנצע אויפגאבע איז נור אכטונג צו געבען אויף דער מאשין, וועלכע טהוט די ארבייט אליין. ער דארף נור זעהן, אז די מאשין זאל זיין אין א גוטער ארדנונג און אז קיין זאך זאל ניט שטערען דעם מעכאנישען פראצעס. פון הערשער איבער זיינע ווערקגעצייג ווערט דער ארבייטער ניט מעהר ווי א מאשין־אויפזעהער.

אבער דערמיט ענדיגט זיך ניט די טעכנישע ערנידריגונג פון דעם מאדערנעם ארבייטער. זיין ראלע אין דער פראדוקציאן ווערט נאך מעהר פעראיינפאכט דורך דעם, וואס די מאשין אנטוויקעלט די ארבייטס־צוטהיילונג ביז דער העכסטער מדרגה. דער בעל־מלאכה מאכט געוועהנליך דעם גאנצען פראדוקט, אויף וועלכען ער ארבייט. דער שניידער שניידט צו דעם בגד, מעסט איהם אן און נעהט איהם אויף. דער שוסטער מאכט א גאנצע פאר שיך. יעדער בעל

מלאכה האט בכח אריינצולעגען אין זיין ארבייט זיינע בעזונדערע פעהיגקייטען און אויסצודריקען אין איהר זיין אינדיווידואליטעט, דער מאשין־ארבייטער איז אין א גאנץ אנדערער לאגע. די הויפט אויפגאבע פון דער מאשין איז צו פערגרעסערען די צאהל פּראדוקטען, און דאס פאדערט, אז די ארבייט זאל צוטהיילט ווערען אויף די קלענסטע און איינפאכסטע פּראצעסען, ווייל וואס איינפאכער יעדער ארבייטס־פּראצעס, אלץ שנעלער און בעסער קאן איהם א מאשין דורכפיהרען. די פּראדוקציאן פון א שוך בעשטעהט יעצט פון אונגעפעהר זעכציג איינצעלנע פּראצעסען, די מייסטע פון וועלכע ווערען געמאכט פון ספּעציעלע מאשינען. דער ארבייטער אין א מאדערנער שוך־פאבריק האט צו טהאן נור מיט איין איינציגען ארבייטס־פּראצעס און איז צוגעשטעלט צו איין סארט מאשין. נויטווענדיגערווייזע, פערלירט ער יעדען סימן פון טעכנישער אינדיווידואליטעט. ער דארף ניט האבען קיינע ספּעציעלע פעהיגקייטען אדער קענטניסע פאר זיין ארבייט, און זיין פּערזענליכקייט שפּילט א קנאפּע ראלע אין דער ארבייט.

צו דער זעלבער צייט, וואס די מאשין שאפט אב די נויטווענדיגקייט פון פּערזענליכע פעהיגקייטען און קענטניסע אין דער ארבייט, צערשטערט זי אויך די בעדייטונג פון דעם מענשען, אלס טרייבענדע קראפט. דער בעל־מלאכה בעהערשט זיינע ווערקצייג אויף אין דעם זינן, דאס ער ברענגט זיי אין בעוועגונג. אבער די מאשין איז צו גרויס און צו קאמפּליצירט. זי פאדערט א מעכאנישע קראפט, וועלכע זאל זי בעוועגען. פון אנפאנג זיינען פיעלע מאשינען אנגעטריבען געווארען פון ווינד און וואסער. אבער זינד 1789, ווען וואטס דאמפף־מאשין איז אנגעווענדעט געווארען אין א בוימוואל־פאבריק, איז דאמפף געווארען די הויפּט טרייבענדע קראפט אין דער אינדוסטריע. אין דער לעצטער צייט האט עלעקטריציטעט פערנומען זעהר א וויכטיגען פּלאץ אלס טרייבענדע קראפט. סיי דאמפף, סיי עלעקטריציטעט פאדערען אליין ספּעציעלע מאשינען און ספּעציעלע מאטעריאלען, איידער זיי קאנען בענוצט ווערען אלס טרייבענדע קראפט. אבער דאס איז אגב אורחא. דער פאקט, וועלכער איז וויכטיג אין דיעזען צוזאמענהאנג איז, דאס די איינפיהרונג פון דער דאמפף־מאשין האט צוגענומען ביי דעם מענשען

נאך א וויכטיגע עקאנאמישע פונקציע. מאשין־ארבייט איז אויף אזוי פיעל פעראיינפאכט און פערלייכטערט געווארען, אז זי האט זאגאר ניט געפאדערט קיין ספעציעלע פיזישע קראפט. פרויען און קינדער האבען געקאנט טהון די ארבייט, וועלכע האט אמאל געפאדערט שטארקע מענער, און זיי זיינען אריינגעצויגען געווארען אין די פאבריקען אין די טויזענדער. אין 1910 זיינען אין די פאבריקען פון די פעראייניגטע שטאאטען געווען בעשעפטיגט העכער אנדערטהאלבען מיליאן פרויען און הונדערט און זעכציג טויזענד קינדער.

אין דער מאס, אין וועלכער די מאשין צערשטערט די טעכנישע בעדייטונג פון דעם ארבייטער, פערקלענערט זי אויך די ראלע, וועלכע ער שפילט אין דעם גאנצען פראצעס פון דער פראדוקציאן. דער אמאליגער בעל מלאכה האט פערנומען א גאנץ בכבוד'יגען פלאץ אין דעם עקאנאמישען לעבען פון זיין צייט. אין דער פעריאדע, ווען די מלאכה איז געווען די לערשענדע פארם פון דער ווירטשאפט, איז ער געווען ביז א געוויסען גראד דער ארגאניזאטאר און אנפיהרער פון דער פראדוקציאן. ער איז געווען דער בעל הבית פון זיין אייגענעם ווארשטאט און פון זיינע ווערקגעצייג, וועלכע זיינען געווען קליין און האבען ניט געקאסט פיעל. אלס אונטערנעהמער האט ער געקויפט זיין אייגענעם רויה מאטעריאל און האט פערקויפט דעם פארטיגען פראדוקט, הגם מייסטענטהיילס האט ער געארבייט אויף בעשטעלונג. די ארבייט איז אנגעגאנגען אונטער זיין השגחה. געוועהנליך, זיינען די בעל מלאכה'עס אין די שטעדט געווען ארגאניזירט אין צעכען אדער גילדס. יעדע מלאכה האט געהאט איהר אייגענעם צעך, וועלכער האט געטראגען די פעראנטווארטליכקייט פאר די אלגעמיינע לאגע. די פארשטעהער פון דעם צעך האבען בעשטימט ווי אזוי די ארבייט זאל אנגעפירהט ווערען, אין וועלכע שטונדען, אונטער וועלכע בעדינגונגען א. ז. וו. די פעראייניגטע בעל מלאכות פון שטאדט זיינען אויף אזא אופן געווען די זעלבסטשטענדיגע פיהרער פון דער פראדוקציאן. אבער צו דער זעלבער צייט זיינען זיי אויך געווען ארבייטער. יעדער בעל מלאכה האט געארבייט אין זיין ווארשטאט צו גלייך מיט די צוויי—דריי אדער מעהרערע פועלים, וועלכע ער האט בעשעפטיגט. דער בעל מלאכה האט

זיך ניט געפיהלט זעהר ווייט אבגעזונדערט פון דעם פועל, ווייל ער האט אימער גערענקט, אז ער איז אליין געווען א פועל, און אז זיינע פועלים וועלען מיט דער צייט אויך ווערען בעלי־מלאכות. דער אי־בערגאנג פון איין צושטאנד צו דעם אנדערען איז געווען א נאטיר־ליכער. יעדער אינגעל, וועלכער איז אנגעקומען אין דער מלאכה, האט געוועהנליך אבגעדינט עטליכע יאהר אין דער לעהרע, האט דערנאך געארבייט א שטיק צייט אלס פועל און איז ענדליך געווארען א בעל הבית פאר זיך. אין פיעלע פאלען זיינען די לעהר־אינגלעך געווען די קינדער פון די בעל מלאכות גופא. הגם סכסוכים פלעגען אמאל פארקומען צווישען זיי, האבען דאך די לעהר־אינגלאך, די פועלים און די בעלי־מלאכות געוועהנליך געפיהלט, אז זיי זיינען מיטגליעדער פון איין און דער זעלבער עקאנאמישער ארגאניזאציאן, וועלכע איז דער יסוד פון דער שטאדטישער ווירטשאפט.

די לאגע פון דעם מאנופאקטור־ארבייטער איז שוין אין פיעלע הינזיכטען געווען ערגער. אין יענע אינדוסטריען, וואו די מאנו־פאקטור האט פערנומען דעם פלאץ פון דער מלאכה, איז די ראלע פון אונטערנעהמער אריבער צום סוחר. דער סוחר האט איינגע־קויפט דעם רויהען מאטעריאל און האט פערקויפט דעם פארטיגען פראדוקט. ער האט געטראגען די גאנצע פעראנטווארטליכקייט פאר דער אונטערנעהמונג, אבער ער האט אליין ניט געארבייט. צו־ערשט האט ער צוטהיילט די ארבייט צווישען בעל מלאכות, וועלכע האבען געארבייט ביי זיך אין דער היים אויף דעם אלטען שטייגער. מיט דער צייט האבען די סוחרים אנגעהויבען בויען גרויסע געביי־דען, וואו זיי האבען פערזאמעלט זייערע בעל־מלאכות אונטער זיי־ער אייגענער השגחה. אין אזוינע מאנופאקטור־פלעצער האט זיך צו־ביסלאך ענטוויקעלט די צוטהיילונג פון ארבייט און עס האבען זיך בעוויזען די ערשטע סימנים פון דער טעכנישער ערנידריגונג פון דעם פריהערדיגען בעל מלאכה. די מאנופאקטור ווערט דארום בע־טראכט אלס איבערגאנגס־שטופע פון דער מלאכה צו דער פאבריק, אבוואהל אין פיעלע צווייגען פון פראדוקציאן האט זיך די מאנופאק־טור קיין מאל ניט ענטוויקעלט און דער איבערגאנג פון מלאכה צו פאבריק איז געווען דירעקט.

אבער ערשט ביי דעם פאבריק־סיסטעם דערגרייכט די ראלע

פון דעם ארבייטער אין דער ארגאניזירונג פון דער פראדוקציאן די נידעריגסטע שטופע. די מאשין איז א קאסטבארער ארטיקעל. דאס איינארדנען פון דעם מעכאניזם, וועלכער איז נויטיג צו שאפען די טרייבענדע קראפט פאר דער מאשין, פאדערט א סך געלד. עס לוינט זיך דאריבער איינצוריכטען וואס מעהר מאשינען אין פערבינדונג מיט דעם צענטראלען אנטרייבענדען מעכאניזם. דארויף ווידער פאדערט זיך א גרויסע געביידע. א סך רויהע שטאף איז נויטיג פאר די פיעלע מאשינען. מיט איין ווארט, יעדע אונטערנעהמונג פאדערט א בעדייטענדען קאפיטאל, וועלכען די ארבייטער זיינען ניט ביכולת צו שאפען. די ארגאניזאטארישע ראלע נעהמט אויף זיך דאריבער דער קאפיטאליסט. עס איז קיין נפקא מינה, צו ער פערשטעהט די ארבייט, צו ניט. זיין ראלע איז צו שאפען די מאשינען, די געביידע, דאס רויהע שטאף א. ז. וו., מיט איין ווארט, דאס נויטיגע קאפיטאל. ער איז אויך פעראנטווארטליך פאר דעם פערקויף פון די פארטיגע פראדוקטען און פאר דעם ערפאלג פון דער אונטערנעהמונג. אלס בעל הבית פון דער אונטערנעהמונג האלט ער עס פאר זיין אויפגאבע צו בעשטימען די צאהל ארבייטער, וועלכע ער זאל בעשעפטיגען, די ארבייטס־שטונדען און אלע אנדערע בעדינגונגען פון דער ארבייט. כדי צו פערזיכערען דעם נארמאלען גאנג פון זיין פאבריק, פיהרט ער איין א ספעציעלע דיסציפלין, צייט־טאבעלען, קארדס, ביכלאך פון אלערליי מינים, שטראפען א. ז. וו. ער שטעלט אן אן אויפזועהער און ספעציעלע בעאמטע, וועלכע זאלען אבהיטען די דיסציפלין. די גאנצע פאבריק ווערט איינגעארדענט לויט זיין ווילען און פערשטאנד. דער ארבייטער האט מיט דעם אלעם גאר ניט צו טהאן. און דער קאפיטאליסט־ארבייטס־געבער פרעגט ביי איהם ניט קיין עצות. פון דעם שטאנדפונקט פון דעם קאפיטאליסט איז דער ארבייטער ניט מעהר ווי א שרויף אין דער פאבריק־ארגאניזאציאן, א טהייל פון דעם מעכאניזם, וועלכער דארף זיין אזוי בויגזאם און געהארכזאם, ווי דאס גאנצע סיסטעם.

ניט האבענדיג קיינע אינסטרומענטען און קיין רויה־מאטעריאל, קאן דער מאדערנער ארבייטער ניט בענוצען די קראפט, וועלכע איז פערקערפערט אין זיינע מוסקולען און פליסט אין זיין בלוט, סיידען א קאפיטאליסט, וועלכער בעזיצט די געהעריגע פראדוקציאנס־

מיטעל, דינגט איהם. דאָס הייסט, אז דער ארבייטער מוז פערקוי־פען זיין אַרבייטס־קראַפט, כדי צו נעהמען אַן אַנטהייל אין דער פּראָ־דוקציאָן און פערדיענען אויף זיין חיונה. דאָס איז ניט מעהר אַ צייטוויילינע זאַך, ווי אַמאָל ביי דער מלאכה. דער יעצטיגער אַר־בייטער קאַן ניט פערדינען מיט זיינע אייגענע הענד אזוי פיעל, אַז ער זאָל זיין אין שטאַנד אַבצושפּאָרען גענוג קאַפּיטאַל צו ווערען אַליין אַן אַרבייטס־געבער. די איינצעלנע אַרבייטער, וועלכע רייי־סען זיך אַרויס פון דער אַרבייט, זיינען אויסנאַהמען. די גרעסטע מעהרהייט פערבלייבען אַרבייטער זייער גאַנץ לעבען און שיקען זייע־רע קינדער צו דער אַרבייט. דעם אַרבייטער'ס גאַנצער לעבען איז דאַריבער אַבהענגיג אַן דער מעגליכקייט צו פערקויפען זיין אַרבייטס־קראַפט צו דעם קאַפּיטאַליסט אויף די בעסטע בעדינגונגען.

אין דיעזער אויפגאַבע קאַן דער אַרבייטער ניט ערוואַרטען קיין הילף פון דעם אַרבייטסגעבער. דער קאַפּיטאַליסט מעג זיך זיין אַ פיינער מענש, אַבער אַלס בעל הבית פון זיין אונטערנעהמונג האָט ער נור איין אינטערעס: צו זיין ערפאָלגרייך, צו מאַכען וואָס מעהר געלד. אַלס קאַפּיטאַליסט איז ער דורכגעדרונגען מיט אַ פיבער־האַפטער שטרעבונג אויפצוהאַלטען זיין קאַפּיטאַל און אויף ווי וויט מעגליך צו פערגרעסערען איהם. ער וויל מאַכען זיינע פּראָדוקטען וואָס ביליגער, כדי ער זאָל קאָנען פערקויפען מעהר. ער וויל פער־קויפען וואָס מעהר, כדי ער זאָל מאַכען מעהר פּראָפיט און פערגרע־סערען זיין קאַפּיטאַל. ער וויל האָבען מעהר קאַפּיטאַל כדי צו פער־גרעסערען זיין געשעפט, צו פּראָדוצירען מעהר, צו פערקויפען מעהר אַ. ז. וו. עס איז אַן אונענדליכער פּראָצעס, ווייל דאָס אַנזאַמלען פון קאַפּיטאַל האָט קיין גרעניץ ניט און די קאַפּיטאַליסטישע פּראָ־דוקציאָן איז דורכגעדרונגען מיט אַן אינערליכען שטרעבען צו פער־גרעסערען אונאויפהערליך איהרע אָפּעראַציעס. יעדער קאַפּיטאַליסט איז דאַריבער ניט נור נייגעריג צו קויפען זיין רויהען מאַטעריאַל וואָס ביליגער, צו שפּאָרען אויף דירה געלד, לייכטונג, הייצונג אַ. ז. וו., נור ער איז אויך שטאַרק פּעראינטערעסירט אין דעם, אַז די אַרבייטס־קראַפט, וועלכע ער בעדאַרף אין זיין פאַבריק, זאָל איהם קאָסטען וואָס ביליגער. אויב ער קען אַנפיהרען זיין פאַבריק מיט דער הילף פון פרויען און קינדער, וועלכע זיינען בריית צו אַרביי־

טען ביליגער ווי מענער, וועט ער עס מיט פערגעניגען טהאָן. ער וועט פערלענגערען אויף ווי ווייט מעגליך די ארבייטס־צייט אין דער פאַבריק, כדי אויסצונוצען וואָס מעהר די מאַשינען. די געביידע און די ארבייטער. ער וועט אַרויסיאָגען די נשמה פון דעם ארבייטער, כדי אויסצואַרבייטען א גרעסערע צאָהל פּראָדוקטען אין א בעשטימטער צייט. מיט איין וואָרט, ער וועט טהאָן אַלעס, וואָס עס איז נור מעגליך צו פערקלענערען זיינע הוצאות און צו פערגרעסערען זיין פּראָדוקציאָן, ניט אכטענדיג אויף די פיזישע און מאָראַלישע רעזולטאַטען פאר די ארבייטער. דאָס קלינגט הארט, זאָגאר אונמענשליך, אָבער עס איז אַן אונפערמיידליכער פאקט, ווייל וואָס פאר א בריה דער קאַפּיטאַליסט זאָל ניט זיין אין קויפען און פערקויפען, הענגט דאָך אָב דער ערפאָלג פון זייז געשעפט הויפּטזעכליך פון דער פּראַצע פון זיינע ארבייטער. וואָס מעהר ארבייטס־קראַפט זיי לעגען אריין אין דער פּראָדוקציאָן, פאר וועלכע זיי קריגען ניט קיין בעלוינונג, אַלץ גרעסער איז דער פּראָפיט פון דעם אַרבייטס־געבער.

דיעזער פונדאַמענטאַלער געגענזאַץ צווישען ארבייטער און אַרבייטס־געבער ווערט טיעפער, וואָס ווייטער די אינערליכע פערגרע־סערונגס־טענדענצען פון דער פאַבריק שלאָגען זיך דורך זייער וועג. אין די קליינע פאַבריקען קומען נאָך אַרבייטער און בעל הבית'ים ווי עס איז אין בעריהרונג און קאָנען נאָך אויפהאַלטען אמאָל אַזוינע פערזענליכע בעציהונגען, וועלכע האָבען עקזיסטירט אין די וואַרשטאַטען פון די בעלי־מלאכות. אָבער וואָס גרעסער עס ווערט די פאַבריק, אַלץ קאָמפּליצירטער ווערט איהר אָרגאַניזאַציאָן און אַלץ ברייטער און העכער ווערט די וואַנד צווישען ארבייטער און אַר־בייטס־געבער. אין די מאָדערנע אונטערנעהמונגען, וועלכע זיינען אָרגאַניזירט אַלס קאָרפּאָריישאָנס, זיינען די בעל הבית'ים צוזעעט און צושפּרייט איבער דער גאַנצער וועלט. נור זייערע פאָרשטעהער און בעאַמטע קומען אין דירעקטער בעריהרונג מיט דעם געשעפט. די בעלי־הבית'ים און זייערע פאָרשטעהער בילדען א מין אינדוס־טריעלע אָליגאַרכיע, א קליינע אינדוסטריעלע אַריסטאָקראַטיע, וועל־כע האָט ניט קיין אינטערעס אין דעם אַרבייטער. זיי צוימען זיך אָב פון איהם דורך א לאַנגע רייהע פון אויפזעהער, פערוואַלטער, פאָרלייטע א. ז. וו., וועלכע זיינען טיעף דורכגעדרונגען מיט דעם גייסט פון דעם אמאָליגען שקלאַפען־טרייבער און וועלכע קוקען אויף

דעם אַרבייטער נור ווי אויף אַ לייטער, אויף וועלכען זיי קאָנען אַרויפקלעטערען צו אַ העכערען עקאָנאָמישען און סאָציאַלען צו־שטאַנד.

אַלס פערקויפער פון זיין אַרבייטס־קראַפט האָט דער מאָדערנער פּראָלעטאַריער אויסצושטעהען נאָך אַנדערע צרות. די פאַבריק איז די העכסטע שטופע פון דער סחורה־ווירטשאַפט. זאַכען ווערען פּראָ־דוצירט ניט פאַר דעם אייגענעם געברויך, נור פאַר'ן מאַרק, וועלכער ווערט אַלץ ברייטער און ברייטער, ביז ער כאַפּט אַרום די גאַנצע וועלט. די שיך, וועלכע ווערען פּראָדוצירט אין די פאַבריקען פון מאַססאַטשוזעטס, ווערען פערקויפט אין קאַליפאָרניא, קאַנאַדא, ענג־לאַנד א. ז. וו. די מאַשינען פון דעם „האַרוועסטער טראַסט", וועל־כע ווערען געמאַכט אין אַמעריקא, ווערען בענוצט פון די פּויערים אין רוסלאַנד. יעדע קאַפּיטאַליסטישע אונטערנעהמונג שטרעבט צו פערכאַפּען דעם גרעסטען טהייל פון דעם מאַרק פאַר איהרע פּראָ־דוקטען און פיהרט אַן אַ שאַרפע קאָנקורענץ מיט אַלע אַנדערע אונ־טערנעהמונגען פון דעם זעלבען מין. די פּראָדוקציאָן ווערט אויף אַזאַ אופן אַבהענגיג פון אַלע קאַפּריזען פון דעם מאַרק און פערלירט די פעהיגקייט זיך צוצופּאַסען צום געברויך. אָפּטמאָל געפינען די קאַפּיטאַליסטען פון דער אָדער יענער אינדוסטריע אויס, אַז זיי האָ־בען פּראָדוצירט מעהר, ווי דער מאַרק פאָדערט. זיי שטעלען אָב זיי־ערע פאַבריקען אויף אַ ווייל און דער אַרבייטער פערלירט זיין שטעלע. פון צייט צו צייט קומט דאָס פאָר ניט אין איין איינצי־גער אינדוסטריע, נור אין אַלע צווייגען פון דער פּראָדוקציאָן, און ניט אין איין לאַנד, נור אין אַלע לענדער מיט אַמאָל. אָבער די אַר־בייטסלאָזיגקייט איז ניט נור אַ פאָלגע פון פּעריאָדישע קריזען. זי איז ענג פערבונדען מיט דעם פאַבריקס־סיסטעם און עקזיסטירט צו יעדער צייט אין אַ גרעסערע אָדער קלענערע מאָס. עס איז אויסגערע־כענט אַז אין די בעסטע צייטען פון „פּראָספּעריטי" פון אינדוסטריע־לען אויפשוויאונג זיינען דאָ אין לאַנד העכער אַ מיליאָן אַרבייטסלאָ־זע. אין אייניגע אינדוסטריען איז סלעק פון סיזאָן צו סיזאָן. אין אַנ־דערע, ווייל דער אַרטיקעל איז אַרויס פון מאָדע. אין נאָך אַנדערע, ווייל נייע מאַשינען ווערען איינגעפיהרט פון צייט צו צייט און עס פאָדערט זיך ווייניגער הענד א. ז. וו.. אָבער וואָס עס זאָל ניט זיין די

אורזאכע, דער ארבייטער ווייס איין זאך: ער איז פריש, געזונד און בערייט צו פערקויפען זיין ארבייטס־קראפט, אבי צו פערדיענען דאס נויטיגסטע אויף א לעבען, אבער קיינער וויל ביי איהם זיין סחורה ניט קויפען. עס איז קיינעם'ס ניט דאגה צו ער האט וואס צו עסען, צו ניט.

אבער זאגאר ווען דער ארבייטער האט ארבייט, איז ער ניט אין גאנצען זיכער מיט זיין פלאץ. צו יעדער צייט קאן איהם דער בעל־הבית אדער דער משגיח פון אונטערנעהמונג הייסען געהען. די מאדערנע פאבריק איז א סיסטעם אהן א הארץ. זי האט ניט קיינע טראדיציעס און וויל ניט וויסען פון קיינע סענטימענטען. ווען עס לוינט זיך דעם קאפיטאליסט אוועקצושיקען אן ארבייטער פון זיין פאבריק, פאר וועלכער עס איז אורזאכע, וועט ער עס טהאן. אונטער קיינע פון די פריהערדיגע ווירטהשאפט־סיסטעמען האט דער ארבייטער ניט געלעבט אין אזא אונזיכערהייט, ווי אונטער דעם פאבריק־סיסטעם. אין דער פעריאדע פון דער מלאכה האט דער פועל געפארנען שטיצע אין די מנהגים פון דער צייט, וועלכע האבען געפאדערט, אז יעדער מענש זאל זיין פערזארגט לויט זיין צושטאנד. אין דער מאנופאקטור איז דער ארבייטער געוועזן ביז א געוויסען גראד פערזיכערט דערמיט, וואס ער האט געוועהנליך געוואהנט אין קליינע שטעדטלאך אדער זאגאר אין דערפער און האט געהאט זיין אייגענע שטוב און א שטיקעל ערד. דער מאדערנער ארבייטער איז אין גאנצען אבגעריסען פון יעדער אנדערער ארבייט, חוץ זיין מאשין. ער וואהנט אין גרויסע שטעדט, וועלכע זיינען אויסגעוואקסען מיט דעם פאבריק־סיסטעם, און איז זאגאר ניט פערזיכערט מיט א היים. ער איז איינער פון טויזענדע אדער מיליאנען, וועלכע זוכען ארבייט אין אן אינדוסטריעלער וועלט, און וועלכער מנהג, געפיהל, פערזענליכע פריינדשאפט זיינען לאנג חרוב געווארען. ער איז ניט מעהר, ווי דער אייגענטהימער פון אביסעל ארבייטס־קראפט, וועלכע דער קאפיטאליסטישער אונטערנעהמער בעטראכט מיט שארפע אויגען און קאלטער אויסרעכענונג, ווי א שטיקעל טויטע סחורה.

בעזאנדערס ביטער פיהלט דער ארבייטער זיין עקאנאמישע אונזיכערהייט, ווען ער ווערט עלטער אדער קראנק. ווי לאנג און געטריי ער זאל ניט האבען געארבייט, פערלירט ער זיין פלאץ אין דער

אינדוסטריע. די פאבריק איז בעזאנדערס גרויזאם צו די עלטערע מענשען. וואס מעהר עס ענטוויקעלט זיך די מאשינען־אינדוסטריע, אלץ מעהר פאדערט די פאבריק מענשען אין דעם פולען בליהען פון זייערע כחות מיט פרישע מוסקולען און יונגעס בלוט. מענשען, וועלכע זיינען איבער פופציג יאהר אלט, טויגען ניט, און וואס ווייטער, אלץ שווערער ווערט עס פאר א מענשען איבער פערציג יאהר אלט צו האלטען זיין פלאץ אין דער אינדוסטריע. דאס זעלבע איז אויך אמת בנוגע צו די ארבייטער, וואס ווערען קראנק. די קאפיטאליסטען קאנען זיך ניט רעכענען מיט די פערזענליכע פראבלעמען פון דיעזע ארבייטער. זיי מוזען אנטרייבען זייערע געשעפטען, און די פאבריק האט איהר אייגענע לאגיק.

די אונזיכערהייט פון דעם מאדערנעם ארבייטער ווערט נאך פערגרעסערט דורך די פיעלע געפאהרען, וועלכע זיינען פערבונדען מיט מאשין־ארבייט. די ווערק־געצייג פון דעם בעל־מלאכה זיינען געווען קליין און איינפאך, און האבען ניט פארגעשטעלט מיט זיך קיין גרויסע געפאהר. אבער די מאדערנע מאשינען זיינען אונגעהייער. זיי בעוועגען זיך מיט א שנעלקייט, פון וועלכער דער קאפ פערדרעהט זיך. זייערע רעדער און רעדלעך, פאסען, מעסער א. ז. וו. דראהען דעם ארבייטער יעדע מינוט פון טאג, און פאדערען פון איהם אן אויסערגעוועהנליכע פארזיכטיגקייט, וועלכע עס איז שווער לאנג אנצוהאלטען ביי שווערער און אינטענסיווער ארבייט. נויטווענדיגערווייזע, קומען פאר צופעלע, וועלכע רויבען אוועק פון דעם ארבייטער זיין איינציגעס פערמעגען, זיין ארבייטס־קראפט. קיין פריהערדיגע עפאכע האט ניט געליטען אזוי פיעל פון דעם פראבלעם פון ארבייטס־צופעלע. אבער ביי דעם פאבריק־סיסטעם איז דאס איינע פון די וויכטיגסטע פראגען אין דעם לעבען פון דעם ארבייטער. אין די פעראייניגטע שטאאטען, צום ביישפיעל, קומען פאר העכער צוויי מיליאן צופעלע א יאהר, פון וועלכע פערציג טויזענד ענדיגען זיך מיט דעם טויט פון דעם ארבייטער. העכער צוויי הונדערט טויזענד צופעלע זיינען אזוי ערנסט, אז דער ארבייטער מוז אויפגעבען זיין ארבייט אויף א לענגערע צייט.

צו דיעזע אלע פראבלעמען וועגען שכירות, ארבייטסלאזיג־

קייט, ארבייטס־צופעלע און אלגעמיינע ארבייטס־בעדינגונגען קומט נאך צו די פראגע וועגען דעם ארבייטערס היים, זיין וואהנונג, די ערציהונג פון זיינע קינדער א. ז. וו. דאס איז אויך א דירעקטע פאלגע פון דער פאבריק, ווייל ערשט אין דער לעצטער עפאכע, זינט עס האט זיך אנגעהויבען ענטוויקלען דאס פאבריק־סיסטעם, זיינען אויסגעוואקסען ריזיגע שטעדט מיט גרויסע טענעמענט־הייזער. קיין פריהערדיגע עפאכע האט ניט געוואוסט פון אזא ענגשאפט, פון אזוינע דירה־פראגען, וועלכע פערביטערען יעצט דאס לעבען פון דעם ארבייטער.

מיט איין ווארט, די ווירקונג פון דער פאבריק אויף דעם ארבייטער איז אויסגעהאלטען אין אלע הינזיכטען. וועלכע זייט פון דעם פאבריק־סיסטעם מען זאל ניט בעטראכטען, האט זי די טענדענץ צו פערערגערען די עקאנאמישע און סאציאלע לאגע פון דעם מאדערנעם ארבייטער. די איינפיהרונג פון דער מאשין צערשטערט דעם יסוד פון זיין טעכנישער אינדיווידואליטעט. דאס אריינדרינגען פון פרויען און קינדער אין דער אינדוסטריע שלאגט אראב דעם פרייז פון דער מענשליכער ארבייט און פערלענגערט די ארבייטס־שטונדען. ארבייטס־לאזיגקייט און צופעלע ברייגען איהם צו דעם אבגרונד פון ארעמקייט. דאס לעבען אין די גרויסע שטעדט ביי אזוינע בעדינגונגען שאפט א מורא'דיגע ענגשאפט און שמוץ און צערשטערט דאס פאמיליען־לעבען פון דעם ארבייטער. די דיסציפלין פון דער פאבריק און די הערשענדע ראלע פון קאפיטאל דעמאראליזירען דעם כאראקטער פון דעם ארבייטער און ענטוויקלען אין איהם די געפיהלען פון אונזיכערהייט, מורא און אונטערטהעניגקייט.

ווען דער ארבייטער וואלט געבליבען פאסיוו אונטער דיעזע בעדינגונגען, וואלט די פאבריק איהם ווירקליך געבראכט צו דעם אבגרונד פון עקאנאמישער און סאציאלער ערנידריגונג. אבער דאס נאטירליכעם שטרעבען פון יעדען מענשען צו פערבעסערען זיין לאגע צווינגט דעם ארבייטער צו רעבעלירען געגען די טענדענצען פון דעם פאבריק־סיסטעם. איבעראל, וואו די פאבריק ענטוויקעלט זיך, הויבט ער אן זוכען מיטלען, ווי בייצוקומען איהרע שלעכטע פאלגען. און איבעראל קומט ער פריהער אדער שפעטער צו דעם זעלבען מיטעל — דעם טרייד — יוניאניזם.

צווייטער קאפיטעל

די גרונד־פרינציפען פון דעם טרייד־יוניאניזם.

די נויטווענדיגקייט פון עקאנאמישער פעראייניגונג; די אידעאלאגיע פון דעם עקאנאמישען אינדיווידואליזם; די פרינציפען פון דעם טרייד־יוניאניזם; די שוואכקייט פון דעם איינצעלנעם ארבייטער; די עקאנאמישע אונגלייכהייט פון ארבייטער און ארבייטסגעבער; די בעדייטונג פון קאלעקטיווע דינגען זיך; די אידעען פון „קאממאן רולס" און „סטענדערד אוו ליווינג"; דער טרייד־יוניאניזם און פערזענליכע פרייהייט; דער קאנטראל פון דער פאבריק: אייגענטהום'ס רעכט און מענשליכע רעכטע; דער בעוועגענדער גייסט פון דעם טרייד יוניאניזם.

דאס שטרעבען פון די ארבייטער צו פעראייניגען זייערע קרעפטען אין קאמפף געגען די שלעכטע פאלגען פון דעם פאבריק־סיסטעם איז ניט מעהר ווי נאטירליך. עס איז א בעשטימטע פארם פון דער אלגעמיינער געזעלשאפטליכער נאטור פון דעם מענשען, וועלכע האט צו יעדער צייט און אונטער אלע בעדינגונגען געפונען אן אויסדרוק אין פערשידענע פעראייניגונגען פאר אלערליי צוועקען. עס וואלט דאריבער געשיינט צו זיין גאנץ איבעריג צו ערקלעהרען, ווארום די ארבייטער ווילען ניט פערבלייבען אין א צושטאנד פון אבגעזונדערטקייט און גרינדען ספעציעלע ארגאניזאציאנען פאר געמיינשאפטליכע עקאנאמישע ציעלען. דאס וואלט געדארפט זיין אזוי קלאהר פאר יעדען ווי דער שטרעבען פון מענשען צו גרינדען פאליטישע, קולטורעלע און אנדערע פעראיינען. עס וואלט, דאגעגען, געדארפט אויסזעהען זאנדערבאר, וואס א גרויסער טהייל פון די ארבייטער שטעהען ניט צו צו דיזע ארגאניזאציאנען. ווארום, פאר וואס זאל די געזעלשאפטליכע חיה־מענש ניט אויסדריקען איהרע געזעלשאפטליכע אינסטינקטען ספעציעל אויף דעם עקאנאמישען געביעט, וועלכער איז דער פונדאמענט פון דעם געזעלשאפטליכען לעבען?

עס איז אָבער אַ פאַקט, אז דוקא דאָס שטרעבען פון די ארביי־טער צו עקאָנאָמישער פעראייניגונג איז פערדאַמט געוואָרען אין דעם משך פון די לעצטע הונדערט יאָהר אויף דעם שטאַרקסטען אופן. די אורזאכע דערפון איז אַ גאַנץ פשוט'ע. די רעוואָלוציאָן אין דער אינ־דוסטריע, וועלכע האָט געשאַפען די מאָדערנע פאַבריק, האָט געפאָ־דערט די העכסטע אנשטרענגונג פון אַלע אינדיווידועלע קרעפטען פאַר איהרע צוועקען. וואָס מעהר יעדער האָט געטראַכט וועגען זיך און וואָס ווייניגער ער האָט זיך געקימערט פאַר אַנדערע, אַלץ אינ־טענסיווער האָט ער געקאָנט ארבייטען, אַלץ ווייטער האָט ער גע־קאָנט ענטוויקלען די פּרינציפּען פון דער נייער אינדוסטריעלער טעכניק, אַלץ גרעסערע רייכטהימער האָט ער געקאָנט שאַפען. וואָס ווייטער דאָס איז אָנגעגאַנגען, אַלץ מעהר איבערראַשט זיינען די מענשען געוואָרען פון די אונגעהייערע פּראָדוקציאָנס־קרעפטען, וועלכע זיי האָבען געשאַפען, און אַלץ אונבעשרענקטער איז געוואָרען זייער תאוה צו פערגרעסערען די מיטלען אין זייערע הענד. "די בע־זיצער פון קאַפּיטאַל, וועלכע האָבען אריינגענומען אין זייערע הענד די אָרגאַניזאַציאָן פון דעם נייען פּראָדוקציאָנס־סיסטעם, האָבען זיך אריינגעוואָרפען מיט אַ פייער אין זייער נייע ראָלע און האָבען פער־קערפּערט אין זיך דעם פיבערהאַפטען גייסט פון דער נייער אינ־דוסטריעלער עפּאָכע. זיי האָבען פאָרמולירט דעם פּראָטעסט גע־גען יעדער פאָרם פון ארבייטער־האַנדלונג, וועלכע האָט געקענט אין דעם מינדעסטען בעשרענקען זייער עקאָנאָמישע טהעטיגקייט. זיי־ערע אינטערעסען האָבען בעגייסטערט די דענקער, וועלכע האָבען אויף זיך גענומען די אויפגאַבען צו בעפעסטיגען די עקאָנאָמישע יסודות פון דעם קאַפּיטאַליזם מיט דער בעגרינדונג פון דער אינדי־ווידואַליסטישער פילאָזאָפיע.

דער הויפּט געדאַנק פון דעם עקאָנאָמישען אינדיווידואַליזם, וועלכער איז אַ לאַנגע צייט געווען דער אידעאָלאָגישער פונדאַמענט פון דעם פאַבריק־סיסטעם, בעשטעהט אין דער השערה, אז ווען אַלע מענשען זיינען פריי צו האַנדלען עקאָנאָמיש, ווי זיי פערשטעהען און ווי זיי דיקטירט זייער פערזענליכער אינטערעס, וועלען זיי נאַ־טירליכערווייזע טהוען דאָס, וואָס איז בעסער ניט נור פאַר זיי, נור אויך פאַר דער גאַנצער געזעלשאַפט. דיעזע השערה איז געגרינ־

דעט אויף דעם גלויבען, אז די עקאנאמישע אינטערעסען פון אלע מענשען זיינען דיזעלבע און אז יעדער מענש וועט אליין טהאן אהן יעדען צוואנג דאס, וואס ער האלט פאר בעסער פאר זיך און פאר דער געזעלשאפט. דער לאגישער שלוס פון דיעזער טהעאריע איז די פאדערונג, אז דער יחיד זאל האבען די פרייהייט צו טהאן עקאנא־מיש, ווי ער פערשטעהט. ער דארף זיין פריי צו געהען פון פלאץ צו פלאץ, צו ארבייטען וואו ער וויל און ווי אזוי ער וויל, צו בייטען זיין בעשעפטיגונג צו יעדער צייט, אדער גאר ניט ארבייטען, אויב ער וויל ניט. די פרייהייט דארף זיך בעציהען ניט נור אויף דעם מענ־שען, נור אויך אויף די מעטאדען פון ארבייט. די פאבריק טאר ניט זיין געבונדען פון אזוינע מנהגים און פארשריפטען וועלכע האבען ארומגערינגעלט די פראדוקציאן אין צייט פון דער מלאכה. די פאב־ריק־ארבייט דארף זיין פראנק און פריי אונטער דער השגחה פון דעם אייגענטהימער, וועלכער דארף האבען דאס רעכט אנצופיהרען זיין פאבריק, ווען ער וויל, מיט אלערליי מאשינען און אונטער אלער־ליי בעדינגונגען.

די פרייהייט פון דעם ארבייטער צו פערקויפען זיין ארבייטס־קראפט און די פרייהייט פון דעם קאפיטאליסט צו קויפען ווען און וואס ער וויל פיהרט דערצו, אז די פערהאנדלונגען צווישען זיי זאלען אננעהמען דעם כאראקטער פון א קאנטראקט. דער ארבייטער שטעלט געוויסע בעדינגונגען, וועלכע דער ארבייטס־געבער נעהמט אן און פערקעהרט. לויט דעם אינדיווידואליסטישען געדאנק דארפען דיזע פערהאנדלונגען זיין א פערזענליכע זאך צווישען דעם אר־בייטסגעבער און יעדען איינצעלנעם ארבייטער. דער אינדיווידו־אליסט טענה'ט, אז יעדער מיטגליעד פון דער געזעלשאפט דארף זיין פעראנטווארטליך פאר זיך זעלבסט און דארף זיך פערלאזען אויף זיינע אייגענע כחות אין דעם קאמפף פאר לעבען. דער איינצעלנע ארבייטער און דער ארבייטס־געבער דארפען דאריבער זיך אליין דינגען צווישען זיך און דארפען שליסען אז אינדיווידועלען קאנט־ראקט יעדער אויף זיינע אייגענע אחריות.

אויף דעם גרונד פון דיזער פילאזאפיע האבען די הערשער פון דער מאדערנער אינדוסטריע אטאקירט און אטאקירען נאך יעצט יע־

דען פערזוך פון די ארבייטער צו פעראייניגען זיך. אויף וויפיעל די ארבייטסגעבער האבען נור געקאנט, האָבען זיי געפּרופט איינצופּלאַנ־צען די אידעען פון זייער עקאָנאָמישען אינדיווידואַליזם אין די רעכטליכע און פּאָליטישע איינריכטונגען, וועלכע זיינען פערבונדען מיט דעם פאבריק־סיסטעם. די ארבייטער זיינען דאריבער געוועזען גע־צוואונגען צו אַנאַליזירען דיזע גאנצע פילאָזאָפיע און צו בעווייזען, אַז זי איז גרונד־פאַלש, אונטער מאָדערנע אינדוסטריעלע בעדינ־גונגען. דער אויסגאַנגס־פּונקט פון דער טרייד־יוניאָניסטישער טהעאָריע איז דער געדאנק, אַז דער איינצעלנע ארבייטער איז ניט פריי און ניט גלייך צו דעם ארבייטסגעבער אין דעם עקאָנאָמישען קאמפף, אַז ער איז בשום אופן ניט אין שטאנד אליין צו פערהאנד־לען ריכטיג מיט דעם ארבייטסגעבער וועגען די בעדינגונגען פון דעם ארבייטס־קאָנטראקט, און אַז די ארבייטער מוזען זיך פעראייניגען כדי אַנצופיהרען די פערהאנדלונגען מיט די ארבייטס־געבער אויף אַ געמיינשאַפטליכען אופן.

די בעהויפּטונגען פון דעם טרייד־יוניאָניזם זיינען געגרינדעט אויף אַן אַלגעמיינער קריטיק פון דעם ארבייטערס לאַגע אויף דעם מארק. ווי מיר האָבען בעוויזען אין דעם ערשטען ארטיקעל, עק־זיסטירט ביי דעם פאבריק־סיסטעם אַ ספּעציעלער מארק, אויף וועל־כען דער ארבייטער ערשיינט אלס פערקויפער פון זיין ארבייטס־קראפט. יעדעס מאל, ווען אַן איינצעלנער ארבייטער זוכט ארבייט, איז ער אין דער לאגע פון אַ סוחר אויף מארק, וועלכער האט נור איין שטיקעל סחורה, זיין ארבייטס־קראפט. דער קויפער איז דער אר־בייטס־געבער. און דער מסחר קומט פאר צווישען דעם ארבייטער און דעם ארבייטס־געבער.

דער רעזולטאט פון יעדען מסחר הענגט אָב פון די אונטער־האנדלונגען צווישען קויפער און פערקויפער. נור דאן ווען זיי ביידע זיינען אין מעהר אָדער ווייניגער גלייכע בעדינגונגען, קאן מען ער־ווארטען, אַז זיי זאָלען ביידע בלייבען צופרידען מיט דעם מסחר. אין דעם פאַל פון דעם ארבייטס־מארק איז דער פערקויפער אָבער אימער אין אַן ערגערער לאגע, ווען ער איז אַליין. ער מוז דאריבער שטענדיג מאכען אַ שלעכטען מסחר און בלייבען אונצופריעדען.

די וויכטיגסטע אורזאכע דערפון איז די אונגלייכהייט פון עקאָ־נאָמישען דראנג. ווען דער ארבייטס־געבער נויטיגט זין אין ארביי־טער און וויל אַ זאך ניט נאָכגעבען זיינע פאָדערונגען, האָט ער אַ גאַנצע רייהע פון ברירות. ער קאן איינרעדען זיינע איבעריגע אַר־בייטער אַז זיי זאָלען ארבייטען שנעלער אָדער לענגערע שטונדען. אין ערגסטען פאל וועט ביי איהם בלייבען שטעהען אַ מאַשין אָדער עטליכע מאַשינען, און ער וועט פערלירען אַ געוויסע סומע געלד. אָבער ער דארף צוליעב דעם חלילה ניט ארומגעהען הונגעריג אָדער פריהרען, און זיין פרוי און קינדער וועלען דערפון ניט ליידען. דער אַרבייטס־געבער, וועלכער איז ביי דעם פאבריק־סיסטעם א קאַפּי־טאַליסט, איז פערזאָרגט מיט אַלע זיינע בעדערפניסען און זאָגאר קאָמפּאָרטען, און ער קאן זיך בעגעהען אָהן אַן ארבייטער אָדער אָהן עטליכע ארבייטער אַ לענגערע צייט. אָבער דער ארבייטער איז אין אַ גאַנץ אַנדער לאגע. אויב ער ענטזאגט זיך אנצונעהמען די בע־דינגונגען, וועלכע דער ארבייטסגעבער שלאָגט איהם פאָר, פערלירט ער זיין חיונה. דער ארבייטער האָט ניט קיינע קאַפּיטאַלען. ער איז ניט פערזאָרגט אויף וועלכע עס איז בעדייטענדע צייט. ער און זיין פאמיליע לעבען פון זיינע פערדינסטען, און אויב ער ארבייט ניט, האָבען זיי ניט וואָס צו עסען. יעדער פערלאָרענער טאָג איז אַ אונ־גליק און ברייגנט מיט זיך פיזישע און מאָראַלישע ליידען. דער געדאַנק, אַז ער וועט פערלירען אַ טאָג און וועט דאַרפען דעם נעקס־טען טאָג ווידער ארומלויפען נאָך אַרבייט, שרעקט דעם ארבייטער. ער גוערט ווייכער און איז בערייט נאָכצוגעבען. דער ארבייטס־גע־בער ווייס זיין עקאָנאָמישע שוואכקייט, און בענוצט זיך מיט איהר פאָר זיינע אייגענע צוועקען.

אָבער זאָגאר ווען דער אַרבייטער וואָלט ניט געווען אין אַזאַ עקאָנאָמישען צושטאַנד, וואָלט ער אויך ניט געווען גלייך צו דעם ארבייטס־געבער אין זייערע געגענזייטיגע פערהאַנדלונגען. דער ארבייטער, אלס פערקויפער פון זיין אַרבייטס־קראפט, איז אין דער לאגע פון אַ סוחר, וועלכער איז ניט בעקאַנט מיט די בעדינגונ־גען פון דעם מארק. דער איינצעלנע ארבייטער האָט ניט די צייט און ניט די מיטלען אויסצוגעפינען, וואָס עס טהוט זיך אין דער אינ־דוסטריע, אין וועלכער ער זוכט ארבייט. ער קאן ניט וויסען, אויב

די אינדוסטריע איז אין א גוטען צושטאנד, ווי דרינגענד עס איז די פאדערונג נאך ארבייטער, וויפיעל ארבייטער אין אנדערע פאבריקען קריגען א. ז. וו. אלס יחיד, וועלכער שטעהט ניט אין פערבינדונג מיט זיינע חברים, איז דער ארבייטער גאנץ פערלארען אין די אלע פראגען פון אינדוסטריעלען לעבען. דער ארבייטס־געבער, פערקעהרט, ווייסט, וואס עס טהוט זיך אויף דער וועלט. ער איז אין נאהענטער בעריהרונג מיט אינדוסטריעלע ערשיינונגען און וויים דעם צושטאנד פון דעם מארק. ער ווייס, וויפיעל ארבייטער ער קאן בעציהען פון אנדערע שטעדט. ער איז אין אלע הינזיכטען בעסער פארבערייטעט צו פערהאנדלען, ווי דער ארבייטער. חוץ דעם איז דער ארבייטס־געבער בכלל א גרעסערע בקי אין הלכות מסחר, ווי דער ארבייטער, ער קען בעסער די קונסט און וויים ווי צו מאכען אן אנשטעל, אז ער דארף דעם ארבייטער אויף טויזענד כפרות. דער ארבייטער, ווידער, איז זעהר זעלטען אין שטאנד צו בעהאלטען זיינע געפיהלען און ניט ארויסצוצייגען, ווי שטארק ער נויטיגט זיך אין דער ארבייט.

ווען דער בעל הבית פון א פאבריק אדער זיין פערטרעטער נעהמט ארויף אן ארבייטער, בעדינגען זיי זיך געווענהליך וועגען די שכירות. אפטמאל בעשטימען זיי אויך די ארבייטס־שטונדען. אבער דערמיט ענדיגען זיך די פערהאנדלונגען. דער איינצעלנע ארבייטער קאן ניט שטעלען דעם בעל הבית קיינע אנדערע בעדינגונגען. ווען ער קומט ארויף צו דער ארבייט, מוז ער זיך צופאסען צו די בעדינגונגען פון דער פאבריק, צו זיי נעפעהלען איהם, צו ניין. ער מוז ארבייטען מיט וועמען דער בעל הבית הייסט איהם; ער מוז זיך רעכענען מיט דעם פערוואלטערס פאדערונגען וועגען שנעלקייט און מוז טהאן טויזענדער אנדערע זאכען, וועלכע זיינען א טהייל פון דער דיסציפלין. אבער וועגען דיזע אלע בעדינגונגען האט ער אפילו ניט גערעדט מיט דעם ארבייטס־געבער. געוויס, אויב די פאבריק געפעהלט איהם ניט, האט ער א ברירה. ער קאן אוועקגעהען און זוכען אנדערע ארבייט. אבער אין דער צווייטער פאבריק וועט ווידער פארקומען דאס זעלבע. דער קאנטראקט, וועלכען דער איינצעלנע ארבייטער און דער ארבייטס־געבער מאכען צווישען זיך, דער זאגענאנטער אינדיווידועלער קאנטראקט, איז אין דער ווירקליכקייט

ניט קיין קאנטראקט אין דעם אמת'ן זינן פון ווארט. ער איז ניט מעהר ווי א מינדליכע פערהאנדלונג. דער בעל הבית זעצט זיך ניט אוועק שרייבען א קאנטראקט מיט יעדען איינצעלנען ארבייטער. אלס פאלגע דערפון טראגט דער אינדיווידועלער ארבייטס־קאנטראקט זעהר אן אונקלאהרען כאראקטער. די וויכטיגסטע בעדינגונגען פון דעם פאבריק־לעבען בלייבען אונבעשטימט און דער ארבייטער מוז גוטהייסען, וואס דער בעל־הבית געפינט פאר נויטיג. דאס הייסט, אז דער אינדיווידועלער קאנטראקט פערשטארקט נאך די מעגליכקייט פון דעם ארבייטס־געבער אויסצונוצען צו יעדער צייט די עקאנאמישע שוואכקייט פון דעם ארבייטער.

צו דעם אלעם מוז מען נאך געדענקען, אז אויף יעדען פלאץ זיינען פאראן מעהרערע ארבייטער. זאגאר אין די בעסטע צייטען זיינען אין יעדער אינדוסטריע פאראן מעהר ארבייטער, ווי דער בעל הבית דארף. ווען א קאפיטאליסט רעקלאמירט, אז ער דארף הענד, רופען זיך אב אויף זיין פאדערונג מעהר הענד ווי ער פאדערט. ער קאן דאריבער גאנץ קאלטבלוטיג אויסקלייבען די ארבייטער, וועלכע זיינען בערייט אנצונעהמען די ערגסטע בעדינגונגען. דער ארבייטער, ווידער, קאן זיך ניט האלטען שטייף, ווען ער זעהט פאר זיך א מאססע קאנקורענטען. די גאנצע סיטואציע איז אזעלכע, אז זי מוז אבשוואכען די פערהאנדלונגס־מעגליכקייטען פון דעם ארבייטער.

עס איז א געלעכטער אונטער אזוינע עקאנאמישע בעדינגונגען צו רעדען וועגען גלייכהייט און וועגען דער הייליגקייט פון דעם אינדיווידועלען קאנטראקט. עס איז די גלייכהייט פון דעם לייב און דער מויז, די גלייכהייט פון א בעוואפענטען גבור און א וועהרלאזען קארליק. אזא גלייכהייט קאן האבען נור איין רעזולטאט. זי מוז פיהרען צו דער עקספלואטאציע פון דעם ארבייטער און צו דער פערערגערונג פון זיין עקאנאמישע לאגע.

אויב דער ארבייטער וויל ווירקליך זיין גלייך צו דעם ארבייטס־געבער, מוז ער זיך פעראייניגען מיט זיינע מיטארבייטער און אנפיהרען די פערהאנדלונגען וועגען די ארבייטס־בעדינגונגען אויף א געמיינשאפטליכען אופן. דאס קאלעקטיווע דינגען זיך (אדער ווי מען דריקט זיך אויס אין ענגליש — „קאללעקטיוו בארגייניגג") איז

דער איינציגער מיטעל בייצוקומען די עקאָנאָמישע שוואַכקייט פון דעם אבגעזונדערטען ארבייטער. דער קאַפּיטאַליסט איז אין אַ גע־וויסער מאָס „אַ פעראייניגונג אין זיך זעלבסט". זאָגאר ווען ער פיהרט אן דעם געשעפט מיט זיין אייגענעם קאַפּיטאַל, פעראייניגט ער אין זיין פּערזאָן געלד, עקאָנאָמישע זיכערהייט, גרעסערע בע־קאַנטשאַפט מיט די בעדינגונגען פון דעם מאַרק, בעסערע פעהיג־קייט זיך צו דינגען א. ז. וו. אָבער די מייסטע קאַפּיטאַליסטישע אונטערנעהמונגען זיינען געגרינדעט אויף דער ווירקליכער פער־איינינונג פון פיעלע קאַפּיטאַלען און שעפּפען זייער מאַכט פון דיע־זער פעראייניגונג. דער ארבייטער טהוט נור דאָס זעלבע, וואָס דער קאַפּיטאַליסט, ווען ער פעראייניגט זיך מיט אַנדערע ארבייטער. און ער האַלט אויף דעם גלייכגעוויכט פון דעם ארבייטס־מאַרק, ווען ער פעראייניגט זיין ארבייטס־קראַפט מיט דער ארבייטס־קראַפט פון אַלע אַנדערע ארבייטער אין דעם זעלבען טרייד און פאָדערט אויף די ארבייטס־געבער צו בעשטימען די ארבייטס־בעדינגונגען אויף אַ געמיינשאַפטליכען אופן.

די בעדייטונג פון „קאָללעקטיוו באַרגיינינג" בעשטעהט אין דעם, וואָס די ארבייטער פון אַ בעשטימטען טרייד הערען אויף צו קאָנקורירען איינע מיט די אַנדערע און האַנדלען געמיינשאַפטליך, ווי איין מענש. ווען יעדער ארבייטער ווייס, אַז קיינער וועט ניט פערכאַפּען זיין פּלאַץ, אַז אַלע אַנדערע ארבייטער פון זיין טרייד פאָדערען דאָס זעלבע, וואָס ער, פיהלט ער זיך שטייפער און שטאַר־קער. דער ארבייטס־געבער, ווידער, מוז בייטען זיין טאָן, ווען ער ווייס, אַז ער האָט צו טהאָן ניט מיט אַ שוואַכען אבגעזונדערטען ארבייטער, נור מיט די פעראייניגטע ארבייטער פון דעם טרייד, וועלכע זיינען שטאַהל און אייזען איינער פאַר די אַנדערע. דער ארבייט־געבער ווייס, אַז מיט פעראייניגטע קרעפטען האָבען די אר־בייטער ביכולת אויסצוגעפינען דעם צושטאַנד פון דעם מאַרק און קאָנען אַנפיהרען די פערהאַנדלונגען מיט דערזעלבער געשיקטקייט, ווי ער. מיט איין וואָרט, „קאָללעקטיוו באַרגיינינג" שאַפט אָב אין אַ בעדייטענדער מאָס די אונגלייכהייטען, פון וועלכע דער איינצעלנע ארבייטער ליידעט.

דער פּרינציפּ פון „קאָללעקטיוו באַרגיינינג" פאָדערט נויט־

ווענדיגערווייזע, אַז געמיינשאַפטליכע בעדינגונגען זאָלען בעשטימט ווערען פאַר אַלע ארבייטער פון דעם זעלבען טרייד. עס וואָלט געווען אַן אונזינן פאַר פעראייניגטע ארבייטער, וועלכע בעטראַכטען זיך אַלס אַ סאָלידאַרישע גרופּע, צו שטעלען בעזונדערע פאָדערונגען פאַר יעדען בעזונדערען אַרבייטער. פון דעם שטאַנדפּונקט פון „קאָ־לעקטיווע באַרגיינינג" זיינען די דיפערענצען צווישען די ארבייטער ניט גרויס און ניט שטאַרק גענוג, אַז מען זאָל זיך דאַרפען מיט זיי רעכענען. די מאָס פאַר דעם גאַנצען טרייד איז דער דורכשניט־ליכער ארבייטער, פאַר וועלכען מען דאַרף בעשטימען די שכירות, די שטונדען און די איבעריגע ארבייטס־שטונדען. אַלע ארבייטער פון דעם טרייד דאַרפען זיך מעסטען אויף דער זעלבער מאָס.

דאָס איז ניט קיין קאָממוניזם. דער טרייד־יוניאָניזם אַנער־קענט ניט קיין אבסאָלוטע גלייכהייט און לאָזט איבער גענוג פּלאַץ פאַר פּיעלע אונגלייכהייטען. ערשטענס, זיינען די שכירות, די שטונדען און די איבעריגע בעדינגונגען פערשידען אין פערשידענע טריידס. צווייטענס, זאָגאַר אין דעם זעלבען טרייד פאָדערט דער טרייד־יוניאָניזם נור דיזעלבע שכירות פאַר דיזעלבע ארבייט און ערלויבט יעדען ארבייטער צו מאַכען וויפיעל ער קאָן אונטער גע־מיינשאַפטליכע בעדינגונגען. נור אין יענע טריידס, וואו די אר־בייטער ארבייטען אויפ'ן טאָג אָדער ביי דער וואָך, ווערען אַלע אר־בייטס־בעדינגונגען בעשטימט צו גלייך פאַר אַלעמען: אָבער זאָגאַר ווען אַ „קאָלעקטיווער באַרגיין" מאַכט פּלאַץ פאַר פערשידענאַרטיגע רעזולטאַטען, מוז ער פאָדערען געמיינשאַפטליכע בעדינגונגען פאַר אַלע ארבייטער. ער מוז געבען אַלע ארבייטער דיזעלבע מעגליכ־קייט אויפצוטהאָן דאָס בעסטע. דאָס איז דער עצם פון דעם קאָל־לעקטיווען באַרגיין. ווען מען נעהמט צו ביי דעם טרייד־יוניאָניזם דאָס רעכט צו מאַכען אַלגעמיינע בעשטימונגען („קאָממאָן רולס"), נעהמט מען ביי איהם צו זיין נשמה.

די „קאָממאָן רולס", וועלכע דער טרייד־יוניאָניזם שטרעבט איינצופיהרען, זיינען געוועהנליך ניט די העכסטע פאָדערונגען, וועל־כע מען קאָן בעגרייפען. דאָס זיינען נור די בעדינגונ־גען, וועלכע זיינען אבסאָלוט נויטווענדיג, דער מיניסום, אונטער וועלכען קיין ארבייטער טאָר זיך ניט ערלויבען.

עס זיינען די בעדינגונגען, וועלכע זיינען אבסאָלוט נויט־ווענדיג צו פערזיכערען דעם ארבייטער, מיט וועלכען עס איז גראד פון מענשליכען וואָהלשטאנד. אזוי ווי דער טרייד־יוניאָניזם פאָדערט ניט קיין אבסאָלוטע גלייכהייט, רעכענט ער זיך מיט די פערשיעדענע צושטענדע און געוואָהנהייטען פון פערשידענע שיכטען ארבייטער און אנערקענט פערשידענע מינימאַלע פאָדערונגען פאר פערשידענע טריידס. פון דעם טרייד־יוניאָניסטישען שטאנדפּונקט איז דאריבער גאנץ נאטירליך, אז עס זאָלען עקזיםטירען צווישען די ארבייטער פערשידענע לעבענס־בעדינגונגען און לעבענס־געוואָהנהייטען, ד. ה. פערשידענע „סטענדערדס אָוו ליווינג".

דאָך פון דעם שטאנדפּונקט פון דעם טרייד־יוניאָניזם איז ניט אזוי וויכטיג די טאָלעראנץ פון פערשידענהייטען, ווי די אנערקענונג פון א „סטענדערד אָוו ליווינג", וועלכען דער ארבייטער דאַרף אויפהאַלטען. אין דיזער הינזיכט איז דער טרייד־יוניאָניזם פּונקט דער היפּוך פון דעם הפקר־אינדיווידואַליזם, וועלכער האָט ניט קיינע מאַסשטאַבען און קיינע גרענעצען. די פערטהיידיגער פון דעם אינדיווידואַליסטישען קאפּיטאַליזם האָבען נור איין אידעע: אז דער יחיד דאַרף זיין פאר זיך אַליין פעראַנטוואָרטליך און פריי צו טהאָן ווי ער וויל אין דעם עקאָנאָמישען לעבען. אויב דער איינצעלנע ארבייטער פאַלט דאדורך אראָב אויף א נידריגערע שטופע פון וואָהלשטאנד, איז ניט זייער עסק. פון זייער שטאנדפּונקט דאַרף גאר ניט זיין אזאַ זאך ווי א בעשטימטער „סטענדערד אָוו ליווינג". דער איינצעלנע ארבייטער דאַרף זיך צופּאַסען צו די פאבריק־בעדינגונגען און בייטען זיינע געוואָהנהייטען לויט זיין עקאָנאָמישען מזל. די פּראקטיק האָט געוויזען, אז דיזער אינדיווידואַליזם האָט אימער געשעדיגט דעם ארבייטער און דער טרייד־יוניאָניזם האָט דאריבער פון אָנפאנג אָן פערטהיידיגט די אידעע פון א בעשטימטען „סטענדערד אָוו ליווינג".

אָבער דער טרייד־יוניאָניזם שטעלט זיך ניט אָב דערביי. ער געהט ווייטער און פארמולירט א פּיעל ראדיקאַלערען געדאנק. ער פאָדערט, אז דער מינימום זאָל זיין גענוג פאר אן אנשטענדיג לע־

בען. די ענגליש־שפרעכענדע ארבייטער דריקען דאס אויס אויף פערשידענע אופנים אין די ווערטער „פעיר ווייזדזש", „ליווינג ווייזדזש", „דיסענט סטענדערד אוו ליווינג" א. ז. וו. אזוי ווי דער ארבייטער האט נור איין מקור פון חיונה, די שכירות, וועלכע ער קריגט פאר זיין ארבייטס־קראפט, הייסט דאס אז ער איז בערעכ־טיגט צו אזעלכע שכירות, וועלכע קענען איהם פערזיכערען מיט אלע זאכען, וועלכע זיינען נויטווענדיג פאר אן אנשטענדיג לעבען. אויב דער פרייז פון לעבענס־מיטלען שטייגט, מוז דער ארבייטער קריגען העכערע שכירות, כדי ער זאל זיין אין שטאנד אויפצוהאלטען זיין „סטענדערד אוו ליווינג". ווייל דעם ארבייטער'ס לעבענס־שטאנד העגגט אב ניט פון דער סומע געלד, וועלכע ער קריגט אלס שכירות, נור פון דער צאהל פראדוקטען, וועלכע ער קאן פאר דעם געלד קויפען. דער ארבייטער האט דאריבער דאס רעכט צו פאדערען, אז זיינע געלד־שכירות זאלען פארשטעלען מיט זיך הויכע ווירקליכע שכירות.

אבער הויכע שכירות אליין קענען ניט צופרידענשטעלען דעם ארבייטער. דער ארבייטער איז א מענש מיט פיעלע און פערשיע־דענארטיגע בעדערפניסען. ער איז א פאמיליען־מאן און וויל האבען גענוג צייט צו פערברייגגען מיט זיין פרוי און קינדער. ער וויל האבען דאס מעגליכקייט צו ערציהען זיינע קינדער אויף דעם בעסטען אופן. ער איז א מענש, וועלכער לעבט אין א געזעלשאפט, און ער פיהלט דאס בעדערפניס צו זעהען זיך מיט זיינע פריינד, צו נעה־מען אן אנטהייל אין די געזעלשאפטליכע בעוועגונגען פון זיין צייט, צו ערפילען זיין פליכט אלס בירגער. ער האט אויך קולטורעלע פא־דערונגען און וויל האבען צייט צו לעזען א בוך, צו זעהען א דראמא, צו הערען אן אפערא. מיט אייןווארט, דעם ארבייטער'ס בעגריף וועגען אן אנשטענדיגען לעבען ענטהאלט אין זיך אזוינע פאדערונ־גען, וועלכע קאנען ניט בעפרידיגט ווערען אויסשליסליך דורך הויכע שכירות. כדי צו פיהרען אזא לעבען, מוז ער אויך האבען גענוג פרייע צייט, ניט זיין צופיעל אויסגעמאטערט פון זיין ארבייט און ניט דערלאזען, אז די פאבריק זאל אין גאנצען דערשטיקען זיין פערזענ־ליכקייט. ער מוז דאריבער פאדערען ניט נור הויכע שכירות, נור אויך קורצע ארבייטס־שטונדען, סאניטארע בעדינגונגען אין דער פאבריק, מענשליכע בעהאנדלונג א. ז. וו. פון דעם ארבייטערס

שטאַנדפּונקט זיינען דאָס אַלעס נויטוועגדיגע בעדינגונגען פאַר אַן אַנשטענדיג לעבען.

דער ארבייטער קען אויך לאַנג ניט בלייבען שטעהען אויף דעם מעמד, אויף וועלכען.ער געפינט זיך אין אַ געוויסען מאָמענט. פערקעהרט, דער וואוקס פון רייכטהימער אין דער געזעלשאַפט, די בעריהרונג פון דעם ארבייטער מיט בעסערע לעבענס־בעדינגונגען אין אַנדערע שיכטען פון דער בעפעלקערונג, די פערשפּרייטונג פון אַלגעמיינער בילדונג און עהנליכע אורזאַכען צווינגען דעם ארבייטער שטענדיג צו שטרעבען צו פערבעסערען זיין לאַגע און צו דערגרייכען אַ העכערען לעבענס־צושטאַנד. דעם ארבייטער'ס „סטענדערד אָוו ליווינג" איז דאריבער ניט פערגליווערט. ער בייט זיך מיט דער צייט און מיט די נייע בעדינגונגען פון לעבען. דאָס, וואָס דער ארבייטער בעטראַכט אַלס אַ גרויסען לוקסוס אין אַ געוויסען מאָמענט, קאָן ווערען אַ נויטווענדיגקייט פאַר איהם אביסעל שפּעטער. ווי באַלד דער ארבייטער פערבעסערט אין וועלכען עס איז פּרט זיין לאַגע, מוז ער זעהען, אַז זיין געווינסט זאָל פון איהם ניט אוועקגערויבט ווערען. ווייל יעדע פערבעסערונג ווערט באַלד אַ טהייל פון דעם נייעם „סטענדערד אָוו ליווינג", וועלכען דער ארבייטער דאַרף אויפהאַלטען מיט אַלע זיינע כחות.

אָבער דיזע אַלע אידעען, טענה'ט מען, זיינען אַ פערלעצונג פון פּערזענליכער פרייהייט. זאָל זיין, אַז דער איינצעלנע ארבייטער איז שוואַכער פון דעם קאַפּיטאַליסט, אָבער דאָס איז זיין געשעפט. עס איז קיינעם'ס ניט דאגה, אויב ער וויל ארבייטען פאַר קליינע שכירות, אָדער לאַנגע שטונדען, אָדער אין שלעכטע בעדינגונגען. ווען דער טרייד־יוניאָניזם פּיהרט איין געמיינשאַפטליכע פאָרשריפטען, שטערט ער דעם ארבייטער'ס פרייהייט. ווען מען שטרעבט אויפצוהאַלטען אַ בעשטימטען „סטענדערד אָוו ליווינג", מישט מען זיך אין דעם פּריוואַט לעבען פון דעם ארבייטער. ווען מען לאָזט ניט דעם איינצעלנעם ארבייטער זיך דינגען מיט זיין בעל־הבית, רויבט מען ביי איהם אוועק די פרייהייט פון קאָנטראַקט.

דיזע בעשולדיגונג געגען דעם טרייד־יוניאָניזם איז אַזוי אַלט, ווי דאָס פאַבריק־סיסטעם. די, וועלכע בעפאַלען דעם טרייד־יוניאָניזם מיט אַזוינע טענות, זעהען ניט, אַז זיי ווילען אויפברעכען אַן

אָפּענע טהיר. דער טרייד־יוניאָניזם גיט צו, אַז זיינע פאָדערונגען זיינען געגען דעם אינדיווידואַליסטישען בעגריף פון פרייהייט. אָבער דאָס איז ניט אַ שוואכקייט, נור, פערקעהרט, פון דעם טרייד־יוניאָניסטישען שטאַנדפּונקט איז דער אינדיווידואַליסטישער בעגריף וועגען פרייהייט אַ ליגען און אַבנאַרעריי. די אמת׳ע אידעע פון פרייהייט האָט אַ סאָציאַלען כאַראַקטער און רעכטפערטיגט דעם טרייד־יוניאָניזם אויף דעם שטאַרקסטען אופן.

ווען דער געגנער פון טרייד־יוניאָניזם טרעט ארויס אַלס פערטהיידיגער פון פרייהייט, מיינט ער דאַביי די פרייהייט פון דעם יחיד צו האַנדלען עקאָנאָמיש, ווי ער וויל. ער רעכענט זיך ניט מיט קיינע אינדוסטריעלע, עקאָנאָמישע אָדער סאָציאַלע בעדינגונגען, וועלכע בעשטימען די פעהיגקייטען און מעגליכקייטען פון דעם אַרבייטער. ער דענקט וועגען אַן אבסאָלוטער פרייהייט, וועלכע איז אונאַבהענגיג פון צייט און רוים. ער בעטראַכט די פרייהייט, אַלס אַן אייגענשאַפט, מיט וועלכער דער ארבייטער ווערט געבוירען, אַלס אַ רעכט, וועלכעס איז איהם געגעבען געוואָרען פון דער נאַטור. עס אַרט איהם ניט, צו דער ארבייטער קאַן מיט דעם רעכט עפּעס אויפטהאָן פאַר זיך. ער וויל ניט פערשטעהען, אַז עס קאָנען זיין אומשטענדען, וועלכע מאַכען אַ רעכט צו גאָרנישט, און אַז אַ רעכט, וואָס האָט נור שלעכטע פאָלגען, איז אייגענטליך אַן אונרעכט.

דער טרייד־יוניאָניזם בעהויפּטעט, אַז דאָס איז דער פאַל מיט דעם רעכט אויף פרייהייט, וועלכעס ווערט אויסגעטייטשט אין אַן אינדיווידואַליסטישען זינן. דער אנאַליז פון דעם ארבייטער׳ס לאַגע אויף דעם ארבייטס־מאַרק האָט דאָס קלאָהר געמאַכט. אָבער מען קאָן די זאַך מעהר בולט מאַכען מיט איינינע ביישפּילען. דער אַרבייטער, צ. ב. איז פריי צו זוכען ארבייט, וואו ער וויל, אָבער ווען ער האָט ניט קיין געלד אויף אַן אייזענבאַהן־טיקעט, העלפט איהם זיין פרייהייט גאָר ווייניג. ער מעג וויסען, אַז עס איז דאָ ארבייט אין קאַליפאָרניא אָדער אין טעקסעס, און דאָך מוז ער בלייבען אין ניו יאָרק. דער ארבייטער האָט אויך דאָס רעכט אויסצוקלייבען זיין בעשעפטיגונג. די קאָנסטיטוציאָן גאַראַנטירט איהם דאָס רעכט. אָבער אויב דער איינפאַכער ארבייטער וויל בייטען זיין ארבייט און ווערען אַן אינזשעניר, דאַרף ער האָבען די מעגליכקייט צו געהען אין

קאַלערזש, ער דאַרף זיין עקאָנאָמיש פערזיכערט אויף עטליכע יאָהר. אנדערש קאָן ער ניט אויסנוצען זיין רעכט. דער ארבייטער איז אויך פריי צו ארבייטען ביי וועמען ער וויל. אבער אויב אַ קאַפּיטאַליסט וויל איהם ניט ארויפנעהמען צו דער ארבייט, העלפען איהם ניט קיינע רעכטען. דעם ארבייטער'ס פרייהייט ווערט דאָן צו גאָרניט דורך דער פרייהייט פון דעם ארבייטס־געבער. דאָס זעלבע איז אויך מיט די בעדינגונגען פון דער ארבייט. דער ארבייטער איז פריי צו פאָדערען צעהן דאָלאר אַ טאָג פאר פיער שטונדען ארבייט. אבער אויב דער ארבייטס־געבער וויל מעהר ניט געבען, ווי צוויי דאָלאר פאר צוועלף שטונדען ארבייט, האָט דער ארבייטער אַ ברירה. ער איז פריי צו זיצען אין דער היים און אויסצוגעהען פון הונגער.

נאָך מעהר, די ערפאהרונג פון די לעצטע הונדערט יאָהר האָט בעוויזען, אַז אזא פרייהייט איז די פרייהייט פון דעם שוואכסטען און ערגסטען ארבייטער צו בעשטימען די בעדינגונגען פאר די שטאַרקערע און בעסערע אַרבייטער. דאָס קלינגט פּיעלייכט פּאַראדאקסיש, אָבער עס איז ריכטיג. דער שוואכער ארבייטער איז דער, וועלכער נויטיגט זיך מעהר, וועלכער געהט שוין לאַנג ארום כאפּט זיך אָן פאר דעם ערשטען פּלאַץ און איז בערייט אָנצונעהמען ליידיג, איז פיעלייכט ניט אזוי שנעל א. ז. וו., אזא ארבייטער די ערגסטע בעדינגונגען. אבער וואָס קאָן דאָן דער בעסערער אר־בייטער טהאָן? ווען עס דראָהט איהם די געפאהר צו פערלירען זיין פּלאַץ, אָדער צו בלייבען אָהן ארבייט, מוז ער אויך איינשטימען אויף ערגערע בעדינגונגען. די פרייהייט פון דעם שוואכען ארבייטער צערשטערט די מאכט און פעהיגקייטען פון דעם שטאַרקערען. עס איז ניט ווי די אינדיווידואַליסטען זאָגען, אַז פרייע קאָנקורענץ ענט־וויקעלט שטאַרקע, פיינע כאַראַקטערע, נור פערקעהרט. זי גראָבט אונטער די יסודות פון דעם מענשליכען כאראַקטער. וואָס ווערט אונטער אַזוינע אומשטענדען פון דעם פרייהייט פון דעם בעסערען ארבייטער צו ענטוויקלען זיינע פעהיגקייטען און צו בויען זיין צו־קונפט לויט זיין אייגענעם ווילען?

אַ בעגריף, וועלכער פיהרט צו אַזוינע עקאָנאָמישע און סאָ־ציאַלע ווידערשפּרוכען, איז אין גרונד פאַלש. דער טרייד־יוניאָ־ניזם פערוואַרפט דאַריבער די אינדיווידואַליסטישע פאָרשטעלונג פון פרייהייט און בעציהט זיך אויף דער אידעע פון פרייהייט, וועלכע

קאָן בעצייכענט ווערען אַלס סאָציאַלע פרייהייט. דיעזע פּאָזיטיווע אידעע אונטערשיידעט זיך פון דעם נעגאַטיווען אינדיווידואַליזם דערמיט, וואָס זי בעטראַכט די מעגליכקייטען און פעהיגקייטען פון דעם יחיד צו טהאָן געוויסע זאַכען און וויל שאַפען בעדינגונגען, וועלכע זאָלען דיזע מעגליכקייטען און פעהיגקייטען פערגרעסערען. דער אַרבייטער ווערט פרייער, ווען ער ווערט שטאַרקער. ווען דער טרייד־יוניאָניזם שאַפט געלד פאַר אַרבייטער, וועלכע ווילען זוכען אַרבייט אין אַנדערע שטעדט, גיט ער דעם אַרבייטער ווירקליכע פרייהייט פון בעוועגונג. ווען דער אַרבייטער איז גאַראַנטירט געגען הונגער־קאָנקורענץ, איז ער ווירקליך פריי צו פאָדערען גוטע בע־דינגונגען. ווען אַלע שעפּער זיינען קאָנטראָלירט פון אַ יוניאָן, דאַן איז דער אַרבייטער ביז אַ געוויסען גראַד פריי צו אַרבייטען, וואו ער וויל. עס איז ניט קיין אַבסאָלוטע פרייהייט. דער טרייד־יוניאָ־ניזם אַנערקענט ניט קיין אַבסאָלוטע פרייהייט. דער טרייד־יוניאָניזם אַנערקענט ניט קיין אַבסאָלוטע גלייכהייט און ניט קיין אַבסאָלוטע פרייהייט. אָבער ער בעהויפּטעט, אַז דורך פעראייניגונג און געמיינ־שאַפטליכע האַנדלונג בעקומען די אַרבייטער דאָס ביסעלע רעאַלע פרייהייט, וועלכע זיי קאָנען יעצט עררייכען.

עס ווערט אָפט בעהויפּטעט, אַז אַבוואָהל די אַרבייטער האָבען אַ רעכט צו פעראייניגען זיך און צו פאָדערען העכערע שכירות און זאָגאַר קירצערע שטונדען, האָבען זיי דאָך קיין רעכט ניט צו שטע־לען פאָדערונגען, וועלכע זיינען נוגע די אַלגעמיינע בעדינגונגען פון דער אַרבייט. די פאַבריק, טענה'ט מען, איז דאָס פּריוואַט־אייגענ־טהום פון דעם קאַפּיטאַליסט. אַלס אייגענטהימער, האָט ער דאָס רעכט צו זאָגען, ווער עס זאָל פאַר איהם אַרבייטען, אָדער ניין, ווי זיין פאַבריק זאָל זיין איינגעאָרדענט, וועלכע סאַניטאַרע בעדינגונ־גען זאָלען איינגעפיהרט ווערען א. ז. וו.. עס איז אַ חוצפּה פון די אַרבייטער זיך צו מישען אין דיזע „אינערליכע אַנגעלעגענהיי־טען", אַ פערלעצונג פון דעם אייגענטהום'ס רעכט, און אַ שטערונג פון דעם אַרבייטס־געבער'ס פרייהייט.

די אָרגאַניזירטע אַרבייטער קאָנען מיט דיזע טענות ניט איינ־שטימען. זיי פיהלען, אַז זייער אַרבייט איז אַ גרויסע טהייל פון זיי־ער לעבען, איבער וועלכען זיי האָבען דאָס רעכט צו זאָגען אַ דעה. זיי פערברייינגען אין דער פאַבריק דעם גאַנצען טאָג, זייער פיזישער

און מאָראַלישער צושטאַנד הענגט אָב אָן די בעדינגונגען, אין וועלכע זיי אַרבייטען. ווען זיי ענטזאַגען זיך צו האָבען אין דיזע אַנגע־לעגענהייטען וועלכע עס איז קאָנטראָלע, שטעלען זיי זייער גאַנצען „סטענדערד אָוו ליווינג" אין געפאַהר. און אויב די אידעע פון איי־גענטהום פיהרט צו עקאָנאָמישע רעזולטאַטען, וועלכע זיינען פאַר זיי שעדליך, דאַן איז דאָס׳א סימן, אַז די אויסטייטשונג פון דיזער אידעע איז ניט ריכטיג.

דאָס מיינט ניט, אַז דער טרייד־יוניאָניזם לייקענט אָב פּריוואַט־אייגענטהום. גאַנץ פערקעהרט. אָבער אין געגענזאַץ צו די רעכטע פון קאַפּיטאַל שטרייכט ער אונטער די רעכטע פון אַרבייט. דער קאַפּיטאַליסט, וועלכער בעטראַכט זיין פאַבריק אַלס זיין גע־שעפט, אין וועלכען קיינער טאָר זיך ניט מישען, פערגעסט, אַז די פאַבריק האָט קיין ווערדע ניט אָהן דער מיטווירקונג פון די אַר־בייטער. די רעדער וועלען זיך ניט דרעהען, די מאַשינען קאָנען זיך ניט בעוועגען און קיין זאַך קאָן ניט פּראָדוצירט ווערען, אויב די אַר־בייטער לעגען ניט צו זייערע הענד. ניט אַכטענדיג אויף די ענטוויק־לונג פון מאַשינען האָט ניט אָבגעשוואַכט אין גאַנצען די בעדייטונג פון דער מענשליכער אַרבייט אין דער מאָדערנער אינדוסטריע. דער אַרבייטער פיהלט דאַריבער, אַז ער איז ניט קיין קלענערער מיוחס, ווי דער קאַפּיטאַליסט. אַזוי ווי קיין אונטערנעהמונג קאָן יעצט ניט אָנגעפיהרט ווערען אָהן קאַפּיטאַל, אַזוי קאָן זי אויך ניט אָנגעהען אָהן אַרבייט. אַרבייט און קאַפּיטאַל זיינען צוויי גלייכע מיטגליעדער פון דער אינדוסטריע.

אָבער ווען מען בעטראַכט אַרבייט און קאַפּיטאַל פון דיזען שטאַנדפּונקט, מוז מען נויטווענדיגערווייזע האָבען אַן אַנדער בע־גריעף וועגען זייערע געגענזייטיגע בעציהונגען. דער קאַפּיטאַליסט, וועלכער בעטראַכט זיין קאַפּיטאַל אַלס דעם איינציג־וויכטיגען עלע־מענט פון דער אינדוסטריע, איז, נויטווענדיגערווייזע, געניינט צו זיין אַן אויטאָקראַט, אַן אינדוסטריעלער קייזער. ער בעטראַכט די אַרבייטער אַלס אונטערטהאַנען, אַלס „סאַבדזשעקטס", וועלכע דאַר־פען זיין געהאָרכזאַם צו די געזעצען פון קאַפּיטאַל. ער בעטראַכט זיך זעלבסט אַלס דעם פאַרשטעהער פון דעם „קעניג־קאַפּיטאַל" און פאַ־דערט דאָס רעכט צו טהאָן אַלעס, ווי ער וויל. אָבער ווען מען הערט

אויף צו קוקען אויף קאפּיטאל, ווי אויף דעם איינציג־וויכטיגען אינ־דוסטריעלען עלעמענט, הערט ער אויף צו זיין א זעלבסטהערשער. אלס א גלייכער מיטגליעד פון אינדוסטריעלען לעבען האט ער ניט מעהר רעכט, ווי דער אנדערער מיטגליעד — ארבייט. די בעציהונגען צווישען די צוויי קאנען נור זיין בעגרינדעט אויף דער אנערקענונג פון זייערע געגענזייטיגע רעכטען. דער טרייד־יוניאָניזם, וועלכער פערטרעט דיזען שטאנדפּונקט, קאן דאריבער בשום אופן ניט איינ־שטימען מיט די, וועלכע ווילען אויפהאלטען אין דער פאבריק די זעלבסטהערשאפט, וועלכע איז שוין לאנג אבגעשאפט אין דעם פּאָ־ליטישען לעבען. דער טרייד־יוניאָניזם בעהויפּטעט, דאריבער, אז די ארבייטער זיינען בערעכטיגט צו נעהמען אן אנטהייל אין אלע בעשטימונגען פון די ארבייטס־בעדינגונגען. ער פאָדערט די אנווענ־דונג פון דעם דעמאָקראטישען פּרינציפּ אין אינדוסטריעלען לעבען. דאס איז דער גרונד, וואָרים דער טרייד־יוניאניזם ווערט בעטראכט אלס די פּערקערפּערונג פון „אינדוסטריעלער דעמאָקראטיע“.

וואס מעהר עס ענטוויקעלט זיך די טרייד־יוניאָניסטישע בע־וועגונג, אלץ שטארקער ווערט די שטרעבונג צו בעטאָנען די וויכ־טיגקייט פון דעם ארבייטער אין דעם עקאָנאָמישען לעבען. דער טרייד־יוניאָניזם בעגנוגענט זיך ניט מיט דער פּשוט׳ער ערקלעהרונג, אז קאפּיטאל און ארבייט זיינען גלייכבערעכטיגט, נור פאָדערט אלץ מעהר און מעהר, אז די ארבייט זאל פערנעהמען דעם בכבודיגסטען פּלאץ אין אלע עקאָנאָמישע בעציהונגען. ניט אכטענדיג אויף די טעכנישע בעדינגונגען, וועלכע פערמינדערן די בעדייטונג פון דער ארבייט, שטרייכט דער טרייד־יוניאָניזם אונטער די אלגעמיין־מענש־ליכע זייט פון דעם ארבייטער׳ם לאגע. ער בעטאָנט דעם פאקט, אז די ארבייטס־קראפט קאן ניט אבגעטהיילט ווערען פון דעם ארביי־טער, אז זי איז א טהייל פון זיין פּערזענליכקייט. אלעס, וואס בע־לאנגט צו די בעדינגונגען פון ארבייט, איז נוגע ניט קיין טויטע זאך, נור א לעבעדיגע, פיהלענדע און שטרעבענדע מענשליכע נשמה. ווער עס בעטראכט די ארבייטס־קראפט נור אין בעצוג צו דער פּראָ־דוקציאָן, אלס א סחורה, וועלכע דער קאפּיטאליסט מוז קויפען כדי אנצופיהרען זיין געשעפט, מוז נויטווענדיגערווייזע זיין גלייכגילטיג צו אלע פאָדערונגען פון פּערזענליכער ענטוויקלונג. דער טרייד־יו־ניאָניזם, אבער, פּראָטעסטירט געגען אזא שטעלונג. ער פאָדערט, אז די מענשליכע ארבייט זאל בעטראכט ווערען אין צוזאמענהאנג

מיט דעם ארבייטער, אלס אן אקטיוועד אויסדרוק פון א שאפענדער פערזאן. פון דיזען שטאנדפּונקט איז יעדע פערבעסערונג פון דעם ארבייטער׳ס לאגע א זיעג פון דער מענשליכער פערזענליכקייט איבער דער טויטער מאטעריע און איז אין איינקלאנג מיט די טיעפסטע פאָדערונגען פון דעם מענשליכען פראגרעס.

ווען מען בעטראכט די אלע אידעען פון דעם טרייד־יוניאַניזם אין זייער צוזאַמענהאַנג, האַט מען פאר זיך א סיסטעם פון עקאָנאָמישע פרינציפּען, וועלכע זיינען דורכגעדרונגען מיט א טיעפען גייסט פון סאָציאַלען אפּטימיזם. דער טרייד־יוניאַניזם גלויבט אין דער מעגליכקייט צו פערבעסערען דעם ארבייטער׳ס לאגע אין אלע פּרטים. אין דיזער הינזיכט האַט דער טרייד־יוניאַניזם געהאַט אויסצושטעהען זעהר א שווערען מאַטעריעלען און גייסטיגען קאַמפּף. זינט דעם אָנפאַנג פון דעם מאָדערנעם פאבריק־סיסטעם האָבען ניט אויפגעהערט צו ערשיינען טהעאָריען, וועלכע האבען געזאָלט בעווייזען די גאַנצע נוצלאָזיגקייט פון דעם טרייד־יוניאַניזם. א שטיק צייט האָבען די עקאָנאָמיסטען אויסגעארבייט די זאָגענאַנטע „ווייג־פאַנד" טהעאָריע. אבער געגען דיזער און אַנדערע טהעאָריען האָט דער טרייד־יוניאַניזם אימער בעהויפּטעט זיין טיעפע איבערצייגונג, אז די ארבייטער קאָנען יא פערבעסערען זייערע לאגע, אויב זיי וועלען האנדלען צוזאמען. און אין געגענזאַץ צו יעדען פּעסימיזם, איז דער טרייד־יוניאַניזם אימער פעסט געשטאַנען אויף דעם זיינען, אז די פערבעסערונג פון דעם אַרבייטער׳ס לאגע האָט איינענטליך קיין גרענעץ ניט. אז דער ארבייטער דארף זיך קיין מאָל ניט פיהלען אין גאַנצען צופרידען מיט זיין עקאָנאָמישער לאגע און דארף אימער שטרעבען צו א גרעסערען חלק פון דער געזעלשאַפטליכער איינקונפט און צו א גרעסערען איינפלוס אין אינדוסטריעלען לעבען. יעדע פערבעסערונג דארף בעטראכט ווערען אלס א שריט פאָרווערטס, נאָך וועלכען עס מוז פאָלגען דער צווייטער שריט א. ז. וו., אונענדליך. אין דיעזען גלויבען און שטרעבען האט זיך אויסגעדריקט דער דינאַמישער און פאָרטשריטליכער כאראקטער פון דעם טרייד־יוניאַניזם.

דריטער קאַפּיטעל

די מעטאָדען פון דעם טרייד־יוניאָניזם.

די מעטאָדען פון דעם טרייד־יוניאָניזם; די נויטווענדיגקייט פון דויערהאַפטער אָרגאַניזאַציאָן; דער טרייד אַלס אָרגאַניזאַציאָנס־באַזע; דער סטרייק און סטרייק־פאָנדס; פּיקעטען; דער לייבעל און דער באָיקאָט; דער קאָל־לעקטיווער אַגרימענט; מידיאַיישאָן, קאָנסיליאַיישאָן און אַרביט־ריישאָן; סאָלידאַריטעט און שטאַרקע יוניאָנס. — דער פונדאַמענט פון דעם אַרבייטערס עקאָנאָ־מישען ערפאָלג.

דער ציעל פון דעם טרייד־יוניאָניזם צו פערבעסערען די לאַ־גע פון דעם אַרבייטער. אָבער שכירות, אַרבייטס־שטונדען און אַנ־דערע אַרבייטס־בעדינגונגען זיינען אבהענגיג פון דעם אַרבייטערס פעהיגקייט צו דינגען זיך מיט דעם אַרבייטס־געבער. די הויפּט אויפ־גאַבע פון דעם טרייד־יוניאָניזם איז דעריבער צו געפינען מיטלען, וועלכע זאָלען געבען די אַרבייטער די מעגליכקייט צו דינגען זיך מיט זייערע אַרבייטס־געבער אויף אַ געמיינשאַפטליכען אופן אונטער די גינסטיגסטע אומשטענדען.

די ערשטע פאָדערונג פון דעם טרייד־יוניאָניזם איז, אַז די אַר־בייטער זאָלען בילדען אַ דויערהאַפטע עקאָנאָמישע אָרגאַניזאַציאָן. עס איז אמת, אז ווען די אַרבייטער פיהרען אָן זייערע פערהאַנדלונ־גען מיט די אַרבייטסגעבער אויף אַ געמיינשאַפטליכען אופן, דאַר־פען זיי זיך ניט דינגען אַלע מאָנטאָג און דאָנערשטאָג. יעדער אַגרי־מענט בעשטימט די אַרבייטס־בעדינגונגען אויף אַ לענגערע צייט. מען וואָלט דעריבער געקענט דענקען אַז די אַרבייטער דאַרפען זיך פעראייניגען נור אויף בעשטימטע מאָמענטען, ווען זיי ווילען אַרויס שטעלען געוויסע פאָדערונגען. לויט דיזער פאַרשטעלונג, וואָלטען די אַרבייטער געדאַרפט בילדען צייטווייליגע אָרגאַניזאַציאָנען, וועלכע וואָלטען זיך צופאַלען נאָכדעם ווי זיי האָבען דערגרייכט זייער מאָ־מענטאַנעם צוועק. אין דער נאָדעל אינדוסטריע איז דאָס אַמאָל אַזוי געווען, יעדען סיזאָן פלעגט מען זיך אָרגאַניזירען, אַרויסשטע־לען געוויסע פאָדערונגען, סטרייקען, און דאַן פערלאָזען די אָרגאַ־ניזאַציאָן. אין דער ערשטער פּעריאָדע פון דער טרייד־יוניאָניסטי־

שער בעוועגונג, זיינען אזוינע צייטווייליגע ארגאַניזאציאָנען אָפט ערשינען אין פערשידענע אינדוסטריען.

אָבער די ערפאהרונג האָט בעוויזען אז צייטווייליגע פעראייניגונגען קענען ניט דערגרייכען דעם געווינשטען רעזולטאט. כדי די ארבייטער זאָלען זיין אין שטאַנד צו פאָרמולירען ריכטיג זייערע פאָדערונגען, מוזען זיי זיך אָפט בעראטהען. זיי מוזען זיך צוזאַמענקומען פון צייט צו צייט און זיך דורכרעדען וועגען זייערע עקאָנאָמישע אנגעלעגענהייטען: זיי דאַרפען ענטוויקלען אין זיך דעם געפיהל, אז זיי זיינען אָבהענגיג איינע פון די אַנדערע און אַז זייערע אינטערעסען זיינען געמיינשאַפטליכע. זיי מוזען זיך פאָרבערייטען פאר די פערהאַנדלונגען מיט די אַרבייטס־געבער אזוי, דאָס זיי זאָלען זיין אין שטאַנד צו מאכען זייערע פאָדערונגען מיט קראפט און איבערצייגונג. זאגאר ווען זיי מאכען שוין א קאָללעקטיווען אַגרימענט מיט דעם ארבייטס־געבער, מוזען זיי אימער זיין פאָרבערייטעט צו פערהאנדלען מיט די ארבייטסגעבער וועגען דעם אָדער יענעם פונקט אין צו פערטהיידיגען דעם אבמאך אין אַלגעמיין. צוליעב דיעזע אורזאכען איז עס אונבעדינגט נויטיג, אז די פעראייניגונגען פון די ארבייטער זאָלען האָבען א שטענדיגען כאראקטער.

ארבייטער קאָנען זיך פעראייניגען אויף פערשידענע אופנים. עס איז מעגליך צו פעראייניגען אַלע ארבייטער, וועלכע וואָהנען אין דער זעלבער נאַכבאַרשאפט אָדער אין דער זעלבער פאָליטישער אבטהיילונג, צום ביישפיעל, אן אסעמבלי דיסטריקט. עס איז מעגליך צו פעראייניגען אין איין ארגאניזאציאָן אלע ארבייטער פון א שאפ, ניט אכטענדיג אויף די ארבייט, וועלכע זיי טהוען, א. ז. וו. דער טרייד־יוניאָניזם פערווארפט אלע פארמען פון אָרגאַניזאציאָנען, חוץ איינער. ער פאָדערט, אז די ארבייטער זאָלען זיך פעראייניגען לויט דעם פאך, ביי וועלכען זיי ארבייטען. לויט דיעזען פלאַן דאַרפען די אַרבייטער זיך צערפאלען אויף בעזונדערע אָרגאַניזאַציאָנען פון פרעסערס, קאָטערס, פינישערס, אפרייטארס, מאשינעסטען, שריפטזעצער, בוקביינדערס א. ז. וו., א. ז. וו. די ארבייטער פון יעדען פאך דאַרפען זיין אין איין יוניאָן. דאָס איז דער פונקט, וועלכער אונטערשיידעט דעם טרייד־יוניאָניזם פון אַלע אנדערע ארבייטער־אָרגאניזאַציאָנען.

פון דעם טרייד־יוניאָניסטישען שטאַנדפונקט איז די טרייד־יו־

ניאָן די נאַטירליכסטע פאָרם פון ארבייטער־פעראייניגונג. די אר־
בייטער, וועלכע זיינען בעשעפטיגט ביי דעם זעלבען סאָרט ארבייט,
זיינען די ערשטע צו דערפיהלען, אז זיי האָבען געמיינשאַפטליכע
אינטערעסען. עס איז פיעל לייכטער פאר זיי זיך צוזאַמענצוריי־
דען וועגען זייערע טרייד־אנגעלעגענהייטען. און אַזוי ווי זיי זיי־
נען אימער פעראינטערעסירט אין דיזעלבע עקאָנאָמישע ערשיינונ־
גען, קאָנען זיי אויך לענגער אנהאלטען זייער פעראייניגונג.

אָבער וויכטיגער ווי דיזע אַלע בעטראכטונגען איז דער פאקט,
דאָס די טרייד־יוניאָן גיט די ארבייטער די מעגליכקייט צו קאָנטראָ־
לירען דעם אנגעבאט פון אַ בעשטימטען סאָרט ארבייטס־קראפט.
ווען אַלע ארבייטער וואָלטען געבראכט אויף דעם מארק נור אן אַל־
געמיינע ארבייטס־קראפט, וועלכע וואָלט געווען דיזעלבע אין אַלע
הינזיכטען, דאַן וואָלטען אלע ארבייטער קאָנקורירט איינע מיט די
אַנדערע, און עס וואָלט געווען נויטיג צו פעראייניגען אלע אַרבייטער
אין איין אָרגאַניזאציאָן, כדי אבצושאפען די קאָנקורענץ צווישען זיי.
אין דער אמת'ן אבער איז דאָס ניט אזוי. דעם אַרבייטער'ס אר־
בייטס־קראפט איז צוגעפּאסט צו אַ בעשטימטען סאָרט ארבייט. הגם
די מאַשין האָט צערשטערט די אלטע פאָרמען פון מלאכה, האָט זיך
דאָך געשאפען א באַדען פאר אַ נייער פארמע פון געשיקטקייט, וועל־
כע קאַן דערגרייכט ווערען אין אַ קורצע צייט, וועלכע מאכט אבער
אַן אונטערשיעד צווישען איין ארבייטער און א צווייטען. ווען דער
ארבייטס־געבער פאָדערט הענד, פאָדערט ער אַזעלכע, וועלכע האָבען
זיך צוגעוואָהנט צו אַ בעשטימטען מאַשין־פּראצעס. ווען דער אר־
בייטס־געבער דאַרף פרעסער, קאַן ער ניט אנשטעלען פינישערס
אויף זייער פלאַץ. ווען ער פאָדערט זעצערס און קאַן זיי ניט קריי־
גען, קאַן ער ניט אַרויפנעהמען קיין פּרעסלייטע, א. ז. וו. אין יע־
דען פאַל נויטיגט זיך דער ארבייטס־געבער אין א בעשטימטען סאָרט
ארבייטער, און די קאָנקורענץ, וועלכע זיין פאָדערונג רופט אַרויס,
קומט פאר צווישען די ארבייטער פון דיעזען מין. די טרייד־יוניאָן
שאַפט אָפּ דיזע קאָנקורענץ דורך דעם, וואָס זי פעראייניגט אַלע
אָדער די מייסטע ארבייטער, וועלכע קאָנען צושטעלען דעם זעלבען
סאָרט ארבייטס־קראפט.

ווען די טרייד־יוניאָן ווייס, אַז אַלע אָדער דער גרעסטער טהייל
אַרבייטער פון דעם זעלבען טרייד זיינען פעראייניגט און זיינען
בּעריט צו האנדלען צוזאמען, איז זי אין שטאַנד אָנצופאנגען פער־
האַנדלונגען מיט די ארבייטס־געבער. די פאָדערונגען, וועלכע די

יוניאָן שטעלט ארויס, זיינען אָבהענגיג פון אַלערליי בעדינגונגען, וועלכע בייטען זיך פון צייט צו צייט. אָבער ווען די יוניאָן, ד. ה. די מיטגליעדער פון דער אָרגאַניזאַציאָן, אין געמיינשאַפטליכער בעראטהונג, בעשליסט צו שטעלען געוויסע פאָדערונגען, קאָן זי אָנגעהען נור אויף איין וועג. זי ערוועהלט פאָרשטעהער, וועמענס אויפגאַבע עס איז צו ברענגען די יוניאָן פאָדערונגען פאר די ארבייטס־געבער. אויב די ארבייטס־געבער זיינען געשטימט צו פערהאנדלען מיט דער יוניאָן און ווילען דאָך ניט נאָכגעבען אַלע פאָדערונגען, בלייבט פאר זיי נור צו דינגען זיך מיט די פאָרשטעהער פון דער יוניאָן, ביז ביידע צדדים קומען צו א פשרה. אזא פאַל שטעלט מיט זיך פאר דעם איינפאַכסטען פאַל פון „קאָללעקטיוו בארגיינינג“.

עס איז אָבער מעגליך, אז סיי די יוניאָן, סיי די ארבייטס־געבער זאָלען ניט וועלען מאַכען קיינע וויכטיגע הנחות. זעהר אָפט אויך ווילען די קאַפּיטאַליסטישע אונטערנעהמער אפילו ניט הערען וועגען וועלכע עס איז פערהאַנדלונגען מיט די פאָרשטעהער פון דער יוניאָן. אין אַזוינע פעלע האָבען די ארבייטער נור איין ברירה. אויב זיי זיינען איבערצייגט, אז זייערע פאָדערונגען זיינען גערעכטע און אַז עס איז מעגליך צו בעקומען דאָס, וואָס זיי פאָדערען, האָבען זיי בכח אַוועקצולעגען די ארבייט אַלע צוזאמען, ד. ה. ארויס־געהן אין סטרייק.

דער סטרייק איז אייגענטליך נור די נעגאַטיווע פארם פון „קאָללעקטיוו בארגיינינג“. ווען ארבייטער געהען ארויס אין סטרייק, צייגען זיי בעשיינפערליך דעם ארבייטס־געבער, אז זיי ווילען ניט ארבייטען פאר איהם, סיידען ער וועט ניט נאָכגעבען זייערע פאָדערונגען. דער עצם פון דעם סטרייק איז אין דער קאָללעקטיווער האנדלונג פון די ארבייטער. ווען אַן איינצעלנער ארבייטער איז אונצופריעדען מיט זיין שאָפּ און ענטזאגט זיך צו ארבייטען, איז דאָס ניט אַ סטרייק. נור ווען די ארבייטער זיינען פעראייניגט און פערלאָזען די ארבייט צוזאמען, אויפ׳ן גרונד פון אַ געמיינשאַפטליכען בעשלוס און צוליעב געמיינשאַפטליכע אינטערעסען, ד. ה. נור ווען זיי האנדלען אין אָנקלאנג מיט די פרינציפּען פון „קאָללעקטיוו בארגיינינג“, טראָגט זייער אקט דעם כאראקטער פון אַ סטרייק.

די קראַפט פון דעם סטרייק ליעגט אין דער סאָלידארישער האנדלונג פון די ארבייטער. ווען די ארבייטער פון א בעשטימטען טרייד ענטזאגען זיך צו ארבייטען אונטער געוויסע בעדינגונגען, האָט

דער ארבייטס־געבער צוויי ברירות. אָדער ער קאַן פערמאַכען די פאַבריק אָדער ער קאַן פּרובירען קריגען אַנדערע ארבייטער אויף דעם פּלאַץ פון די סטרייקער.

אין ערשטען פאַל, הייסט עס, אז דער ארבייטסגעבער איז בעריים צו פערלירען צייט און געלד, איידער נאָכגעבען די פאָדערונגען פון ארבייטער. אמאָל טהוט ער דאָס אויס עקשנות. אלס קאַפּיטאַליסט־אונטערנעהמער וויל ער ניט ליידען, אז די ארבייטער זאָלען זיך מישען אין „זיין" געשעפט; אָפּטמאָל אבער דענקט דער קאַפּיטאַליסט ווירקליך, אז ער איז ניט אין שטאַנד צו מאַכען הנחות צו זיינע ארבייטער און אַז עס לוינט זיך איהם בעסער אבוואַרטען, ביז די סטרייקער וועלען ווייכער ווערען. ווי די זאַך זאָל ניט זיין, פיהלט דער קאַפּיטאַליסט, אז איהם איז לייכטער צו וואַרטען, און אַז אויב ער וועט די זאַך פערציהען אויף אַ לענגערע צייט, וועט ער אַרויס דער זיעגער.

די טאַקטיק פון דעם סטרייק פאָדערט דאריבער, אז די ארבייטער זאָלען אויסקלייבען אַ גינסטיגע צייט פאַר זייער האנדלונג, ד. ה. אַזאַ צייט, ווען דער ארבייטס־געבער קאַן זיך ניט ערלויבען צו פערמאַכען זיין פאַבריק. אין דער צייט פון דעם סיזאָן, אָדער ווען עס זיינען אָנגעקומען גרויסע אָרדערס, אָדער ווען די ארבייט מוז געענדיגט ווערען אויף אַ בעשטימטער צייט און אין עהנליכע אומשטענדען מוז דער ארבייטס־געבער זיין ווייכער און זיך צוהערען מיט דרך ארץ צו די פאָדערונגען פון די ארבייטער. אין אַזוינע מאָמענטען האָט יעדער סטרייק מעהר אויסזיכטען אויף ערפאָלג, און עס איז איינע פון די וויכטיגסטע אויפגאַבען פון דער יוניאָן צו וויסען גענוי, צו די אומשטענדען זיינען גינסטיג פאַר אַ סטרייק צו ניט.

געוויס, קיין בשר ודם קען ניט אויסרעכענען אַלעס פאַראויס. עס זיינען פאַראַן מאָמענטען, ווען די אויסזיכטען זיינען ניט זעהר גלענצענד און ווען אַ סטרייק קאַן דאָך געוואונען ווערען. עס העגנט אָב אין אַ גרויסער מאָס פון דעם פּסיכאָלאָגישען צושטאַנד פון די ארבייטער. אויב זיי זיינען שטאַרק אויפגערעגט געגען געוויסע צושטענדען און זיינע זבערייט אנצופיהרען אַ העפטיגען קאַמפּף, קאָנען זיי אמאָל געווינען, ניט אַכטענדיג אויף אַלע שוועריגקייטען. אַ גרויסע ראָלע שפּילט אויך אַמאָל די עפענטליכע מיינונג,

ד. ה. די שטימונג פון דעם טהייל פון דער בעפעלקערונג, וועלכער איז ניט פעראינטערעסירט דירעקט אין דעם סטרייק. אויב די בעדינגונגען, פאר וועלכע די ארבייטער קעמפפען, ערוועקען די סימפאטיע פון דער בעפעלקערונג, איז עס אמאל לייכטער פאר די ארבייטער צו צווינגען די ארבייטס־געבער צו מאכען הנחות. אבער דאס איז ניט אימער ריכטיג. אין דעם קאלאראדא סטרייק איז די גאנצע עפענטליכע מיינונג געווען פאר די סטרייקער און געגען דער סטענדער איל. דאך האבען די ארבייטער פערלוירען דעם סטרייק. די עפענטליכע סימפאטיע האט ניט געקאנט העלפען געגען די מאכט און אויסדויערס־קראפט פון דעם גרויסען טראסט.

די ארבייטער האבען געלערענט פון ביטערער ערפאהרונג, אז זיי מוזען זיין פארבערייטעט פאר די פאלען, ווען די ארבייטס־געבער עקשנ׳ען זיך איין אויף א לענגערע צייט. דער ארבייטער וויים, אז אין אזא פאל איז ער אימער דער שוואכערער, ווייל ער איז פערזארגט נור אויף א קורצע צייט. ארומגעהען ליידיג הייסט אויפעסען די גרייטע פאר גראשען און בלייבען אהן וועלכע עס איז מיטלען צום לעבען. ווי בערייט דער ארבייטער זאל ניט זיין צו ליידען פאר זיינע גערעכטע פאדערונגען, קאן ער דאך ניט לאנג אויסהאלטען הונגער און נויט און איבערהויפט צוזעהען די ליידען פון זיין פרוי און קינדער. די ארבייטער מוזען דאריבער זיך פארבערייטען צו יעדען סטרייק, אויב זיי ווילען זיין אין שטאנד איהם אנצופיהרען מיט דער נויטיגער קראפט.

די מייסטע טרייד־יוניאנס שטרעבען דאריבער צו שאפען א סטרייק־פאנד, וועלכער זאל זיין גרויס גענוג פאר אלערליי פעלע. דער פאנד ווערט צוזאמענגעשטעלט טהיילווייז פון די איינטריטס־געלדער און מאנאטליכע צאהלונגען, טהיילווייז פון ספעציעלע אססעסמענטס (שטייערען.) די טרייד־יוניאנס האבען אימער געטענה׳ט, אז הויכע איינטריטס־בעצאהלונגען און הויכע „דיוס“ (רעגולערע צאהלונגען), זיינע זעהר וויכטיג פאר דעם ערפאלג פון אן ארגאניזאציאן. וואס מעהר די ארבייטער צאהלען אין זייער יוניאן, אלץ מעהר קאן זי אויסגעבען פאר איהרע פערשידענע אויפגאבען. געווים, א טהייל פון די איינצאהלונגען איז נויטיג פאר געוועהנליכע אויסגאבען. יעדע ארגאניזאציאן מוז האבען איינעם אדער עטליכע אנגעשטעלטע, וועלכע זאלען אוועקגעבען זייער

נאַנצע צייט פאַר אָרגאַניזאַציאָנס־אַרבייט. די יוניאָן מוז אויפ־האַלטען איהרע אַנגעשטעלטע און מוז שאַפען גענוג געלד פאַר אַלע אַנדערע טאָג־טעגליכע אָרגאַניזאַציאָנס־בעדערפניסען. די אַבצאָה־לונגען פון די אַרבייטער דאַרפען אַבער זיין אַזוי גרוים, אַז עס זאָל בלייבען גענוג אויף אַנדערע יוניאָן־טהעטיגקייטען. אין אייניגע יו־ניאָנס איז דאָ אַ רול, אַז אַ געוויסער פּראָצענט פון דער איינקונפט זאָל בעלאַנגען צום סטרייק־פאָנד. אַנדערע ווידער האָ־בען ספּעציעלע סטרייק־דיוס, וועלכע מוזען בעצאָהלט ווערען בע־זונדער. אויף אַזאַ אופן האָבען פיעלע יוניאָנס אַנגעזאַמעלט בע־דייטענדע סטרייק־פאָנדס.

די געלדער פון דעם סטרייק־פאָנד קאָנען געברויכט ווערען נור פאַר איין צוועק — צו צאָהלען סטרייק־בענעפיטס. ווי געענגט אַ יוניאָן זאָל אַמאָל ניט זיין אין געלד פאַר אַלערליי צוועקען, וועט זי ניט אַנריהרען איהר סטרייק־פאָנד. דאָס איז אַ כלל פון יעדער טרייד־יוניאָן, וועלכע האָט אַזאַ פאָנד. דער שכל דערפון איז אַ פּראָס־טער. אַ יוניאָן בעטראַכט איהר סטרייק־פאָנד אַלס איהר הויפּט־וואַפען אין פאַל פון אַ סכסוך מיט אַן אַרבייטס־געבער, און וויל ניט טעמפּ מאַכען איהר אייגענע כלי זיין. די יוניאָן וויל זיין אין שטאַנד אין פאַל פון אַ סטרייק צו פערלייכטערען די לאַגע פון די סטרייקערס און צו געבען זיי די מעגליכקייט אויפצוהאַלטען די נשמה אין זייער גוף, כדי זיי זאָלען האָבען אַ פיזישע קראַפט אַנצו־פיהרען דעם קאַמפּף פאַר זייערע פאָדערונגען. ווען אַ יוניאָן וואָלט זיך ערלויבט פון צייט צו צייט אַבצוציהען דאָס געלד פון סטרייק־פאָנד פאַר אַנדערע צוועקען, וואָלט זי אָפטמאָל געוועז אין געפאַהר אַריינגעצויגען צו ווערען אין אַ סטרייק אין אַ צייט, ווען איהר סטרייק־קאַסע איז ליידיג.

אויב אַ יוניאָן איז ניט אין שטאַנד אַנצוזאַמלען אַ גרויסען סטרייק פאָנד פון די געוועהנליכע אַבצאָהלונגען, קאָן זי אַרויפלעגען אויף איהרע מיטגליעדער פון צייט צו צייט ספּעציעלע סטרייק־שטייער. זאָגאַר גרויסע יוניאָנס, וועלכע האָבען הויכע דיוס, טהוען עס. יעדע יוניאָן מאַכט אויף פערשידענע בעדינגונגען פאַר סטרייק־בענע־פיטס. אַ פאַמיליען־מאַן קריגט מעהר, ווי אַ בחור. אין פיעלע יו־ניאָנס קריגט קיינער ניט קיין בענעפיטס די ערשטע עטליכע וואָ־כען. די יוניאָן נעהמט אַן אַזוינע מיטלען, כדי דער סטרייק־פאָנד

זאָל קאָנען דיענען וואָס מעהר און די ארבייטער זאָלען קאָנען אויס־האַלטען וואָס לענגער.

ווי גרוים דער סטרייק־פאָנד פון אַ יוניאָן זאָל ניט זיין, קאָן ער ניט פערשאַפען מעהר ווי דאָס נויטיגסטע. יעדער סטרייק מוז דאריבער ברענגען מיט זיך געוויסע ליידען פאַר די ארבייטער. די קאַפּיטאַליסטען וויסען דאָס און זיינען אימער בערייט דערמיט זיך צו בענוצען. די יוניאָן מוז דאריבער זעהען אויפצוהאַלטען די קאַמפּפס־לוסטיגקייט און ענטשלאָסענהייט פון די סטרייקערס. ווען אַלע ארבייטער פון אַ טרייד אין אַ געוויסער שטאָדט בעלאַנגען צו דער יוניאָן, איז דאָס נאָך ניט אזוי שווער. אבער ווען אַ גרויסער צאָהל ארבייטער אין אַ טרייד זיינען ניט אָרגאַניזירט און זיינען בערייט צו פערנעהמען די פּלעצער פון די סטרייקערס, דאַן מוז די יוניאָן אַנווענדען אַלע איהרע כחות דאָס ניט צו דערלאָזען. אין די מייסטע סטרייקס איז די יוניאָן דאריבער געצוואונגען אנצופיהרען אַ העפטיגע אגיטאַציאָן צווישען די ארבייטער און צו „פּיקעטען" די שעפּער, אין וועלכע דער סטרייק קומט פאָר. די אידעע פון „פּיקעטען" איז אַ לאָגישע אַנווענדונג פון טרייד־יוניאָניסטישע פּרינציפּען. עס איז ניט מעהר ווי דער פערזוך ניט צו דערלאָזען קיין קאָנקורענץ צווישען פערשידענע ארבייטער אין דער צייט פון אַ סטרייק. דער „פּיקעט" האָט אייגענטליך נור די אויפגאַבע צו ערוועקען אין די ארבייטער, וועלכע ווילען פערנעהמען די פּלעצער פון די סטרייקערס, אַ געפיהל פון סאָלידאַריטעט און אַ בערייטווילליגקייט צו האַנדלען געמיינשאַפטליך מיט די סטרייקערס. אַבער די אומשטענדען פון אַ סטרייק זיינען אַזעלכע, אז דאָס „פּיקעטען" קען אָפט פיהרען צו געוואַלטזאַמע צוזאַמענשטויסען.

דער סטרייק איז דער שאַרפסטער קאַמפּפס־מיטעל אין די הענד פון די ארבייטער. עס איז אַ מיטעל, וועלכער איז בעגרינדעט אויף דער בעדייטונג, וועלכע די ארבייטער שפּילען אין דער פּראָדוקציאָן. אַבער די ארבייטער האָבען אַ מאַכט אויך אַלס געברויכער (קאָנסיומערס) און זיי קאָנען דיזע מאַכט אויסנוצען צו פערבעסערען זייער לאַגע. די צוויי וויכטיגסטע מיטלען, וועלכע דער טרייד־יוניאָניזם האָט ענטוויקעלט אויף דעם גרונד פון דיזער מאַכט זיינען דער לייבעל און דער באָיקאָט.

דער לייבעל איז אַן אַטעסטאַט, וועלכען די יוניאָן גיט דעם פאַבריקאַנט, אַלס בעווייז, אז ער האָט פּראָדוצירט זיין סחורה אונטער

בעדינגונגען, וועלכע די יוניאן האט גוט געהייסען. דער לייבעל האט א בעדייטונג פאר דעם פאבריקאנט נור דאן, ווען ער ווייס, אז די ארבייטער זיינען בערייט צו פאדערען נור אזוינע פראדוקטען, וועלכע זיינען געמאכט אין יוניאן־שעפער אונטער יוניאן־בעדינגונגען. די יוניאן מוז דאריבער פריהער ענטוויקלען אין די ארבייטער די געוואהנהייט צו פאדערען יוניאן־פראדוקטען, וועלכע האבען אויף זיך דעם לייבעל. ווען דער פאבריקאנט ווייס, אז ער קאן פערקויפען מעהר סחורה מיט א לייבעל, וועט ער נאכגעבען די פאדערונגען פון די ארבייטער, כדי איהם צו בעקומען.

דער לייבעל קאן ניט אנגעווענדעט ווערען שטענדיג. אין אייניגע אינדוסטריען, ווי צום ביישפיל, אין דער שטאהל אינדוסטריע, ווערען די פראדוקטען פערקויפט ניט צו ארבייטער, נור צו אונטערנעהמער. דער פאבריקאנט קאן ניט פערקויפען מעהר שטאהל מיט א לייבעל, ווי אהן א לייבעל. אין אנדערע צווייגען פון פראדוקציאן קאן א לייבעל אין גאנצען ניט אנגעווענדעט ווערען. א מאן, וועלכער פאהרט אויף אן אייזענבאהן, וועט ניט געהען בעקוקען דעם לאקאמאטיוו, צו עס איז אויף איהם אנגעקלעפט א לייבעל. א גלאז ביער אין א סאלון (שענק) אדער א גלאז טהעע אין א קאפע־הויז קאנען ניט טראגען אויף זיך א סימן, צו זיי זיינען געמאכט געווארען אונטער יוניאן־בעדינגונגען. דער לייבעל האט פונדעסטוועגען זעהר א גרויסען פעלד, וואו ער קאן אנגעווענדעט ווערען. אין די פעראייניגטע שטאאטען, צום ביישפיעל, זיינען פאראן 56 לייבעלס וועלכע ווערען געברויכט פון יוניאנס וואס בעלאנגען צו דער „אמעריקאן פעדערײשאן אוו לייבאר". די צאהל איינצעלנע לייבעלס, וועלכע דיזע יוניאנס פערברויכען, איז אונגעהייער. די בעקערס יוניאן אליין האט פערברויכט אין דעם לעצטען יאהר העכער זעקס הונדערט מיליאן לייבעלס; די יוניאן פון טאבעקא ארבייטער — העכער פיער הונדערט מיליאן; די סיגארמייקערס יוניאן אן ערך פון דרייסיג מיליאן.

דער באיקאט איז ביז א געוויסען גראד נור די נעגאטיווע פארם פון דעם לייבעל. די אידעע פון דעם לייבעל בעשטעהט אין דעם, וואס די ארבייטער זיינען מסכים צו קויפען נור אזוינע פראדוקטען, וועלכע האבען דעם הכשר פון דער יוניאן. דער באיקאט, פערקעהרט, איז א בעשלוס פון די ארבייטער ניט צו קויפען קיינע פרא־

דוקטען, וועלכע זיינען ניט פאבריצירט געווארען אונטער בעדינגונ־
גען, וועלכע די יוניאן האט גוטגעהייסען. דער באיקאט, ווי דער
לייבעל, איז אן אויסדרוק פון דער מאכט פון די ארבייטער, אלס
קאנסיומערס. אבער די קראפט פון באיקאט בעשטעהט אין דעם,
וואס די ארבייטער ענטזאגען זיך צו געברויכען א געוויסען פראָ־
דוקט, געגען וועלכען א באיקאט איז ערקלעהרט געווארען.

דער ערפאלג פון דעם באיקאט, ווי פון דעם לייבעל, העננט
אב פון דער סאלידאריטעט פון די ארבייטער. אויב די ארבייטער
ווילען ניט מסכים זיין זיך אבצוזאגען פון א געוויסען ארטיקעל,
קאן דער באיקאט ניט האבען קיין ממשות. אין מייסטע פעלע איז
דער באיקאט א געוויסע שוועריגקייט פאר די ארבייטער, ווייל זיי
מוזען זיך ענטזאגען פון אן ארטיקעל, וועלכען זיי גלייכען אדער
צו וועלכען זיי האבען זיך צוגעוואהנט אדער וועלכען זיי קאנען
קריגען לייכטער. אמאל איז דער באיקאטירטער ארטיקעל דער איינ־
ציגער, וועלכער קאן בעפרידיגען א געוויסע בעדערפניס. די ארביי־
טער דארפען זיין בערייט צו ליידען דיזע אלע אונבעקוועמליכקיי־
טען, כדי דער באיקאט זאל זיין אן ערפאלג.

אזוי ווי דער לייבעל, אזוי קאן אויך דער באיקאט דערגרייכען
זיין צוועק נור דאן, ווען ער ווערט ערקלעהרט געגען פראדוקטען,
וועלכע ווערען געברויכט מאסענווייז פון ארבייטער און זייערע
פריינד. עס וואלט געהאט א קנאפע בעדייטונג צו ערקלעהרען א
באיקאט געגען די גרויסע מאדען־שעפער, וואו מען מאכט טהייע־
רע קליידער פאר פרויען. די קונדען פון דיזע שעפער האבען ווע־
ניג סימפאטיע פאר די ארבייטער און וואלטען זיך ווייניג וואס גע־
רעכענט מיט א באיקאט. עס איז אויך אונמעגליך דורכצופיהרען
א באיקאט אויף א פראדוקט, אויף וועלכען עס עקזיסטירט א מאנא־
פאל. עס וואלט געווען אונמעגליך, צום ביישפיעל, פאר די איינ־
וואהנער פון ניו־יארק צו באיקאטירען די גאז־קאמפאניעס אדער די
אינטערבארא רעפיד טרענזיט קאמפאניע.

דער סטרייק, דער לייבעל און דער באיקאט זיינען די מעטהאָ־
דען, מיט וועלכע דער טרייד־יוניאניזם פיהרט אן דעם קאמפף גע־
גען די ארבייטס־געבער. אבער דער טרייד־יוניאניזם איז ניט דורכ־
געדרונגען מיט קיין בעזונדערער ליעבע צום קאמפף. ער קעמפפט
ווען עס איז נויט׳ג, און פיהלט, אז מען מוז זיין פארבערייטעט פאר

אַ קאַמפּף. אָבער ווען עס איז מעגליך צו דערגרייכען דעם זעלבען צוועק אויף אַ פרידליכען אופן, איז די יוניאָן אַ סך מעהר צופרידען. די טרייד־יוניאָנס האָבען דעריבער ענטוויקעלט פערשיעדענע מעטאָדען, וועלכע האָבען דעם צוועק צו פער לייכטערען פריעדליכע פערהאַנדלונגען צווישען ארבייטער און ארבייטס־געבער. די וויכטיגסטע פון דיזע מעטהאָדען זיינען דער קאָללעקטיווער אַגרימענט, מידיאיישאַן און קאָנסיליאיישאַן, און ארביטריישאַן.

דער קאָללעקטיווער אַגרימענט איז אַן אָבמאַך אָדער אַ קאָנטראַקט צווישען אַן ארבייטס־געבער אָדער אַן אַססאָסיאיישאַן פון ארבייטס־געבער און אַ גרופּע ארבייטער וועגען די וויכטיגסטע ארבייטס־בעדינגונגען. די ארבייטס־געבער, וועלכע זיינען בעריית צו שליסען אַ קאָללעקטיווען אַגרימענט מיט זייערע ארבייטער, טהוען דאָס אָדער דערפאַר, ווייל זיי ווילען אויסמיידען סטרייקס, אָדער ווייל זיי וועלען אָבשאַפען די נידריגע פאָרמען פון קאָנקורענץ אין דער אינדוסטריע. זייער וויכטיגסטע פאָדערונג בעשטעהט אין דעם, אַז די יוניאָן זאָל ניט אנפיהרען קיינע סטרייקס, כל זמן דער אַגרימענט איז אין קראַפט. די ארבייטער פון זייער זייט פאָדערען, אַז די ארבייטס־בעדינגונגען זאָלען זיין מעהר אָדער ווייניגער צופריעדענשטעלענד, אַזוי אַז עס זאָל זיך ניט לוינען צו סטרייקען. דער קאָללעקטיווער אַגרימענט איז שטענדיג אַ קאָמפּראָמיס, אַ פּשרה. אַמאָל איז ער מעהר גינסטיג פאַר די ארבייטער, אַמאָל פאַר די ארבייטס־געבער. אין אַלגעמיין, דריקט ער אוים די פערהעלטניסמעסיגע מאַכט פון ביידע צדדים. דער צד, וועלכער איז שטאַרקער, צווינגט דעם צווייטען צד צו מאַכען גרעסערע הנחות. קיין אַבסאָלוטע צופרידענהייט קאָן קיין אַגרימענט ניט שאַפען.

דער קאָלעקטיווער אַגרימענט איז געוועהנליך אַן אויספיהרליכער דאָקומענט, אין וועלכען עס ווערען דייטליך פערהאַנדעלט די פּונקטען וועגען ווייזשעס פון שטיק און ביי דער וואָך, ארבייטס־שטונדען, ימים־טובים, אָווערטיים, דאָס אָבזאַגען און ארויפנעהמען פון ארבייטער, סאַניטאַרע בעדינגונגען א. ז. וו. קיין אַגרימענט קאָן פונדעסטוועגען ניט בעהאַנדלען אַלע פּונקטען אַזוי, אַז אַלעס זאָל אימער געהען גלאַט. אין די טאָג־טעגליכע פערהעלטניסען צווישען ארבייטער און ארבייטס־געבער מוזען פאָרקומען פעלען, ווען עס איז

שווער צו בעשטימען, ווי אזוי דער אגרימענט זאָל אויסגעטייטשט
ווערען. די מייסטע טרייד־יוניאָנס, וועלכע האָבען קאָנטראַקטען
מיט זייערע באָסעס, האָבען אויך פערשידענע מיטלען, ווי צו פער־
האנדלען די סכסוכים, וועלכע קומען פאר אלס פאָלגע פון דעם אג־
רימענט. דער געוועהנליכער מיטעל איז צו האָבען א באָרד אָוו מידי־
איישאָן און קאָנסיליאיישאָן, (א מין פשרה מאכער), וועלכע האָט
די אויפגאבע ניט צו דערלאָזען, אז די סכסוכים זאָלען זיך פענאַנ־
דערוואקסען אין אַ קאמפּף. די באָארד איז צוזאמענגעשטעלט פון
פאָרשטעהער פון ביידע צדדים, וועלכע האָבען פערפאסט דעם אג־
רימענט און איהר אויפגאבע איז אָנצופיהרען די פערהאנדלונגען
אזוי לאנג, ביז וואנען מען קומט צו א בעשלום.

אין דעם פאַל פון „קאָנסיליאיישאָן“ קומען זיך די ארבייטער
און ארבייטס־געבער פון א בעשטימטען טרייד — אָדער זייערע
פאָרשטעהער — צוזאמען און בעשליסען אין געמיינשאפטליכער
בעראטהונג יעדען פונקט, וועגען וועלכען עס איז דאָ אַ ספק אָדער אַ
שטרייט. אָבער זעהר אָפט קאָנען זיך די ביידע צדדים ניט אייני־
גען אמאָל איז דער פונקט אזוי וויכטיג, אז יעדער צד האָט מורא,
אז ער וועט זיך פיעל שעדיגען, אויב ער וועט נאָכגעבען. אמאָל איז
דער אַגרימענט אזוי אונקלאָהר, אז מען קאן ניט קומען צו קיין בע־
שלום. אמאָל איז דער סכסוך וועגען א זאַך, וועלכע איז גאָרניט
דערמאָהנט אין דעם אגרימענט, און וועלכע האָט דאָך אַ וויכטיגע
און פּרינציפּיעלע בעדייטונג. אויב יעדער צד וויל אויספיהרען
זיינס און וויל דאָך אויסמיידען א קאמפּף, האָבען זיי אַ ברירה צו
„געהען צו ארביטריישאָן“, ד. ה. זיך פערלאָזען אויף זייטיגע מענ־
שען. „ארביטריישאָן“ אונטערשיידעט זיך פון „קאָנסיליאיישאָן“
נור דערמיט, וואס דער בעשלום ווערט געפאסט פון זייטיגע מענ־
שען, וועלכע ביידע צדדים קלייבען אויס אלס זייערע פארשטע־
הער, און וועמענס בעשלום זיי פערפּליכטען זיך צו פאָלגען. די גאנ־
צע פּראָצעדור איז אַ פרייוויליגע. קיינער צווינגט ניט די ארבייטער
און די ארבייטס־געבער צו אַרביטרירען. קיינער זאָגט זיי ניט קיין
דעה, וועמען זיי זאָלען אויסקלייבען. עס איז אַ בוררות און די עט־
היק פון דעם קאָללעקטיווען קאָנטראַקט פאָדערט, אז ביידע צדדים
זאָלען פאָלגען דעם פסק דין פון דער „באָרד אָוו ארביטריישאָן“,
אפילו ווען ער איז ניט אין גאנצען צופרידענשטעלענד.

אויף דער ערשטער שטופע פון דער טרייד־יוניאניסטישער בע־וועגונג זיינען די קאָללעקטיווע אגרימענטס געווען זעהר איינפאך און האָבען ניט געפאָדערט קיין בעזונדערען מעכאַניזם. מיט דער צייט אָבער זיינען זיי געוואָרען זעהר פערוויקעלט. די מייסטע טריידס, וועלכע שליסען יעצט קאָלעקטיווע אגרימענטס, האָבען אויך אַ קאָמפּליצירטע מאַשינעריע פאר דער אויסטייטשונג פון דעם אגריםענט און פאר דער שליכטונג פון סכסוכים, וועלכע ער רופט ארויס. די וויכטיגסטע רעדער אין דיזען מעכאַניזם זיינען די „באָרדס אָוו קאָנסיליאיישאָן און ארביטריישאָן“. אלס גוטער בייּ־שפּיעל פון אַ העכסט קאָמפּליצירטען קאָללעקטיווען אבמאך קאן דיענען דער זאָגענאַנטער „פּראָטאָקאָל“ אין דער נאָדעל־אינדוסטריע אין ניו יאָרק. אבוואָהל דיזער „פּראָטאָקאָל“ איז בעגריסט געוואָרען אלס אַ נייע תורה פון בארג סיני, איז ער דאָך ניט מעהר ווי אַ נייע אָנווענדונג פון אַן אַלטען פּרינציפּ. די אייגענאַרטיגקייט פון דעם „פּראָטאָקאָל“ בעשטעהט נור אין דעם, וואָס ער האָט געשאַפען שטענדיגע אינסטאַנצען פאר מידיאיישאָן און קאָנסיליאיישאָן, די זאָגענאַנטע קלוירקס. די בעדינגונגען פון דער אינדוסטריע, וועל־כע רופען ארויס כמעט שטענדיגע מיספערשטענדניסע, האָבען גע־מאַכט דיזע נייע איינריכטונג נויטיג.

ווען אַן ארבייטס־געבער מאַכט אַן אַגרימענט מיט דער יוניאָן, הייסט דאָס, אַז ער אנערקענט די יוניאָן. די אנערקענונג בעשטעהט אין דעם, וואָס דער ארבייטס־געבער בעטראַכט די יוניאָן אויס־דריקליך אלס די פאָרשטעהערין פון די ארבייטער און פערפּפליכ־טעט זיך צו פערהאַנדלען מיט די יוניאָן־אַנגעשטעלטע וועגען אלע טרייד־אַנגעלעגענהייטען. ער ענטזאָגט זיך דערמיט פון דעם רעכט צו דינגען זיך מיט יעדען איינצעלנעם ארבייטער בעזונדער און צו האַנדלען מעשה קייזער ביי זיך אין פאַבריק. עס הייסט, אַז דער אונטערנעהמער נעהמט אַן די גרונד־פּרינציפּען פון דעם טרייד־יו־ניאָניזם און פערפּפליכטעט זיך צו האַנדלען אין אַנקלאַנג מיט זיי.

דאָס איז אַלעס, וואָס די יוניאָן קאָן פאָדערען פון דעם אר־בייטס־געבער. די מאָטיווען, וועלכע זיינען דער גרונד פון זיין האַנד־לונג, זיינען ניט דער יוניאָנס עסק. דער ארבייטס־געבער קאָן זיין אַ גוטער פריינד פון די ארבייטער און וויקרליך גלויבען אין דער גערעכטיגקייט פון זייער זאַך. עס איז אָבער אויך מעגליך, אַז ער

זאָל זיין אַ שונא פון דער ארבייטער בעוועגונג און זאָל פערהאנד־לען מיט דער יוניאָן נור ווייל ער האָט פאר איהר מורא אָדער ווייל עס לוינט זיך איהם אזוי דערוייל. דאָס איז ניט קיין פּוס־טע השערה. עס האָט ניט איין מאָל פּאסירט, אז אן אונטערנעה־מער, וועלכער האָט געהאט אן אבמאך מיט דער יוניאָן, האָט זיך פּלוצלונג ענטזאגט צו פערהאנדלען מיט איהר און האָט זיך ארויס־געוויזען פאר אַ פערביסענעם פיינד פון יעדער ארבייטער־אָרגאני־זאציאָן. אַ יוניאָן קאן דאריבער קיין מאָל זיך ניט פערלאָזען אויף דער גוטסקייט אָדער דער פיינקייט פון די ארבייטס־געבער. זי מוז אימער האנדלען אויף דער השערה, אז נור איהר מאכט קאן צווינגען די ארבייטס־געבער זיך צו רעכענען מיט די ארבייטער. זי מוז דאָ־ריבער זעהען אויפהאַלטען אַ שטארקע ארגאַניזאציאָן, וועלכע זאָל קאָנען צו יעדער צייט אָנווענדען די שארפסטע און מעכטיגסטע מי־טעל פון דעם טרייד־יוניאָניזם, זאָגאר דעם סטרייק. דער בעסטער פונדאמענט פאר אַ קאָללעקטיווען אגרימענט איז אַ שטארקע יו־ניאָן.

דער ערפאָלג פון אַלע טרייד־יוניאָניסטישע מעטהאָדען העננט אָב סוף כל סוף פון דער סאָלידארישער האנדלונג פון די ארבייטער. די טרייד־יוניאָנס מוזען דאריבער זעהען צוזובינדען די ארבייטער צו זייערע ארגאַניזאציאָנען אויף אַזאַ אופן, אז זיי זאָלען אימער האנדלען צוזאמען. דעם גרעסטען נסיון פאר דעם ארבייטער שטע־לען מיט זיך פאר יענע מאָמענטען אין זיין לעבען, ווען ער געהט ארום אָהן ארבייט, ווען ער איז קראנק, אָדער ווען ער ווערט צו אַלט פאר דער ארבייט און דאָס גלייכען. אין אַזוינע מאָמענטען פיהלט ער זיך נידערגעשלאָגען און עלענד און אוים פערצווייפלונג איז ער בעריים צו טהאָן, וואָס עס מאכט זיך. ווען די יוניאָן קומט איהם צו הילף אין אַזוינע מאָמענטען, ערוועקט זי אין איהם אַ געפיהל פון צוגעבונדענהייט צו דער ארגאַניזאציאָן און פון פעראַנטוואָרט־ליכקייט צו זיינע מיטארבייטער. דאָס איז די אורזאכע, ווארום די מייסטע יוניאָנס האָבען ספּעציעלע קראנקען־בענעפיטס, ארבייטס־לאָזיגקייט־בענעפיטס, פערזיכערונג אויף דער עלטער און אנדערע זאָגענאַנטע „פריינדליכע“ איינריכטונגען.

מאנכע טרייד יוניאָנס צאָהלען צאָהלען אוים גרויסע סומען יעדעס יאָהר צו זייערע מיטגליעדער פאר דיעזע צוועקען. צ. ב. אין דעם פער־

גאַנגענעם יאָהר האָט די סיגאַר מייקערס יוניאָן אויסגעצאָהלט צו איהרע מיטגליעדער $210,000 קראַנקען־בענעפיט; די בעקערס יוניאָן — העכער דריי און פופציג טויזענד דאָלאַר; די בראָדערהוד פון קאַרפּענטערס האָט אויסגעצאָהלט דריי הונדערט און פיער און צוואַנציג טויזענד דאָלאַר טויטען־בענעפיט. די סיגאַר מייקערס האָבען אויסגעצאָהלט אַ הונדערט טויזענד דאָלאַר. צו ארבייטסלאָזע מיטגליעדער. די וויכטיגסטע יוניאָנס, וועלכע בעלאַנגען צו דער „אַמעריקאַן פעדערײשאָן אָוו לייבאָר" האָבען אַלע צוזאַמען אויסגעצאָהלט העכער צוויי מיליאָן דאָלאַר אין טויטען־בענעפיט, כמעט אַ מיליאָן דאָלאַר אין קראַנקען־בענעפיט, העכער זיעבציג טויזענד דאָלאַר אויף רייזע־הוצאות, און העכער צוויי־הונדערט טויזענט־דאָלאַר צו ארבייטסלאָזע. אַלע דיזע געלדער ווערען געוועהנליך גערעכענט בעזונדער, און אין אייניגע יוניאַנס זיינען די איינצאָהלונגען פאַר דיזע בענעפיטס פרייוויליגע, און אויב אַן ארבייטער וויל זיך פערזיכערען אנדערשוואו אָדער וויל גאַר ניט זיין פערזיכערט געגען אַרבייטס־לאָזיגקייט אדער קראַנקהייט, איז דאָס זיין זאַך. פיעלע טרייד־יוניאָניסטען אָבער דענקען, אז דיזע אבצאָהלונגען וואָלטען געדאַרפט איינגעפיהרט ווערען אין אַלע יוניאָנס און פאַר אַלע מיטגליעדער גלייך, אלס דער בעסטער מיטעל פאַר אחדות און טרייד־יוניאָניסטישע טרייהייט.

גלייכצייטיג מיט דער פערשיעדענאַרטיגער טעטיגקייט, וועלכע מיר האָבען בעשריבען, מוזען די טרייד־יוניאָנס אָנפיהרען אַן אונאויפהערליכע ערציהונגס־ארבייט. סיי צווישען די מיטגליעדער, סיי צווישען די ברייטע אונאָרגאַניזירטע מאַסען, סיי צווישען דעם אַלגעמיינעם עולם. די ערציהונגס־ארבייט פון די טרייד־יוניאָנס נעהמט אָן פערשיעדענע פאָרמען. עס זיינען פאַראַן ספּעציעלע טרייד־יוניאָן שולען, וואו די ארבייטער קענען לערנען אַ טרייד, פּראָפּאַגאַנדא שולען, ספּעציעלע קורסען פאַר ארגאַנייזערס און בעאַמטע א. ז. וו. צווישען די ניט אָרגאַניזירטע מאַסען און דעם ניט־ארבייטער עולם פיהרט די יוניאָנס אָן אַ פּראָפּאַגאַנדא פאַר זייערע אַלגעמיינע אידעען. דאָס איז נויטווענדיג, ווייל דער ערפאָלג פון די יוניאָנס הענגט זעהר אָפט אָב פון דער אַלגעמיינער שטימונג אין לאַנד.

פיערטער קאַפּיטעל

די סטרוקטור און די פונקציאָנירונג פון דעם טרייד־יוניאָניזם.

די קריטיק פון דעם טרייד־יוניאָניזם; די הויפּט־אידעען פון דעם אינדוסטריאַליזם; די סאָציאַליסטישע אויפפאסונג און דער טרייד־יוניאָניזם; דער אינערליכער קאמפף אין דער טרייד־יוניאָניסטישער בעוועגונג; די ענדערונגס־טענדענץ פון דעם טרייד־יוניאָניזם; די אויסזיכטען פאר דער צוקונפט.

די אויפגאבען, וועלכע דער טרייד־יוניאָניזם שטעלט זיך, קאָנען נים ריכטיג ערפילט ווערען אָהן אַ שטענדיגער און פעסטער אָרגאַניזאציאָן. אין די ערשטע יאָהרען פון דער ארבייטער־בעוועגונג איז די אָרגאַניזאַציאָן פון דעם טרייד־יוניאָניזם געווען גאנץ איינפאך אויף דעם שטייגער פון די אמאָליגע פּרימיטיווע דעמאָקראַטישע געמיינדען. אבער וואָס מעהר עס האָט זיך ענטוויקעלט דאָס מאָדערנע פאבריק־סיסטעם, אַלץ קאָמפּליצירטער איז געוואָרען דער בנין פון דעם טרייד־יוניאָניזם. דער וואוקס פון די גרויסע שטעדט, די ענטוויקלונג פון די אייזענבאהנען און דאמפף־שיפען, די אויסברייטונג פון דעם מארק, די קאָנצענטראציאָן פון קאפּיטאל אין גרויסע אונטערנעהמונגען און די אַנדערע עקאָנאָמישע ערשיינונגען פון אונזער צייט האָבען צערשטערט די ווירקזאמקייט פון די פריהערדיגע קליינע און איינפאכע ארבייטער ארגאַניזאציעס. די קליינע לאָקאלע יוניאָנס האָבען זיך געמוזט פעראייניגען אין גרעסערע פערבאנדען און אין נאציאָנאַלע פעדעראציאָנען. אויף דעם פּלאַץ פון איינפאכע דעמאָקראַטישע מנהגים איז אויסגעוואקסען א גרויסע רעפּרעזענטאַטיווע דעמאָקראַטיע מיט פערשידענארטיגע און קאָמפּליצירטע איינריכטונגען. מיט איין ווארט, דער טרייד־יוניאָניזם איז געוואָרען א גרויסער און שטארקער ארגאניזם מיט א פערוויקעלטער סטרוקטור און א קאָמפּליצירטער סיסטעם פון פערשיעדענאַרטיגע פונקציעס.

דער פונדאַמענט פון דעם טרייד־יוניאָניסטישען בנין איז די לאָקאלע פעראייניגונג פון ארבייטער פון דעם זעלבען טרייד. דער

טרייד־יוניאָניזם האָט אין דיזער הינזיכט זיך ווענינ געענדערט. ער צענלידערט יעדע אינדוסטריע אָדער די פּראָדוקציאָן פון וועלכען עס אין פּראָדוקט אויף א רייהע פון בעזונדערע פאַכען, לויט די אינס־טרומענטען, וועלכע די ארבייטער געברויכען, אָדער לויט דעם ספּע־ציעלען ארבייטס־פּראָצעס, וועלכען זיי פיהרען דורך. ניט אכטענ־דיג אויף די פיעלע און טיפע ענדערונגען, וועלכע די מאשין האָט אריינגעבראכט אין דער אינדוסטריע, בעשטעהט דער טרייד־יוניאָ־ניזם דאָך אויף דער נויטווענדיגקייט צו אונטערשיידען איין פאַך פון אַן אנדערן און אויפצוהאלטען די צוטהיילונג פון די ארביי־טער אויף בעזונדערע טריידס. לויט דיעזען שטאַנדפּונקט ענדערט די מאשין נור דעם כאראקטער פון די טריידס אדער פיהרט איין א נייע ארבייטס־צוטהיילונג, אבער בשום אופן שאפט זי ניט אָב די פונדאמענטאלע צוגלידערונג פון דער אינדוסטריע אויף איינ־צעלנע טריידס.

די לאָקאלע טרייד יוניאָן, ד. ה. די פעראייניגונג פון די אר־בייטער פון דעם זעלבען טרייד, וועלכע וואָהנען אין דער זעלבער שטאָדט, שאפט דב די ערשטע פארם פון דער קאָנקורענץ צווישען די ארבייטער. אין דער ערשטער פעריאָדע פון דעם פאבריק־סיסטעם ווען דער פערקעהר צווישען די פערשידענע טהיילען פון א לאנד איז געווען זעהר שוואַך, איז די לאָקאלע יוניאָן געווען די וויכטיגס־טע פארם פון ארבייטער־אָרגאַניזאציאָן. אין יעדער שטאָט האָבען זיך די ארבייטער פון בעזונדערע טריידס ארגאַניזירט אין אַזוינע לאָקאלס, וועלכע זיינען געווען זעלבסטשטענדיג אין אַלע הינזיכ־טען. אָבער מיט דער ענטוויקלונג פון דעם אייזענבאהן־סיסטעם און דעם דאמפּף־שיף איז געוואָרען פיעל לייכטער פאר ארבייטער פון איין שטאָדט צו זוכען ארבייט אין אַן אַנדער שטאָדט. די ענט־וויקלונג פון די מיטלען פון פערקעהר האָבען מיט דער צייט צער־שטערט די בעדייטונג פון ווייטע שטרעקען אין דער אינדוסטריע. ארבייטס־געבער, וועלכע האָבען געוואָלט ברעכען א סטרייק אין ניו־יאָרק האָבען ניט געהאט קיינע שוועריגקייטען אריינצוברענגען אר־בייטער פון פילאדעלפיא אדער סאַן־פראַנציסקאָ. די ארבייטער האָ־בען דערזעהען, אז אונטער אַזוינע אומשטענדען פערשפּרייט זיך די געפאהר פון קאָנקורענץ איבער'ן גאַנצען לאנד און אז די לאָקאלע יוניאָנס זיינען ניט אין שטאַנד צו קעמפען געגען איהר. זיי האָ־בען דאריבער דערפיהלט די נויטווענדיגקייט צו פעראייניגען די

לאָקאַלע יוניאָנס פון פערשידענע שטעדט אין אַלגעמיינע נאַציאָנאַלע יוניאָנס פון דעם זעלבען טרייד. די ענטוויקלונג פון נאַציאָנאַלע טרייד־יוניאָנס איז ניט אַנגעגאַנגען מיט דער זעלבער שנעלקייט אין פערשידענע לענדער און פערשידענע טריידס. אין די פעראייניגטע שטאַאטען איז די גאַנצע ענטוויקלונג נאָך זעהר יונג. פון די 110 נאַציאָנאַלע טרייד־יוניאָנס, וועלכע בעלאַנגען צו דער „אַמעריקאַן פעדערײשאַן אָוו לייבאָר“ זיינען אכציג ניט מעהר ווי פונפצעהן יאָהר אַלט. אייניגע יוניאָנס האָבען אַ לענגערע געשיכטע, ווי צ. ב. די סיגאַר מייקערס יוניאָן, די בראָדערהוד פון קאַרפּענטערס, די יוניאָן פון בלעקסמיטס, די שניידער יוניאָן און אַנדערע.

נאָך פריהער איידער די ארבייטער פון דעם זעלבען טרייד פון פערשידענע שטעדט האָבען בעוויזען צו פעראייניגען זיך אין נאַציאָנאַלע פערבאַנדען, האָבען זיך די ארבייטער פון פערשידענע טריידס אין דער זעלבער שטאָדט פעראייניגט אין לאָקאַלע פעדעראַציאָנען. אין די פעראייניגטע שטאַטען זיינען אַזוינע פעדעראַציעס, אָדער סענטראַל יוניאָנס, געגרינדעט געוואָרען שוין מיט פינף און זיבעציג יאָהר צוריק און האָבען געדיענט אַלס דאָס וויגעלע פון דער אמעריקאַנער ארבייטער בעוועגונג. דער שכל דערפון איז גאַנץ איינפאַך. די ארבייטער, וועלכע וואָהנען אין דער זעלבער שטאָדט, האָבען פיעלע געמיינשאַפטליכע אינטערעסען. זיי קאָנען העלפען איינע די אַנדערע אין צייט פון סטרייקס, אָדער קעמפּפען צוזאַמען פאַר געוויסע שטאָדט פערבעסערונגען א. ז. וו. אין דער צייט, ווען דער פערקעהר צווישען שטעדט איז געוועזען קלענער, זיינען די ארבייטער פון איין שטאָדט געווען פיעל מעהר פערבונדען איינע מיט די אַנדערע, ווי די ארבייטער פון דעם זעלבען טרייד פון פערשידענע שטעדט. זיי האָבען דעריבער זיך פריהער פעראייניגט אין שטאָדטישע צענטראַלע יוניאָנס. אבער אפילו יעצט ווען די ראָלע פון די נאַציאָנאַלע טרייד יוניאָנס איז געוואָרען זעהר גרויס, האָבען נאָך די סענטראַל יוניאָנס פון די שטעדט אַ וויכטיגע בעדייטונג. זיי זיינען דער צענטער פון דעם שטאָדטישען ארבייטער לעבען און קאָנען בעדיענען די פיעלע עקאָנאָמישע און ספּעציעל קולטורעלע בעדערפּניסען וועלכע די ארבייטער פון דער זעלבער שטאָדט האָבען. יעדע מעהר אָדער ווייניגער בעדייטענדע שטאָדט אין די פעראייניגטע שטאַאטען האָט יעצט אַ סענטראַל יוניאָן. אבער עס איז לײדער אמת, אז אין אַמעריקא שפּילען די צענטראַלע שטאָדטישע יוניאָנס נאָך ניט די ראָלע, וועלכע זיי וואָלטען גע־

דאַרפט און געקאַנט שפּילען. זיי טראָגען מעהר דעם כאַראַקטער פון לאָקאַלע פּאָליטישע ארבייטער קלובס און טהוען זעהר ווענינ קולטורעלע ארבייט. די צוקונפט וועט ווייזען, אויב זיי זיינען אין שטאַנד צו נעהמען אויף זיך אויך אַנדערע אויפגאַבען.

א ווייטערער שריט אין דער ארגאַניזאַציאָן פון די ארביי־טער בעשטעהט אין דער פעראייניגונג פון די לאָקאַלע, שטאַדטישע און נאַציאָנאַלע טרייד־יוניאָנס אין איין גרויסען נאַציאָנאַלען פערבאַנד, וועלכער כאַפּט ארום די אָרגאַניזירטע ארבייטער פון אלע טריידס פון דעם גאַנצען לאַנד. פון די ערשטע יאָהרען פון דעם פאַבריק־סיסטעם האָבען די ארבייטער געפיהלט די נויט פון אזא אלגעמיינער ארגאַניזאַציאָן. דער ערשטער פערזוך אין די פער־אייניגטע שטאַאַטען צו גרינדען אַזאַ נאַציאָנאַלע ארגאַניזאַציאָן איז געמאַכט געוואָרען אין 1834. אָבער וואָס נעהענטער די ענטוויקלונג פון דער אינדוסטריע ברענגט די ארבייטער צוזאַמען, אלץ שטאַר־קער ווערט דער באַדען פאַר אַזאַ פעראייניגונג. די אמעריקאַנער ארבייטער האָבען צו יעדער צייט געוואָלט אויפבויען א צענטראַלע יוניאָן פון אַלע ארבייטער פון לאַנד. אין 1864 האָבען זיי גע־גרינדעט די „נײשאָנאַל לייבאָר יוניאָן“, אין 1874 — „די אינ־דאַסטריעל בראָדערהוד“, אין 1869 די „נייטס אָוו לייבאָר“. אָבער ערשט אין דעם לעצטען פעריאָד, ווען די קאָנצענטראַציאָן פון דער אינדוסטריע האָט געשאַפען דעם באָדען פאַר א פעראיי־ניגטער ארבייטערשאַפט, איז זיי געלונגען אויפצובויען א דויערנ־האַפטע נאַציאָנאַלע ארגאַניזאַציאָן — די „אַמעריקאַן פעדעריי־שאָן אָוו לייבאָר“, צו וועלכער עס בעלאַנגט יעצט די גרויסע מאַ־יאָריטעט פון אָרגאַניזירטע ארבייטער אין אַמעריקא.

אָבער דאָס איז ניט דער גרענעץ פאַר ארבייטער ארגאַניזאַ־ציאָנען. אונטער די יעצטיגע אינדוסטריעלע בעדינגונגען זיינען די ארבייטער פון פערשידענע לענדער אבגעטהיילט איינע פון די אנדערע מעהר פּאָליטיש, ווי עקאָנאָמיש. די בעוועגליכקייט פון די מאָדערנע ארבייטער איז יעצט אַזוי גרויס, אז אין דעם פערלויף פון איין יאָהר געהען פיעלע ארבייטער הין און צוריק ניט נור פון איין לאַנד אין׳ם צווייטען, נור זאָגאר פון איין קאָנטינענט אויף אַן אַנדערען. די ארבייטער פון רוסלאַנד און איטאַליען פאָהרען נאָך אמעריקא; כינעזער ווערען אריינגעפיהרט קיין פראַנקרייך;

די ארבייטער פון אינדיען זוכען בעשעפטיגונג אין אפריקא און קא־נאדא. די ארגאניזירטע ארבייטער פון יעדען לאנד זענען גע־צוואונגען צו בעשיצען זיך געגען דער קאנקורענץ פון ארבייטער פון אנדערע לענדער, און דער בעסטער מיטעל דאפיר איז צו פעראייניגען די יוניאנס פון אלע לענדער אזוי, אז זיי זאלען קא־נען איינע די אנדערע העלפען. דאס קומט שוין יעצט פאר אויף פערשיעדענע אופנים. פיעלע טרייד־יוניאנס האלטען אינטער־ציאנאלע קאנפערענצען פון צייט צו צייט און שליסען אינטער־נאציאנאלע אבמאכען צווישען זיך. איניגע יוניאנס האבען שוין אנגענומען א רייהע מיטלען, וועלכע פערבינדען זיי מיט די יוניאנס פון אנדערע לענדער. צום ביישפיעל, א יוניאן־קאר־טענטער פון דייטשלאנד ווערט א מיטגליעד פון דער יוניאן אין אמעריקא, אויב ער פערלאזט זיין היימאט און קומט אהער. ער דארף בלויז זיין גוטשטעהענד און קריגען א טרענספער קארד. אנ־דערע יוניאנס העלפען זיך איינע די אנדערע אין צייט פון סטרייקס און פרעפליכטען זיך ניט צו דערלאזען, אז די ארביי־טער פון זייער לאנד זאלען גנהען אלס סטרייק־ברעכער אין א אנדער לאנד. די מיינערס, די טראנספארט ארבייטער און די מע־טאל ארבייטער האבען די שטארקסטע אינטערנאציאנאלע בע־ציהונג.

מיט א פופצען יאהר צוריק האבען די ארבייטער געמאכט דעם ערשטען פערזוך צו גרינדען אן אלגעמיינע אינטערנאציאנאלע ארגאניזאציאן, וועלכע זאל פעראייניגען די ארגאניזירטע ארבייטער פון אלע לענדער. אין 1900 האבען די פארשטעהער פון די דייט־שע, עסטרייכישע, שווייצארישע און אנדערע ארבייטער אבגע־האלטען א קאנפערענץ אין סטאקהאלם און האבען געגרינדעט דעם „אינטערנאציאנאלען ארבייטער־סעקרעטאריאט". מיט איניגע יאהר שפעטער האבען זיך אויך אנגעשלאסען די פראנצויזישע ענג־לישע און אמעריקאנער ארבייטער, און דער „סעקרעטאריאט" האט אנגענומען דעם נאמען „אינטערנאציאנאלער צענטער פון טרייד־יוניאנס". די אויפגאבע פון דיזען צענטער איז צו ענטוויקלען די בעמיינשאפטליכע האנדלונג פון די ארבייטער פון דער גאנצער וועלט. די טהעטיגקייט פון דיזען צענטער איז דערווייל זעהר בעשרענקט. אבער עס איז קיין ספק ניט, אז וואס ווייטער וועלען

די אינטערנאַציאָנאַלע עקאָנאָמישע בעציהונגען פון די ארבייטער ווערען נעהענטער און מעהר סאָלידאַריש.

דער וואוקס פון דער טרייד־יוניאָניסטישער אָרגאַניזאַציאָן האָט נויטווענדיגערווייזע געפיהרט צו וויכטיגע ענדערונגען אין איהרע מעטאָדען. אַ לאָקאַל אין אַ קליינער שטאָדט קאָן האַנדלען אויף דעם שטייגער פון אַ פּרימיטיווער דעמאָקראַטישער געמיינדע. די אַרבייטער פון דעם לאָקאַל קאָנען זיך לייכט פערזאַמלען און בעטראַכטען זייערע אַלגעמיינע אינטערעסען. אַ פּאָרזיצענדער און אַ סעקרעטער קאָנען ערוועהלט ווערען פאַר יעדען מיטינג בעזונדער. ווען עס איז נויטיג צו פערהאַנדלען מיט די ארבייטסגעבער, קאָן מען ערוועהלען אַ ספּעציעלע קאָמיטע אויף אַ בעשטימטע צייט. די געשעפטען פון אַזאַ אָרגאַניזאַציאָן זיינען אַזוי איינפאַך, אַז מען קאָן זיך בעגעהען אָהן שטענדיגע אָנגעשטעלטע. עס איז גענוג, אַז דער אָדער יענער מיטגליעד זאָל געבען עטליכע שטונדען אַ וואָך, און די געשעפטס־פיהרונג איז בעזאָרגט. ווי עס איז שוין פריהער בעמערקט געוואָרען, האָבען די ערשטע לאָקאַלע יוניאָנס געטראַגען אַזאַ איינפאַכען כאַראַקטער.

אָבער ווען די מיטגלידערשאַפט פון די טרייד־יוניאָנס ווערט בעדייטענד גרעסער, ווערט אַזאַ איינפאַכקייט אונמעגליך. אין אַזוינע שטעדט, ווי ניו יאָרק, פילאַדעלפיא אָדער שיקאַגאָ זיינען פאַראַן פיעלע לאָקאַלס, וועלכע צעהלען טויזענדער מיטגליעדערס. עס איז אונמעגליך פאַר טויזענדער מענשען צו האַלטען אָפטע מיטינגען צוזאַמען. זאָגאַר, ווען עס וואָלט געווען אַ פּאַסענדער פּלאַץ דאַפיר, וואָלטען אַזוינע מיטינגען ניט געקאָנט אַנפיהרען די געשעפטען, ווי געהעריג. זיי וואָלטען זיך פערוואַנדעלט אין מאַסענפערזאַמלונגען, וואו אַלעס וואָלט געמוזט אָנגעהן מיט אַ גערויש און אין איילעניש. עס איז דאַריבער אונפערמיידליך, אַז אַזוינע גרויסע לאָקאַלס זאָלען זיך צופאַלען אויף בעזונדערע אַבטהיילונגען, לויט דעם דיסטריקט, אין וועלכען די אַרבייטער וואָהנען. דיזע לאָקאַל־אַבטהיילונגען מוזען דאַן ערוועהלען פאַרשטעהער, וועלכע זאָלען זיך רעגעלמעסיג צוזאַמענקומען און פערהאַנדלען די אַלגעמיינע פראַגען פון דעם לאָקאַל. אַזוי ווי עס איז נויטיג, אַז דיזע פערטרעטער זאָלען פאַרשטעהען די פראַגען, וועגען וועלכע עס

האַנדעלט זיך, און זאָלען ניט דאַרפען אָב'פטר'ן וויכטיגע פראַגען אין איילעניש, מוזען זיי ערוועהלט ווערען אויף אַ לענגערע צייט.

ווי גרויס עס זאָל ניט זיין אַ לאָקאַל אין אַ שטאָדט, איז עס דאָך מעגליך פאַר די ארבייטער זיך צוזאַמענקומען אמאָל און צו ערוועהלען דירעקט זייערע פאָרשטעהער און בעאַמטע. אָבער ווען די לאָקאַלע יוניאָנס פון אַ טרייד פעראייניגען זיך אין אַ נאַציאָנאַלע פעדעראַציאָן, ווערט זאָגאַר דיזער דירעקטער אַנטהייל פון די מיטגליעדער אין דער געשעפטספיהרונג פון דער אָרגאַניזאַציאָן אונמעגליך. זאָגאַר די פאָרשטעהער פון דער יוניאָן קאָנען זיך דאָן ניט צוזאַמענקומען זעהר אָפט, און די פאָרם פון געשעפטספיהרונג מוז אַננעהמען אַ מעהר אינדירעקטען כאַראַקטער. די לאָקאַלס ערוועהלען דעלעגאַטען, וועלכע קומען זיך צוזאַמען איין מאָל אַ יאָהר אָדער איין מאָל אין עטליכע יאָהר צו בעטראַכטען די אַלגעמיינע פראַגען פון דער יוניאָן. דיזע דעלעגאַטען בילדען די געזעצגעבענדע קערפּערשאַפט פון דער יוניאָן. זיי עדוועהלען אַן עקזעקוטיווע קאָמיטע אַנצופיהרען די געשעפטען פון דער אָרגאַניזאַציאָן. אָבער דיזע קאָמיטע פערזאַמעלט זיך נאָר פון צייט צו צייט, און אַלע טאָג־טעגליכע אַנגעלעגענהייטען ווערען פערטרויט צו די נאַציאָנאַלע בעאַמטע, וועלכע די דעלעגאַטען־פערזאַמלונג ערוועהלט. די טרייד יוניאָן ווערט אויף אַזאַ אופן פערוואַנדעלט אין אַ רעפּרעזענטאַטיווע דעמאָקראַטיע אויף דעם שטייגער פון דער הערשענדער פּאָליטישער אָרדנונג אין די פעראייניגטע שטאַטען. די מיטגלידער שטימען פאַר דעלעגאַטען, וועלכע מאַכען געזעצע און וועלכע ערוועהלען עקזעקוטיווע אָפיסערס, וועמענס אויפגאַבע עס איז דיזע געזעצע דורכצופיהרען.

וואָס גרעסער עס ווערט די אָרגאַניזאַציאָן פון די ארבייטער, אַלץ מעהר צייט פאָדערט זיך פאַר דער געוועהנליכער געשעפטס־פיהרונג און עס ווערט אַלץ וויכטיגער, אַז אַ געניטער מענש זאָל אַנפיהרען די געשעפטען. מען דאַרף שרייבען און ענטפערען בריעף, פיהרען ביכער, נאָכפאָלגען דעם וואוקס און אבפאַל פון דער מיטגלידערשאַפט, א. ז. וו. די יוניאָן פיהלט זיך געצוואונגען אַנצושטעלען בעצאָהלטע מענשען, וועלכע זאָלען אוועק געבען זייער גאַנצע צייט פאַר דער יוניאָן. ווען די טהעטיגקייט

פון דער יוניאָן פערברייטעט זיך, דאַן ווערט די צאָהל פון אַזוינע מענשען אַלץ גרעסער. ווען אַ יוניאָן שליסט אַ קאָללעקטיווען אגרימענט מיט די ארבייטסגעבער, מוז זי אַנשטעלען ספּעציעלע דעלעגאַטען, וועמענס אויפגאַבע עס איז צו בעזוכען די שעפּער פון צייט צו צייט און צו זעהען, אַז די פּונקטען פון דעם אגרימענט ווערען אבגעהיט. עס איז אויך נויטיג, אַז דיזע דעלעגאַטען זאָלען זיך זעהען מיט אַזוינע באָסעס, וועלכע האָבען ניט געחתמ'עט דעם אַגרימענט, און זיי בעאיינפלוסען, אַז זיי זאָלען צושטעהען צום אבמאַך. מען מוז אויך האָבען ספּעציעלע מענשען, וועלכע זאָלען אָנווענדען אַלע זייערע כחות צו אַגיטירען צווישען די ארבייטער גופא, צו אָרגאַניזירען די וועלכע בעלאַנגען נאָך ניט אין דער יוניאָן און צו פערשטארקען דעם גייסט פון יוניאָניזם צווישען די יוניאָן־מיטגליעדער גופא. מיט דער צייט וואַקסט אויס אַ גאַנצער קלאַס פון יוניאָן־בעאַמטע, פּרעזידענטען, סעקרעטערע, טרעזשורערס, ביזנעס איידזשענטס, אָרגאַנייזערס א. ז. וו., וועלכע פיהרען אַן די פערשידענאַרטיגע געשעפטען פון דער יוניאָן. אויף דער ערשטער שטופע פון דער טרייד־יוניאָן בעוועגונג, ווען די פּראָבלעמען טראָגען נאָך אַן איינפאַכען כאַראַקטער, קאָן כמעט יעדער ארבייטער פערנעהמען אַ שטעלע אין דער יוניאָן. אָבער וואָס ווייטער ווערען די פאָדערונגען אַזוי קאָמפּליצירטער, אַז נור די פעהיגסטע ארבייטער זיינען אין שטאַנד אָנצופיהרען ריכטיג די יוניאָן־געשעפטען.

די פאָלגע דערפון איז דיזעלבע, וואָס אין יעדער אינדירעקטער דעמאָקראַטיע. עס ענטוויקעלט זיך אַ פראַגע וועגען די בעציהונגען צווישען די בעאַמטע און די יוניאָן־מיטגליעדער, אָדער די פראַגע וועגען „פיהרער“ און „מאַסען“, וואָס וויכטיגער עס ווערען די אינטערעסען פון דער יוניאָן, אַלץ מעהר נויטיגט זי זיך אין געניטע בעאַמטע און אַלץ שטארקער ווערט די טענדענץ צו ערוועהלען אימער דיזעלבע מענשען. דאָס איז נאַטירליך, ווייל וואָס לענגער אַן ארבייטער דיענט דער יוניאָן אַלס בעאַמטער, אַלץ בעסער פערשטעהט ער זיין זאַך. חוץ דעם איז עס דער מנהג צו ערוועהלען די, וועלכע בעטהייליגען זיך מיט אינטערעס אין יוניאָן אנגעלעגענהייטען און וועלכע האָבען די פעהיגקייט צו בעאיינפלוסען זייערע מיטארבייטער. די יוניאָן־בעאַמטע ווידער מוזען מיט דער

צייט ענטוויקלען אַן אייגענע פסיכאָלאָגיע, וועלכע טהיילט זיי אב ביז א געוויסען גראַד פון די מאסען. ערשטענס, פיהלען זיי, אַז זיי זיינען דער אינטעלעגינטסטער און טיכטיגסטער טהייל פון דער יו־ניאָן. זיי ענטוויקלען די געוואָהנהייט צו טהאָן אלעס פאַר דער יוניאָן אויף זייער איניציאַטיווע. אין פיעלע אנגעלעגענהייטען זיי־נען זיי געצוואונגען צו האַנדלען שנעל און מוזען זיך פערלאַזען אויף זייער אייגענעם פערשטאַנד. זיי הויבען אָן מיט דער צייט צו דיינקען, אַז זיי האַלטען די יוניאָן אויף די פיס און זיינען בע־רייט צו בעטראַכטען יעדע קריטיק און זעלבסטשטענדיגקייט פון די ארבייטער אלס אַ שעדליכע זאַך פאַר דער אָרגאַניזאַציאָן. וואס מעהר זיי קומען אין בעריהרונג מיט די ארבייטס־געבער, אלץ גע־לאַסענער מוזען זיי ווערען אין זייערע האַנדלונגען. דאָס איז ניט דערפאַר ווייל זיי ווערען פערבלענדעט פון דעם גלאַנץ פון די קאַ־פיטאַליסטען. עס איז פשוט אונמעגליך אנצופיהרען יאהר איין יאָהר אוים פערהאַנדלונגען מיט א געגנער און ניט ענטוויקלען דעם פערלאַנג צו קומען צו אַ פשרה. חוץ דעם די פעראַנטוואָרט־ליכקייט, וועלכע ליעגט אויף די יוניאָן־בעאַמטע צווינגט זיי צו זיין פאָרזיכטיג און אנצואווענדען אלע מיטלען אַנצוהאַלטען שלום מיט די ארבייטס־געבער. נאַטירליך, פיהלען זיי, אַז יעדע העפטיגע אַגי־טאַציאָן צווישען די ארבייטער ניט אין דער ריכטיגער צייט קאָן זיי שטערען. זיי הויבען אָן צו בעטראַכטען די יוניאָן־מאַסען פון דעם שטאַנדפונקט פון מענשען, וועלכע מיינען, אַז זיי האַלטען דעם גאַנצען אמת אין זייערע הענד. זיי ערוואַרטען פון די יוניאָן־מיטגלידער געהאָרכזאַמקייט, טרייהייט און צופרידענהייט מיט זייערע האַנדלונגען.

גלייכצייטיג מיט דער שטרעבונג פון די בעאַמטע צו קאָנט־ראָלירען די יוניאָן, געהט אָן די טענדענץ פון די צענטראַלע קער־פערשאַפטען צו צענטראַליזירען אין זייערע הענד די וויכטיגסטע פונקציעס פון דער יוניאָן. דאָס קומט פאַר אויף אַ גאַנץ נאַטיר־ליכען אופן. ווען אַ לאָקאַלע טרייד־יוניאָן איז גאַנץ זעלבסטשטענדיג, קאָן זי צום ביישפיל, סטרייקען, ווען און ווי אַזוי זי וויל. אבער ווען אַזאַ לאָקאַל איז אַ טהייל פון אַ נאַציאָנאַלער טרייד־יוניאָן, דאַן איז די לאַגע אַ גאַנץ אַנדערע. אויב די נאַציאָנאַלע טרייד־יוניאָן דאַרף צאָהלען סטרייק־בענעפיטס, קאָן זי ניט ערלויבען יעדען לאָ־

קאָל צו סטרייקען, ווען איהם פערגלוסט זיך און אויסצוליידיגען די קאַססע פון דער צענטראַלער יוניאָן. עס איז אויך מעגליך, אַז אַ לאָקאַלער סטרייק זאָל זיין אַ געפאהר פאר די קאָללעקטיווע פער־האַנדלונגען, וועלכע די נאַציאָנאַלע יוניאָן פיהרט אַן מיט די אר־בייטס־געבער. אויך בנוגע צו קאָללעקטיווע אַגרימענטס איז די נאַציאָנאַלע יוניאָן געצוואונגען צו קאָנטראָליערען די לאָקאַלע יו־ניאָנס. ווארים אַ לאָקאַל אין איין שטאָדט קאָן מאַכען אַזוינע בע־דינגונגען, וועלכע זאָלען זיין שעדליך פאר דער יוניאָן אין אנדערע שטעדט. דאָס זעלבע איז ריכטיג אין בעצוג צו אנדערע אַנגעלעגענ־הייטען. מיט דער צייט נעהמט די צענטראַלע אָרגאַניזאַציאָן אין איהרע הענד די קאָנטראָלע איבער אַזוינע וויכטיגע אַנגעלעגענהיי־טען, ווי דאָס רעכט צו סטרייקען, די אנפיהרונג פון קאָללעקטיווע פערהאַנדלונגען, דאָס רעכט צו ארביטרירען א. ז. וו. נאַטירליך, קריגען דאַביי די נאַציאָנאַלע בעאַמטע די מאַכט צו בעשטימען דעם כאַראַקטער פון דער יוניאָן.

געגען דיזער דאָפּעלטער טענדענץ פון אינדירעקטער דעמאָ־קראַטיע האָבען די יוניאָנס אַנגענומען אייניגע מיטעל, וועלכע גע־בען דער מאַסע אַ געוויסע קאָנטראָלע איבער דער פערוואַלטונג. די וויכטיגסטע פון דיזע מיטלען זיינען דער רעפערענדום און די אי־ניציאַטיווע. דער רעפערענדום פאָדערט, אַז די יוניאָן־בעאַמטע זאָ־לען איבערגעבען יעדען וויכטיגען פאָרשלאַג אויף אַ דירעקטער אב־שטימונג פון די מיטגלידער. אין פיעלע יוניאָנס ווערט דער רע־פערענדום יעצט אַנגעווענדעט אין אַלע וויכטיגע פראַגען, צ. ב. אין דער ערקלעהרונג פון אַ סטרייק, אין דער שליסונג פון אן אב־מאַך א. ז. וו. אין פיעלע יוניאָנס ווערען אויך די בעאַמטע ער־וועהלט דורך אַ רעפערענדום. דאָס גיט די מיטגלידער אַ בעסערע מעגליכקייט אַנצושטעלען מענשען, אין וועלכע זיי האָבען פולען צוטרויען. די איניציאַטיווע בעשטעהט אין דעם, וואָס אַ געוויסע צאָהל מיטגליעדער האָט דאָס רעכט צו מאַכען אַ פאָרשלאַג און צו פאָדערען אַז דער פאָרשלאַג זאָל אָבגעשטימט ווערען דורך אַ רע־פערענדום. די איניציאַטיווע איז נאָך וועניג ענטוויקעלט אין די יוניאָנס אין דעם יעצטיגען מאָמענט. צו דער זעלבער צייט שטרע־בען די לאָקאַלע יוניאָנס צו בעגרענצען אויף וויפיעל עס איז

נור מעגליך די צענטראַליסטישע טענדענצן פון די נאַציאָנאַלע אָרגאַניזאַציאָנען. די קאָנסטיטוציאָנען פון די יוניאָנס בעטראַכטן דיזע פונקטען אַלץ דייטליכער און פּרובירען צו בעשטימען גענוי וואָס די צענטראַלע יוניאָן מעג טהאָן און וואָס זי טאָר ניט. עס איז דער זעלבער צופּאַסונגס־פּראָצעס צווישען צענטראַליזאַציע און דעצענטראַליזאַציע, וועלכער קומט פאָר אין אַ ברייטערען מאַס־שטאַב אין דעם פּאָליטישען לעבען פון דעם דעמאָקראַטישען שטאַט.

דער רעפערענדום און די איניציאַטיווע קענען האָבען אַ וויכ־טיגע ראָלע נאָר דאַן, ווען די אַרבייטער נעהמען אַן אַקטיווען אינטע־רעס אין יוניאָן־אַנגעלעגענהייטען. ווען ניט, קאָן אויך דער רע־פערענדום פערוואַנדעלט ווערען און אַ מיטעל, מיט וועלכען אַ קליינע מינאָריטעט קאָן זיך בענוצען צו בעשטימען די ריכטונג פון דער יוניאָן. מען מוז זיך אַלזאָ צוריקקעהרען צום פונדאַמענטאַלען פונקט, אַז דער ערפאָלג און די ווירקונג פון דעם טרייד־יוניאָנזים הענגט אָב הויפּטזעכליך פון דער ענערגיע און אחדות פון די אַרבייטער־מאַסען.

פינפטער קאפיטעל

טרייד־יוניאניזם און ארבייטער־געזעצגעבונג.

עקאנאמישע מעטאדען און געזעצגעבונג; קינדער און פרויען־ארבייט און דער שטאאט; די נויטווענדיקייט פון שוץ־געזעצען; די ווירקונג פון געזעצע אויף דער עקאנאמישער טהעטיגקייט פון די יוניאנס; די מעלות און חסרונות פון ארבייטער־געזעצגעבונג; דער טרייד־יוניאניזם און סאציאלע פערזיכערונגס־געזעצע.

אין דעם דריטען קאפיטעל האבען מיר בעטראכט די עקאנאמישע מיטלען, מיט וועלכע די ארבייטער קעמפפען פאר זייערע פאדערונגען. אין דער אנוועגדונג פון דעם סטרייק אדער דעם באיקאט, אין דער איינפיהרונג פון ארביטריישאן א. ז. וו. האנדלען די ארבייטער אלס מיטגליעדער פון דעם עקאנאמישען ארגאניזם. זיי בענוצען זיך מיט זייער פעראייניגטער מאכט אלס פראדוצירער אדער קאנסומערס. אבער פון אנפאנג אן האט דער טרייד־יוניאניזם אנערקענט, אז די עקאנאמישע מעטהאדען קאנען ניט אנגעווענדעט ווערען מיט ערפאלג אין אלע פעלע און אז די ארבייטער דארפען אויך אויסנוצען זייער פאליטישע מאכט אלס בירגער פון דעם שטאאט צו פערבעסערען זייער עקאנאמישע לאגע.

דער איינפאכסטער פאל, וועלכער פאדערט, אז דער שטאאט זאל זיך אריינמישען, איז די ארבייט פון קינדער. די ענטוויקלונג פון מאשינען האט געשאפען א פלאץ אין דער אינדוסטריע פאר זעהר יונגע קינדער. אין דער ערשטער פעריאדע פון דער מאדערנער אינדוסטריע האט מען געקאנט געפינען אין די פאבריקען צארטע קינדער פיער אדער פינף יאהר אלט. זאגאר יעצט זיינען פאראן ערטער אין די פעראייניגטע שטאטען, וואו גאר יונגע קינדער פערברייגגען די בעסטע יאהרען פון זייער קינדהייט אין דעם רויש און רעש פון די פאבריקען. פאר די קאפיטאליסטען, וועלכע זיינען פעראינטערעסירט אין דעם פינאנציעלען ערפאלג פון זייער אונטערנעהמונג, איז די ארבייט פון קינדער, ווי געוואונשען. זי איז ביליג און איז לייכט

צו קאָנטראָלירען. די קינדער קאָנען אויפּפּאַסען אויף די מאַשינען אַזוי גוט, ווי עלטערע מענשען, און האָבען ניט קיין טבע צו זיין אונצופרידען און צו שטעלען בעדינגונגען.

די שולד פאר דער ענטוויקלונג פון קינדער־ארבייט ווערט אָפּט ארויפגעוואָרפען אויף די עלטערן. אבער דאָס איז ווייט פון דעם אמת. ערשטענס, בענוצען זיך די קאפּיטאליסטען מיט דער ארבייט פון יתומים און פון קינדער, וועמענס עלטערן זיינען קראנק אָדער פערקריפּעלט און קאנען ניט ארבייטען. צווייטענס, אין די מייסטע פעלע, וואו די ארבייט פון קינדער ווערט געברויכט, זיינען די שכירות אזוי קליין, אז קיין דערוואקסענער מענש וואלט ניט געקאנט מיט זיי דערהאלטען זיין נשמה, שוין ניט ריידענדיג וועגען אויפ־האלטען אַ פאַמיליע. דער אונטערנעהמער טהוט דאָס מיט דער כונה צו פערטרייבען די דערוואקסענע פון זיין פאבריק און צו צווינגען די קינדער. זיין אויפגאבע איז צו מאכען פּראָפיטען. אויב די קינדער זיך ניט רעכענען מיט די רעזולטאַטען, וועלכע דאָס קאן האָבען פאר די קינדער. ארויפצוקומען צו דער ארבייט. דער קאפּיטאליסט קאָן ווערען אַלט פאר דער צייט ביי דער ארבייט, אויב זיי פערלירען דעם מוטה און די לוסט צום לעבען, אויב זיי ווערען פיזישע און מאָראלי־שע שוועכלינגע, דאָס איז ניט דעם אונטערנעהמער'ס דאגה. ער איז ניט זיין ברודערס שומר און געוויס ניט דער שומר פון פרעמדע קינ־דער. ער איז אונטער דעם דרוק פון אַן אַלגעמיינער קאנקורענץ און קאָן אנדערש ניט האַנדלען.

עס איז גאנץ קלאָהר אַז דער טרייד־יוניאָניזם קאן ניט קעמפּ־פען מיט עקאָנאָמישע מיטלען געגען די איבלען פון קינדער־אר־בייט. אין יענע אינדוסטריען, אין וועלכע די ארבייט פון קינדער איז פערשפּרייט, איז זעהר שווער צו גרינדען יוניאָנס. קינדער ווי־דער קאן מען ניט אָרגאַניזירען. ווען עס וואָלט זאָגאר מעגליך געווען, וואָלט עס געווען אַן אומזין. עס וואָלט געהייסען אנערקענען דאס, וואָס מען וויל אבשאפען. די אָרגאַניזירטע ארבייטער פון אַנדערע טריידס קאנען ווענינ שאדען אונטערנעהמער, מיט וועלכע זיי קור־מען ניט אין דירעקטער בעריהרונג. דער קאמפּף געגען די איבלען פון קינדער־ארבייט האָט דעריבער געמוזט אננעהמען אַ גאנץ אנדע־רען כאראקטער. די ארבייטער האָבען זיך געווענדעט צו דער רעגי־

רונג און האבען געפאדערט געזעצען צו בעשטימען דעם אלטער, ווען קינדער מעגען אנהויבען ארבייטען, צו רעגולירען די שטונדען פון זייער ארבייט און צו פערבאטען אלעס, וואס קען שעדיגען דער פיזי־שער אדער מאראלישער ענטוויקלונג פון דעם קינד. אין דעם פאל פון קינדער האט די גאנצע פילאזאפיע וועגען דער פרייהייט פון קאנטראקט ניט געקאנט האבען דעם מינדעסטען זינן. א קינד איז ניט פריי צו פערהאנדלען וועגען וועלכער עס איז זאך, ווייל דאס געזעץ אנערקענט עס ניט פאר א פערזאן. דער שטאאט האט אויך אי־מער געהאט דאס רעכט זיך צו מישען אין די בעציהונגען פון עלטערן און קינדער, ווען דער וואהלשטאנד פון דעם קינד האט דאס גע־פאדערט. דער שטאאט האט דאריבער געמוזט זיך רעכענען מיט דער פאדערונג צו רעגולירען די ארבייט פון קינדער און האט געמוזט פאסען געזעצען פאר דיזען צוועק.

די לאגע פון דער פרוי אין דער אינדוסטריע איז אין געוויסע הינזיכטען עהנליך צו דער לאגע פון דעם קינד. די פרוי איז אויך אריינגעצויגען געווארען אין די מאדערנע פאבריקען, הויפטזעכליך דערפאר, ווייל איהר ארבייט איז ביליגער און ווייל זי האט ניט קיין ווידערשטאנדס־קראפט. געוויס, אין איינינע וויכטיגע הינזיכטען איז די לאגע פון דער פרוי גאנץ פערשידען. די פרוי איז ניט קיין צופע־ליגער מענש אין דער אינדוסטריע. מען קאן זיך פארשטעלען א צייט, ווען קינדער־ארבייט זאל אין גאנצען פערשווינדען פון דער אינדוס־טריע. שוין יעצט זיינען פאראן שטאטען, וועלכע פאדערן אז א קינד זאל ניט טארען ארבייטען, ביז עס ווערט זעכצעהן יאהר אלט. דער אידעאל פון פיעלע געזעצגעבער איז צו בעפרייען יעדען מענשען פון ארבייט, ביז ער ווערט אכטצעהן יאהר אלט. אבער פרויען־ארבייט איז געווארען א נויטווענדיגקייט אין דער מאדערנער אינדוסטריע. אונטער קיינע אומשטענדען קאן מען זיך יעצט ניט פארשטעלען, אז די פרוי זאל אין גאנצען פערלאזען די פאבריק און זאל ווידער ווערען נור די הויז באלעבאסטע, ווי זי איז אמאל געווען. פערקעהרט, וואס ווייטער, אלץ ווייניגער בלייבט דער פרוי צו טהאן אין דער היים און אלץ מעהר מוז זי נעהמען אן אנטהייל אין דעם אלגעמיינעם לעבען. פון דער אנדערער זייט איז די פרוי אויך פעהיג צו ארגאניזירען זיך ביז א געוויסען גראד און אנצופיהרען א קאמפף פאר איהרע פא־

דערונגען מיט עקאָנאָמישע מיטלען. די פרויען־אינדוסטריען האָבען בעוויזען ניט איין מאָל אַנצופיהרען גרויסע סטרייקס און צו שליסען קאָללעקטיווע אַגרימענטס מיט זייערע אונטערנעהמער. אין יענע אינדוסטריען, אין וועלכע די פרויען זיינען די מינדערהייט, וואָלטען זיי שוין אויך לאַנג געווען בעסער אָרגאַניזירט, ווען די מענער וואָלטען זיי מיט מעהר חשק אריינגענומען אין די יוניאָנס.

דאָך, מוז מען מודה זיין, אַז ביז יעצט האָבען די פרויען ניט בעוויזען קיינע בעזונדערע פעהיגקייטען צו קעמפפען אויף דעם עקאָנאָמישען באָדען. די קאַפּיטאַליסטען האָבען פיעל לייכטער זיי געקאָנט צווינגען צו אַרבייטען לאַנגע שטונדען און אונטער די ערגסטע בעדינגונגען. אין די זאָגענאַנטע „סוועט־שעפּער“ זיינען אימער געווען בעשעפטיגט פיעלע פרויען. אין די סטאָרס, אין די קענדי פעקטאָריס, אין די טעקסטיל־פאַבריקען, וואו די פרויען זיינען די מעהרהייט, צאָהלט מען די קלענסטע שכירות און מען אַרבייט אונטער דער שטרענגסטער דיסציפּלין. אין פיעלע פלעצער אַרבייטען די פרויען אונטער בעדינגונגען, וועלכע זיינען אַבסאָלוט שעדליך פאַר זייער געזונד. עס איז ניט איין מאָל בעוויזען געוואָרען, אַז פיעלע מאַשינען האָבען אַ שעדליכע ווירקונג אויף דעם קערפּער פון דער פרוי און פערקריפּלען זיי אויף אימער אַלס פרוי און מוטער.

די שוואַכקייט פון דער פרוי, איהר בעזונדערע לאַגע אין דער געזעלשאַפט אַלס מוטער, און איהר אונפעהיגקייט צו קעמפפען עקאָנאָמיש האָט געצוואונגען די אַרבייטער צו פאָדערען, אַז דער שטאַאַט זאָל זי בעשיצען פון די שעדליכע פאָלגען פון דעם פאַבריק־סיסטעם. די פריהעסטע אַרבייטער־געזעצען אין אַלע לענדער זיינען געווען די, וועלכע בעשרענקען די אַרבייטס־שטונדען ניט נור פון קינדער, נור אויך פון פרויען, און וועלכע בעשטימען מעהר גענוי די סאַניטאַרע בעדינגונגען, אונטער וועלכע זיי זאָלען אַרבייטען.

אָבער די פאָדערונג פון שוץ־געזעצע איז ניט בעשרענקט צו פרויען און קינדער. דער טרייד־יוניאָניזם האָט אויסגעפונען, אַז אויך אין דעם פאַל פון דערוואַקסענע מענער איז אָפט נויטיג, אַז דער שטאַט זאָל זיך אריינמישען. טאַקע די טהעטיגקייט פון די יוניאָנס גופא רופט ארויס דיזע נויטווענדיגקייט. עס איז פריהער פאַר אַלעמען נויטיג אַבצושאַפען אַלע געזעצע, וועלכע שטערען די אַר־

ביטער צו אָרגאַניזירען זיך און צו האַנדלען קאָלעקטיוו. אַזעלכע געזעצען האָבען עקזיסטירט אויף דער ערשטער שטופע פון דעם פאַבריק־סיסטעם אין אַלע לענדער. אין ענגלאַנד זיינען די געזעצען געגען ארבייטער־פעראייניגונג אָבגעשאַפט געוואָרען אין 1824, אין פראַנקרייך — ערשט אין 1864. אין די פעראייניגטע שטאַטען האָבען די יוניאָנס געליטען פון קאָנספּיראַסי־געזעצען זאַגאר נאָך דעם בירגער־קריעג. אָבער די אָבשאַפונג פון דיזע אַלטע געזעצען האָט אין ערגעץ ניט בעפרייט די יוניאָנס אין גאַנצען פון דעם דרוק פון פיינדליכער געזעצגעבונג. איבעראַל זיינען פון צייט אָנגעווענדעט געוואָרען נייע געזעצמיטלען, וועלכע האָבען געזאָלט דערשטיקען די טעטיגקייט פון די ארבייטער. די אַנווענדונג פון דעם „אינדזשאַנקשאָן" און די ערקלערונג פון באָיקאָטס אלס אונגעזעצליך, זיינען ביישפּיעלע, וועלכע זיינען נאָך פריש ביי אַלעמען אין זכרון.

אָבער חוץ דער נויטווענדיגקייט צו בעקעמפּפען פיינדליכע געזעצען, מוזען די טרייד יוניאָנס זיך בענוצען מיט דעם געזעץ כדי צו פערשטאַרקען זייערע עקאָנאָמישע מעטאָדען. דאָס געזעץ צ. ב. האָט אַ וויכטיגען איינפלוס אויף דער פּראַקטיק פון קאָלעקטיווע אַגרימענטס. ווען יעדער אַגרימענט וואָלט גע'חתמ'עט געוואָרן פון אַלע באָסעס אין אַ בעשטימטען טרייד, דאַן וואָלט די לאַגע ביז אַ געוויסען גראַד געווען אַנדערש. אָבער דאָס קומט פאָר אין זעהר וועניגע טריידס. אין די מייסטע פעלע, זאַגאר אין יענע צווייגען פון דער אינדוסטריע, אין וועלכע עס זיינען דאַ פעראייניגונגען פון ארבייטס־געבער (עמפּלאָיערס אַססאָסיאיישאָנס) בלייבען פיעלע אונטערנעהמער גאַנץ אונאָבהענגיג פון דעם אגרימענט. ווען דיזע אונאָבהענגיגע אונטערנעהמער האָבען די מעגליכקייט צו צאָהלען קלענערע וויידזשעס, צו ארבייטען לענגערע שטונדען, אדער צו ארבייטען אונטער שלעכטע בעדינגונגען, וועלכע פערקלענערען זייערע אויסגאַבען, טהוען זיי דאָס זעהר גערן. זיי ווערען אויף אַזאַ אופן געפעהרליכע קאָנקורענטען פון די באָסעס, וועלכע האָבען זיך פערפליכטעט אונטער דעם קאָלעקטיוועז אגרימענט צו בעזאָרגען די ארבייטער מיט בעסערע בעדינגונגען. דער אַגרימענט קאָן ניט אנגעהאַלטען ווערען, אויב די ארבייטער זיינען ניט אין שטאַנד אויסצוגלייכען די בעדינגונגען אין אַלע פאַבריקען. אויב די יוניאָן איז

שטארק און קאָנטראָלירט דעם גרעסטען טהייל פון די ארבייטער, קאָן זי פערבאָטען די ארבייטער צו ארבייטען אין יענע שעפּער, וואו די בעדינגונגען זיינען ניט אין אנקלאנג מיט איהרע פאָדערונגען. אָבער געוועהנליך איז די יוניאָן ניט אין שטאַנד דאָס דורכצופיהרען און איז שטענדיג אין געפאהר צו פערלירען איהר איינפלוס איבער'ן טרייד.

דאָס איז די אורזאכע, ווארום די טרייד־יוניאָנס האָבען שוין לאנג געפיהלט א בעדערפניס זיך ווענדען צום שטאַט, אז ער זאָל איינפיהרען גלייכע (יוניפאָרם) בעדינגונגען אין דער אינדוסטריע. א געזעץ האָט די מעלה, וואָס עס איז נוגע אַלעמען. ווען א געזעץ ווערט דורכגעפיהרט, מוז יעדער פאבריקאנט דאָס פאָלגען, צו ער האָט אַן אַגרימענט מיט זיינע ארבייטער צו ניט. דאָס געזעץ האָט געוועהנליך אויך די מעלה, וואָס עס בעציהט זיך ניט נור אויף איין שטאָדט, נור אויף א גאנץ לאנד. די טרייד־יוניאָנס מוזען אמאָל אנערקענען לאָקאלע דיפערענצען אין זייערע אַגרימענטס. זאגאר אין די עטליכע טריידס, וואו די ארבייטער און ארבייטס־געבער מאכען אַן אַגרימענט פאר'ן גאנצען לאנד, ווערען די בעדינגונגען אפט בע־שטימט פאר יעדען ארט בעזונדער. די ארבייטער פון איין שטאָדט קאָנען קריגען בעסערע בעדינגונגען, ווי די ארבייטער פון אַן אַנ־דער שטאָדט. דאָס געזעץ אבער איז איינהייטליך און שאפט גלייכע בעדינגונגען ניט נור פאר א טרייד, נור פאר דער גאנצער אינדוס־טריע, און ניט פאר א ספּעציעלען ארט, נור פאר'ן גאנצען לאנד. געוויס, אין פיעלע פעלע מאכט דאָס געזעץ אויך אויסנאהמען. און אין אַמעריקא איז די ווירקונג פון א געזעץ געוועהנליך בעשרענקט נור אויף איין סטייט. דאָך האָט דאָס געזעץ אין אַלגעמיין די טענ־דענץ צו שאפען איינהייטליכע בעדינגונגען. אין די מייסטע סטייטס עקזיסטירען יעצט געזעצע, וועלכע בעשטימען גענוי וויפיעל פּלאַץ יעדע פאבריק זאָל פערנעהמען, ווי ליכטיג עס זאָל זיין, וויפיעל טהי־רען, פייער־עסקייפּס, וויפיעל מאָל א מאָנאט שכירות זאָלען אויס־געצאָהלט ווערען א. ז. וו. פאר אייניגע אינדוסטריען, אין וועלכע עס זיינען פאראַן ספּעציעלע בעדינגונגען, צ. ב. אין מייגינג, זיינען דאָס ספּעציעלע געזעצען, וועלכע רעגולירען די ארבייט אויף דעם אויס־פיהרליכסטען אופן.

דאָס געזעץ האָט נאָך א מעלה. עס בעשטימט בעדינגונגען אויף

א דויערהאפטען אופן. געווים, א געזעץ קאן אבגעשאפט ווערען אדער קאן ווערען צו גארנישט דורך אן אנדער געזעץ. אבער אין אלגעמיין האט יעדעס געזעץ דעם כאראקטער פון א דויערנהאפטען מיטעל. א פרייוויליגער אבמאך, זאגאר ווען ער איז אויף א בעשטימטע צייט, איז שטענדיג אין געפאהר. יעדע מיספערשטענדניס צווישען ארבייטער און באסעס, יעדע נייע אינדוסטריעלע ענטוויקלונג קאן איהם אין גאנצען בטול מאכען. די ארבייטער דארפען אימער זיין בערייט אנצוויהויבען דעם קאמפף פון דאס ניי, וואס זיי האבען שוין געהאט אויסגעקעמפפט. דאס געזעץ, פערקעהרט, שאפט א סטענדערד, א מאס, וועלכעס ווערט א טהייל פון דעם געזעלשאפטליכען בעוואוסטזיין און קאן ניט אזוי לייכט אויסגעמעקט ווערען. די טרייד־יוניאנס האבען דאריבער אפט געפאדערט די געזעצליכע אנערקענונג פון בעדינגונגען, וועלכע זיי האבען שוין געהאט געוואונען דורך אן עקאנאמישען קאמפף.

אבער עס זיינען דא פראבלעמען, וועלכע דער טרייד־יוניאניזם האט זיך ערקלעהרט גאנץ אונמעכטיג צו לייזען מיט עקאנאמישע מיטלען. דאס זיינען די פראבלעמען פון דעם ארבייטס־לעבען, וועלכע מען קאן בעצייכנען אלס אונזיכערהייטס־פראבלעמען. נעמליך, די פראגען וועגען ארבייטס־צופעלע, ארבייטסלאזיגקייט און ארבייטס־אונפעהיגקייט אין די עלטערע יאהרען. פיעלע יוניאנס האבען פערזוכט צו בעהאנדלען דיזע פראגען זעלבסטשטענדיג. זיי האבען איינגעפיהרט ספעציעלע איינצאהלונגען פאר דיזע צוועקען און צאהלען אוים געוויסע סומען צו זייערע מיטגליעדער אין דעם פאל פון אן אונגליק אדער ווען ער קאן ניט געפינען קיין ארבייט. אבער אלע דיזע פערזוכע זיינען זעהר אונבעדייטענד. זאגאר די גרעסטע און שטארקסטע יוניאנס האבען ניט די מיטלען צו ארגאניזירען דיזע הילפס־אינסטיטוציאנען אויף א געהעריגען פונדאמענט. די צאהל ארבייטס־צופעלע איז צו גרוים און די ארבייטס־לאזיגקייט איז צו לאנג. ווען די יוניאנס וואלטען געוואלט אויסגעבען די סומען, וועלכע פאדערען זיך פאר דיזע צוועקען, וואלטען זיי ניט געקאנט לאנג עקזיסטירען.

חוץ דעם, דער פרינציפ, אויף וועלכען דיזע טהעטיגקייט איז בעגרינדעט, פאדערט, אז עס זאלען זיך אין איהם בעטהייליגען

וואס מעהר מענשען. עס איז נעמליך, דער פרינציפּ פון פערזיכע־רונג, דער זעלבער פרינציפּ, אויף וועלכען ארדענס און אינשורענס־קאמפּאניעס זיינען געבויט, די ארבייטער פערלאזען זיך דארויף, אז נור א געוויסע צאהל אונגליקס־פעלע וועלען פארקומען דורכ'ן יאהר און נור א געוויסע צאהל ארבייטער וועלען ארומגעהען לעדיג צוליעב פערשידענע אורזאכען. יעדער ארבייטער בעזונדער איז אין געפאהר צו ליידען פון אן אונגליק אדער פון ארבייטסלאזיגקייט און איז אליין ניט אין שטאנד אריבערצוטראגען די עקאנאמישע פאלגען דערפון, אבער ווען א גרופּע ארבייטער פעראייניגען זיך און נעהמען אויף זיך די פליכט צו ליידען דעם עקאנאמישען שאדען, דאן קאנען זיי עס גאנץ לייכט טאהן. נאטירליך, וואס גרעסער די גרופּע, וועלכע נעהמט אויף זיך די אויפגאבע, אלץ לייכטער איז עס פאר יעדען איינצעלנען מיטגליעד בייצוטראגען זיין חלק. דאס איז ספּעציעל ריכטיג, ווען אין דער גרופּע געהען אריין אויך מענשען, וועלכע זייי־נען גארניט אין געפאהר פון דער ריזיקע, וועלכע דראהט דעם אר־בייטער. צום ביישפּיל, ווען די פערזיכערונג נעגען ארבייטס־צו־פעלע ווערט בעזארגט ניט נור פון די ארבייטער, נור פון אלע ביר־גער, א גרויסער טהייל פון וועלכע בעלאנגט צו דעם ניט־ארבייטענ־דען טהייל פון דער געזעלשאפט, דאן איז די לאסט פון דער אויפ־גאבע צושפּרייט איבער פיעלע פּלייצעס, און יעדען איינעם איז גרינגער צו טראגען זיין חלק.

די ארגאניזירטע ארבייטער האבען דאריבער אין די לעצטע פופ־צעהן־צוואנציג יאהר איבעראל געפאדערט פון דעם שטאט ספּע־ציעלע פערזיכערונגס־געזעצע נעגען ארבייטער־צופעלע, ארבייטס־לאזיגקייט, קראנקהייט א. ז. וו. אין מייסטע ציוויליזירטע לענדער זיינען אזוינע געזעצען שוין דורכגעפיהרט געווארען, אבער זיי זיינען נאך ווייט ניט צופרידענשטעלענד. די פעראייניגטע שטאאטען, אי־בערהויפּט, זיינען זעהר הינטערשטעליג אין דיזער הינזיכט. די טרייד יוניאנס אין אלע לענדער שטעלען זיך דאריבער די אויפגאבע צו פערבעסערען דיזע געזעצע. דיזע פאדערונג בילדעט יעצט איבעראל א וויכטיגען טייל פון דער אלגעמיינער ארבייטער־געזעצגעבונג וועלכע דער טרייד־יוניאניזם שטרעבט צו פערווירקליכען.

דער טרייד־יוניאניסטישער פּראגראם פון אן אלגעמיינער אר־

בייטער־געזעצגעבונג ענטהאלט אין זיך אַן איינגעאַרטיגען בעגריף
וועגען דער ראָלע פון׳ם שטאַט. די ענטוויקלונג פון דעם מאָדערנעם
פאבריק סיסטעם האָט מיט זיך מיטגעבראכט די לעהרע וועגען
שטאַאַט, וועלכע איז בעקאנט אונטער דעם נאָמען „לעסיי פעיר“ —
„לאָז טהון“. דער גרונד־געדאנק פון דיזער לעהרע איז בעשטאַנען
אין דעם, אַז דער שטאַאַט דאַרף זיך אבסאָלוט ניט מישען אין דעם
אינדוסטריעלען לעבען. דער שטאַאַט דאַרף נור פערזיכערען דאָס
לעבען און דאָס אייגענטהום פון די בירגער. ער דאַרף דיענען אַלס
פּאָליסמאַן געגען די אינעווענינסטע שונאים און אלס סאָלדאַט גע־
גען אַן אויסלענדישען פיינד. ער דאַרף ספּעציעל בעוואכען דאָס איי־
גענטהום, וועלכעס איז אין אַלע קאָנסטיטוציאָנען און פרייהייטס־
דעקלאַראציאָנען פון יענער צייט ערקלעהרט געוואָרען אלס א פונ־
דאמענטאלעס רעכט פון מענשען. דער שטאַאַט האָט זיך ניט גע־
דאַרפט מישען אין די עקאָנאָמישע בעציהונגען פון די בירגער. דאָס
וואָלט געהייסען, אַז דער שטאַאַט שטערט דער פרייהייט פון ארבייט
און פון קאָנטראַקט. די פערטהיידיגער פון דיזער טהעאָריע האָבען
געגלויבט, אַז די פרייהייט פון יעדען אייגצעלנעם צו האנדלען ווי
ער וויל אויף דעם עקאָנאָמישען געביעט, מוז פיהרען צו אַלגעמיינע
הארמאָניע און צופרידענהייט.

געגען דיזער טהעאָריע האָבען די ארבייטער געהאַט צו קעמפ־
פען אין זייערע בעמיהונגען אויסצונוצען די געזעצגעבונג פאַר זיי־
ערע צוועקען. צוערשט איז דער קאמפּף געווען זעהר שווער. אבער
די ארבייטער האָבען ביסלעכווייז אויפגעדעקט די איגערליכע ווי־
דערשפּריכען און די נאַרעריי פון דער „לעסיי פעיר“ טהעאָריע און
האָבען געצוואונגען דעם שטאַאַט נאָכצוגעבען זייערע פאָדערונגען.
אויף אַזאַ אופן האָבען די אָרגאַניזירטע ארבייטער שטופּענווייז ענט־
וויקעלט די אידעע, אַז דער שטאַאַט דאַרף ניט פערבלייבען אין דער
נעגאַטיווער ראָלע פון „לאָזען אַלעס צורוה“, נור דאַרף נעהמען אויף
זיך די פּאָזיטיווע אויפגאבע צו רעגולירען דאָס אינדוסטריעלע לע־
בען אין אנקלאַנג מיט די בעדערפניסע פון דעם אַרבייטער, און אַלע
לענדער האַנדעלט יעצט די רעגירונג מעהר אָדער וועניגער אין אנ־
קלאנג מיט דיזען געדאנק, אַבוואָהל די ארבייטער מוזען שווער
קעמפּפען פאַר יעדען נייעם געזעץ, וועלכער קאַן פערבעסערען זייער
לאַגע.

די מעטהאָדען, וועלכע דער טרייד־יוניאָניזם געברויכט אין דעם קאמפף פאר גוטע ארבייטער־געזעצע, בייטען זיך פון צייט צו צייט און פון איין לאַנד צום אנדערען. עס איז געווען א צייט, ווען די טרייד־יוניאָנס האָבען הויפּטזעכליך געפּרופט צו בעאיינפלוסען די געזעצגעבענדע קערפּערשאַפטען דורך אגיטאַציאָנס־מיטלען. זיי האָבען אראנזשירט מיטינגען, געפּאסט רעזאָלוציאָנען, אָפטמאָל אראנזשירט גאסען־דעמאָנסטראציעס צו צייגען דער רעגירונג, אז זיי זיינען פעסט בעשלאָסען צו בעקומען, וואָס זיי ווילען. ביז אַ געוויסען גראד זיינען דיזע מיטלען נאָך גינסטיג היינט צו טאָג. אָבער זיי שפּילען יעצט א קלענערע ראָלע, ווי אמאָל, און דינען נור אָלס הילפּס־מיטעל אין צוזאמענהאנג מיט אַנדערע מעטהאָדען.

דאָס פּאָליטישע לעבען פון א לאַנד איז יעצט אזוי קאָמפּליצירט, אז עס וואָלט געווען אונמעגליך פאר די ארבייטער צו בעאיינפלוסען די פערשידענע געזעצגעבענדע קערפּערשאפטען, ווען זיי בען אין אַנקלאנג מיט די בעדערפניסען פון דעם ארבייטער. אין אלע וואָלטען ניט געשאפען ספּעציעלע מיטלען דערפאר. דער טרייד־יוניאָניזם האָט אויסגעארבייט צוויי הויפּט־מעטהאָדען פאר דיזען צוועק. דער ערשטער איז די פּאָליטישע פּאַרטיי, וועלכע האָט די אויפגאבע צו דינען ספּעציעל די אינטערעסען פון די ארבייטער. ווען דער טרייד־יוניאָניזם נעהמט אָן דיזע מעטאָדע, בענוצט ער זיך מיט דער איינינקייט, וועלכע ער האָט פריהער געשאפען אויף דעם עקאָנאָמישען געביעט. די טרייד־יוניאָנס שפּילען אין צייט פון די וואהלען די ראָלע פון פּאָליטישע קלובס, וועלכע פיהרען אן די נויטיגע פּראָפּאגאנדא פאר די קאנדידאטען פון די ארבייטער. די בעדייטונג פון דיזער מעטאָדע בעשטעהט אין דעם, וואָס די ארבייטער טהיילען זיך אב אויך פּאָליטיש פון אנדערע גרופּען און קלאַסען און ערקלעהרען, אז נור מיטגלידער פון זייער אייגענעם קלאַס קאָנען זיי דיענען געטריי און אויפריכטיג. די פּאָליטישע ארבייטער פּארטיי שטעלט ארויס נור ארבייטער אָלס קאנדידאטען און פּאָדערט אויף די ארבייטער פאר זיי צו שטימען. די פּארטיי איז דאריבער אייגענטליך אן אנווענדונג פון טרייד־יוניאָניסטישע אידעען אויף דעם פּאָליטישען געביעט.

די פּאָליטישע ארבייטער־פּארטיי, אָלס מיטעל צו געווינען די נויטיגע ארבייטער־געזעצע, האָט זיך ענטוויקעלט הויפּטזעכליך אין

ענגלאנד. אין די פעראייניגטע שטאטען זיינען פון צייט צו צייט ערשינען פאליטישע ארבייטער פארטייען, אבער זיי האבען ניט גע־האט קיין קיום. עס זייגען דארויף פאראן פיעלע אורזאכען. ערש־טענס, איז דאס פאליטישע לעבען פון אמעריקא צוטהיילט צווישען אכט און פירציג סטייטס. די וויכטיגסטע געזעצען פאר'ן ארביי־טער זיינען אונטער דער מאכט פון דער סטייט־רעגירונג און צו אר־גאניזירען א נאציאנאלע ארבייטער פארטיי, וועלכע זאל קענען וויר־קען אין אלע אכט און פערציג סטייטס איז ניט אזוי לייכט, בפרט נאך אז אין יעדען סטייט איז די לאגע פערשידען און די ארביי־טער פון איין סטייט וואלטען גאר וויינינ געקאנט העלפען די אר־בייטער פון אן אנדערען. צווייטענס, איז אין די מוחות פון די אפי־ציעלע יוניאן־פיהרער און טיילווייז אויך פון די מאסען איינגעוואר־צעלט געווארען די מיינונג אז עס איז פיעל לייכטער יעצט פאר די ארבייטער צו בעקומען א טהייל פון זייערע פאדערונגען דורך דער אדער יענער פון די גרויסע פאליטישע פארטייען. די טרייד־יוניא־ניסטען — טענה'ן זיי — זיינען אין קיין סטייט ניט די מאיאריטעט א גרויסער טהייל פון די יוניאן־מיטגליעדער זיינען זאגאר ניט קיין בירגער און האבען ניט דאס רעכט צו שטימען. ווען די טרייד־יו־ניאנס וואלטען זיך ארגאניזירט פאליטיש און וואלטען געפרובט דורכצופיהרען זייער פראגראם מיט זייערע אייגענע קרעפטען, וואל־טען זיי אין גאנצען דורכגעפאלען. פערקעהרט, ווען זיי פערהאנדלען מיט די הערשענדע פארטייען, האבען זיי מעהר שאנסען צו קריגען וואס זיי פאדערען. אין פיעלע ערטער האלטען די ארבייטער אין זייערע הענד דעם „באלאנס אוו פאוער", ד. ה. זייערע שטימען קא־נען ענדערען דעם רעזולטאט פון דער וואהל. עס לוינט זיך דאריבער דער אדער יענער פארטיי צו אינדארסירען א געוויסע פאדערונג פון די ארבייטער אבי צו געווינען די עלעקשאן מיט דער הילף פון זייע־רע שטימען. א דריטע אורזאכע איז די פאליטישע פסיכאלאגיע פון די פעראייניגטע שטאאטען. דער אמעריקאנער ארבייטער, ווי יעדער אמעריקאנער, איז דורכגעדרונגען מיט א טראדיציאנעלען גייסט אין זיינע פאליטישע האנדלונגען. ער איז טריי צו דער פארטיי, צו וועל־כער ער האט זיך צוערשט אנגעשלאסען אדער צו וועלכער זיין פא־טער האט אמאל בעלאנגט. דאס ערקלעהרט זיך דורך פערשידענע

היסטארישע ערשיינונגען, וועלכע עס איז דא ניט דער פלאץ צו בעטראכטען.

דיזע אלע אומשטענדען האבען געפיהרט דערצו, וואס דער אמעריקאנער טרייד־יוניאניזם פערווארפט די אידעע פון א ספעציעלער ארבייטער פארטיי. דער רוף פון די אמעריקאנער טרייד־יוניאנס פאר די לעצטע דרייסיג יאהר איז: „נא פאליטיקס אין די יוניאן". די אמעריקאנער ארבייטער האבען מורא, אז פאליטישע ויכוחים וועלען פיהרען צו סכסוכים און וועלען זיך ענדיגען מיט א שפאלטונג אין דער יוניאן. פאר זיי בלייבט איבער די אנדערע מעטאדע, נעמליך, אנצואווענדען אלע מיטלען כדי צו בעאיינפלוסען די הערשענדע בירגערליכע פארטייען, נאכצוגעבען די פאדערונגען פון די ארבייטער.

אין עצם איז די צווייטע מעטאדע נור א געוויסע מאדיפיקאציע פון דער ערשטער. די טרייד־יוניאניסטען פאדערען פון דער דעמאקראטישער אדער רעפובליקאנישער פארטיי געוויסע געזעצען אויף דעם סמך, אז זיי וועלען דערפאר בעצאהלען מיט ארבייטער שטימען. די ארבייטער קאנען בעלוינען אדער בעשטראפען די אדער יענע פארטיי נור דערמיט, וואס זיי וועלען אדער שטימען פאר איהרע קאנדידאטען אדער זיי נידערשטימען. דאס הייסט, אז דיזע מעטאדע איז אויך בעגרינדעט אויף דער פאליטישער און עקאנאמישער סאלידאריטעט פון די ארגאניזירטע ארבייטער. אבער זי ציהט ניט דיזעלבע סאציאלע שליסע, ווי די ערשטע מעטאדע.

די מעטאדע פון דעם אמעריקאנעם טרייד־יוניאניזם, וועלכע בעשטעהט אין דעם שטרעבען צו בעאיינפלוסען די בירגערליכע פארטייען, פאדערט א גאנץ קאמפליצירטען מעכאניזם פאר דיזען צוועק. עס איז נויטיג צו פערפאלגען די טהעטיגקייט פון די געזעצגעבענדע קערפערשאפטען, סיי אין די סטייטס, סיי אין וואשינגטאן. מען דארף אימער זיין בערייט צו פערהאנדלען מיט די געזעצגעבעד סיי וועגען א געזעץ, וועלכער קאן זיין שעדליך פאר די ארבייטער, סיי וועגען א נייעם געזעץ, וועלכען די ארבייטער ווילען דורכפיהרען. דיזע מעטאדע האט דאריבער געפיהרט צו דער ענטוויקלונג פון דער „ארבייטער לאבבי", ד. ה. פון ספעציעלע קאמיטעס, וועלכע פערברייגגען זייער צייט אין די הויפט שטעדט פון די סטייטס און אין

וואשינגטאן, נאכפאלגענדיג די געזעצגעבענדע טהעטיגקייט פון די פארטייען, דימענדיג זיך מיט די פערשידענע פאליטישענס. די צענטראלע קאמיטעס פון די פערשידענע סטייט פעדערייזשאנס און לייבאר און דער עקזעקוטיווער קאונסיל פון דער אמעריקאן פעדערייזשאן און לייבאר שפילען אייגענטליך די ראלע פון שטענדיגע לאבבים.

די פאליטישע מעטאדען פון דעם טרייד־יוניאניזם האבען חסרונות, וועלכע פערמינדערען אין א געוויסער מאס די מעלות, וועלכע מיר האבען פריהער דערמאהנט. ערשטענס, דויערט עס זעהר לאנג דורכצופיהרען א געזעץ. צעהנדליגע יאהרען געהען אמאל פערביי ביז די קלענסטע פערבעסערונג קאן עררייכט ווערען דורכ'ן געזעץ. דער מעכאניזם פון געזעצגעבונג איז אזוי קאמפליצירט, אז עס איז אפטמאל מעגליך צו פאסען א געזעץ און צו דער זעלבער צייט איהם מאכען צו גארנישט: די פאליטישענס זיינען בריות אויף אזוינע מעשות און א „דזשאוקער“ אין א געזעץ איז פאר זיי א גאנץ לייכטע זאך. צווייטענס, איז די דורכפיהרונג פון א געזעץ איינע פון די שווערסטע אויפגאבען. מיר האבען יעצט פיעלע גוטע געזעצען אין מייסטע סטייטס. אבער זיי בלייבען א טויטע בוכשטאב דערפאר, ווייל די, וועלכע זיינען בעאויפטראגט זיי דורכצופיהרען, טהוען ניט זייער זאך אויפריכטיג. די אינדאסטריאל קאמישאן, וועלכע האט מיט א קורצער צייט צוריק פערעפענטליכט איהר בעריכט, בעהויפטעט, אז דאס איז איינע פון די וויכטיגסטע אורזאכען פון ארבייטער אונרוהען אין לאנד.

דיזע בעטראכטונגען צווינגען די ארבייטער צו געברויכען די מעטאדע פון געזעצגעבונג נור דאן, ווען עס איז אבסאלוט נויטיג און צו פערלאזען זיך אין אלע אנדערע פעלע אויף זייערע עקאנאמישע מיטלען. אפטמאל איז דער טרייד־יוניאניזם ניט זיכער, וועלכער וועג איז דער בעסטער און שנעלסטער. אלס ביישפיל קאן דיענען די יעצטיגע דיסקוסיאן אין דער אמעריקאנער ארבייטער בעוועגונג וועגען דעם אכט־שטונדיגען ארבייטס־טאג. א בעדייטענדער טייל פון די ארבייטער פאדערען, אז די רעגירונג זאל פאסען א געזעץ פאר אן אכט־שטונדיגען ארבייטס־טאג. אבער די מאיאריטעט איז יעצט געגען דעם אויף דעם גרונד, אז די ארבייטער פון יעדען טרייד, קאנען געווינען דעם אכט־שטונדיגען ארבייטס־טאג פאר זיך זעלבסט

דורך אַן עקאָנאָמישען קאַמפף. אַזאַ מיינונגס־פערשידענהייט ער־קלעהרט זיך הויפּטזעכליך דערמיט, וואָס די לאַגע אין די פערשידע־נע טריידס איז גאַנץ פערשידען. אין אייניגע גוט־אָרגאַניזירטע טריידס זיינען די עקאָנאָמישע מיטלען זעהר ווירקזאַם; אין אַנ־דערע טריידס זיינען די אויסזיכטען פאַר אַן עקאָנאָמישען קאַמפף ניט אַזוי גלענצענד.

זוי אָפּט און פערשידענאַרטיג די אַרבייטער זאָלען ניט אַנווענ־דען זייערע קרעפטען צו בעאיינפלוסען די געזעצגעבונג פון לאַנד, בלייבט דאָך די עקאָנאָמישע אָרגאַניזאַציאָן דער פונדאַמענט פון זייער טהעטיגקייט. אויך דער ערפאָלג פון דער אַרבייטער־געזעצ־געבונג העננט אָב פון דער עקאָנאָמישער מאַכט פון די אַרבייטער. די וויכטיגסטע אויפגאַבע פון די אַרבייטער איז דאַריבער צו פערפעס־טיגען זייערע עקאָנאָמישע פּאָזיציעס, אויפבויען זייער אָרגאַניזאַ־ציאָן און צו ענטוויקלען דעם געפיהל פון אחדות. דאָס איז דער עצם פון דעם טרייד־יוניאָניזם אין אַלע זיינע פערצווייגונגען.

זעקסטער קאַפּיטעל

טרייד־יוניאָניזם, אינדאַסטריאַליזם און סאָציאַליזם.

די לאָקאַלע פעראייניגונג; די נאַציאָנאַלע טרייד־יוניאָן; שטאַדטישע סענטראַל יוניאָנס; די טענדענץ צו אינטערנאַציאָנאַלער אָרגאַניזאַציאָן; די פּרימיטיווע דעמאָקראַטיע פון קליינע יוניאָנס; דער וואוקס פון דעם טרייד־יוניאָניזם און די ענדערונגען אין זיין סטרוקטור; רעפּרעזענטאַטיווע דעמאָקראַטישע איינריכטונגען און דער טרייד־יוניאָניזם; מאַסען און פיהרער; דער רעפערענדום און די איניציאַטיווע.

כמעט א גאַנצער יאהר־הונדערט איז פאַראיבער זינט דער מאָדערנער טרייד־יוניאָניזם האָט אָנגעהויבען בויען זיין טעאָרעטישען און פּראַקטישען בנין. די ארבייט איז געווען זעהר א שווערע און פּיעלע מאָל איז דעם משך פון די הונדערט יאָהר האָט עס אויסגעזעהן, אַזוי ווי די גאַנצע פּראַצע וואָלט געווען אומזיסט. ניט איין מאָל האָבען די שטורמען פון דער אינדאַסטריעלער וועלט פערטראָגען דאָס ביסעלע, וואָס דער טרייד־יוניאָניזם האָט יאָהרענלאַנג און מיט גרויסע מיהע געבויט. ניט איין מאָל האָבען גרויסע טראַגישע פּאַסירונגען צעטרייסעלט די סאַמע יסודות פון דער טרייד־יוניאָניסטישער געביידע. אָבער די ארבייטער האָבען זיך אימער צוריקגעקעהרט צו דער ארבייט מיט דעם זעלבען מוטה און געדולד. זיי האָבען מיט פרישע קרעפטען בעפעסטיגט די אַלע יסודות, צורעכט געמאַכט דאָס צערשטערטע און אָנגעגאַנגען ווייטער מיט זייער בויענדער ארבייט. נור א דאַנק דיעזער ענטשלאָסענהייט און אונערמיעדליכער ארבייט איז דער טרייד־יוניאָניזם געוואָרען דאָס, וואָס ער איז יעצט — א גרויסע אַלוועלטליכע אָרגאַניזאַציאָן מיט מיליאָנען מיטגליעדער, מיט וויכטיגע איינריכטונגען, מיט גרויסע קאַפּיטאַלען און א טיעפען איינפלוס אויף דעם עקאָנאָמישען לעבען פון דעם ארבייטער.

דאָך זאָגאר יעצט איז דער בנין פון דעם טרייד־יוניאָניזם ניט אין גאַנצען פערענדיגט און ניט אין גאַנצען געזיכערט פון יעדער געפאַהר, פון איין זייט, האָט ער נאָך אַלץ אויסצושטעהן א שווערען

קאַמפּף געגען זיינע שונאים. אָבוואָהל אַ בעדייטענדער טהייל פון דער אינדאָסטריעלער וועלט האָט אָנגענומען זיינע גרונד־אידעען, זיינען דאָך מעהרערע מעכטיגע שיכטען פון די אַרבייטס־געבער ביטערע געגנער פון דעם טרייד־יוניאָניזם. דיעזע אַרבייטסגעבער זיינען פעראייניגט אין גרויסע פערבאַנדען (אַסאָסיאיישאָנס), וועלכע שטעלען זיך די אויפגאַבע צו בעקעמפּפען דעם טרייד־יוניאָניזם אויף דעם העפטיגסטען אופן. אין געלט איז קיין מניעה ניט. דיעזע אַרבייטסגעבער זיינען בעריית אויסצוגעבען מיליאָנען דאָלאַר אבי צו צוברעכען די יוניאָנס און צו דערשטיקען יעדען סמן פון סאָלידאַרישער האַנדלונג צווישען די אַרבייטער. געגען דיעזע שונאים איז דער טרייד־יוניאָניזם נאָך געצוואונגען אָנצואווענדען אַ גרויסען טהייל פון זיינע קרעפטען אין זעלבסט־שוטץ.

אָבער אַ פיעל וויכטיגער פּראָבלעם דראָהט דעם טרייד־יוניאָניזם פון אַ גאַנץ אַנדער זייט, אָדער ריכטיגער פון זיינע אייגענע רייהען, אַרבייטער גופא שטעלען פאַר איהם פראַגען, וועלכע ער קען ניט אַזוי לייכט פערענטפערען. דאָס זיינען ניט פראַגען וועגען דער נויטוועגדיגקייט פון אָרגאַניזאַציאָן אָדער ווירקזאַמקייט פון געמיינשאַפטליכער האַנדלונג, מיט דעם זיינען דיעזע אַרבייטער אין גאַנצען איינפערשטאַנען. די פראַגען, וועלכע זיי שטעלען, געהען אַ ביסעל ווייטער, זיי פרעגען, צו איז דער טרייד־יוניאָניזם די פּאַסיגע פאָרם פון אַרבייטער־אָרגאַניזאַציאָן, וועלכע קען דערגרייכען דעם געווינשטען רעזולטאַט און צו זיינען זיינע אידעען אַ ריכטיגער ענטפער אויף די פראַגען פון דעם אַרבייטער־לעבען. פון דעם שטאַנדפונקט פון דיעזע אַרבייטער ליעגט די צרה ניט אין דעם, וואָס דער טרייד־יוניאָניזם איז אַ פּראָטעסט געגען דער פרייהייט פון קאָנטראַקט און געגען די רעכטע פון פריוואַט אייגענטהום, נור פערקעהרט, אין דעם, וואָס זיין פּראָטעסט איז ניט ראַדיקאַל גענוג און וואָס ער בעהאַנדעלט די הערשענדע פאָרמען פון אינדוסטריעלען און רעכטליכען לעבען צו מילד.

די ראַדיקאַלע קריטיקער פון דעם טרייד־יוניאָניזם קאָנען צוטהיילט ווערען אויף צוויי גרופּען. איין גרופּע איז הויפּטזעכליך פעראינטערעסירט אין אָרגאַניזאַציאָנס־פראַגען און בעטראַכט דעם טרייד־יוניאָניזם אַלס אַן אַבגעלעבטע פאָרם פון אַרבייטער־פעראיי־

ניגונג, וועלכע פאסט זיך מעהר ניט צו די בעדינגונגען פון דער אינדוסטריע. זייער קריטיק איז געריכטעט געגען דער אידעע, אז די ארבייטער קאָנען היינט צו טאָג צוטיילט ווערען אין פערשידענע אבגעזונדערטע פאכען, וועלכע זיינען די געהעריגע באזע פון ארגאניזאציאָן. זיי טענה'ן, פערקעהרט, אז די ענטוויקלונג פון דער מאשין צערשטערט די מחיצות צווישען טרייד און טרייד און צווינגט די ארבייטער זיך צו פעראייניגען לויט דער אינדוסטריע, אין וועלכער זיי זיינען בעשעפטיגט. דיזע גרופּע קריטיקער ווילען ניט צערשטערען דאָס, וואָס דער טרייד־יוניאָניזם האָט אויפגעבויט, נור זיי ווילען דאָס בענוצען אלס מאטעריאל פאר א נייער געביידע, וועלכע וועט אין זייער מיינונג זיין פיעל גרעסער און שטארקער, ווי דער טרייד־יוניאָניזם. זיי זיינען די פערטהיידיגער פון דעם אינדוסטריעלען יוניאָניזם, אָדער אינדאָסטריאליזם.

די הויפּט טענה פון דער צווייטער גרופּע בעשטעהט אין דעם, אַז די עקאָנאָמישע און סאָציאלע אידעען פון דעם טרייד־יוניאָניזם זיינען ניט ברייט און ניט טיעף גענוג צו פערעפּענטפערען די פראַגען פון דעם ארבייטער לעבען. דיזע קריטיקער בעהויפּטען, אז קיין אָרגאָניזאציאָן, וועלכע האלט זיך אויף דעם באָדען פון די פּרינציפּען פון פּריוואט־אייגענטהום און וועלכע אנערקענט די צוטהיילונג פון דעם ארבייטס־פּראָצעס צווישען קאפּיטאליסט און ארבייטער, קאן ניט לייזען דעם פונדאמענטאלען פּראבלעם פון די ארבייטער. דיזע גרופּע גלויבט, אז אלע אַרבייטער פּראַגען קאנען ווירקליך געלייזט ווערען נור דאן, ווען די פּראָדוקציאָנס־מיטלען וועלען בעלאַנגען צו דער גאנצער געזעלשאפט און וועלען פערוואלטעט ווערען אויף אַ דעמאָקראַטישען אופן. די גרופּע איז ביז אַ געוויסען גראַד סימפּאַטיש געניגט צו דעם אינדאָסטראליזם. אַלענפאלס, וויל זי ניט צערשטערן דעם טרייד־יוניאָניזם. זי פאָדערט נור, אז ער זאָל זיך דורכדרינגען מיט א ברייטען סאָציאלען גייסט און זאָל דיענען אויף דעם אָדער אנדערען אופן דעם ענד־ציעל פון סאָציאליזם.

נאַטירליך, ווען דער טרייד־יוניאָניזם וואָלט אימער געוועזן ערפאָלגרייך, און וואָלט אין אַלע פעלע דערגרייכט דעם ציעל, וועלכען ער שטעלט זיך, דאַן וואָלט ניט געוועזן קיין אורזאכע איהם צו קריטיקירען. אָבער דאָס איז ניט דער פאל. ערשטענס, האָבען די טרייד־ייניאָנס אין ערגעץ ניט אָנגעווענדעט די אידעען פון סאָלי־

דארישער האנדלונג צו אלע ארבייטער אדער זאגאר צו דעם גרעסטען טייל פון די ארבייטער. זיינע קריטיקער טענה'ן, אז דאס איז ניט דערפאר, ווייל די מייסטע ארבייטער ווילען זיך ניט ארגאניזירען, נור דערפאר, וואס די טרייד־יוניאנס זיינען געבויט אויף אזא ענגען פונדאמענט, אז זיי קאנען ניט אריינגעהמען אלע ארבייטער. נעהמט, צום ביישפיעל, די ארבייטער אין דער שטאהל־אינדוסטריע. א געוויסע צאהל פון זיי זיינען מעהר אדער ווייניגער געלערנטע ארבייטער (סקילד) און טהוען אזא ארבייט, וועלכע אונטערשיידעט זיך פיעל פון אנדערע ארבייטס־פראצעסען און פאדערט א געוויסע געשיקטקייט. דיזע ארבייטער פערברייננגען דעם גרעסטען טהייל פון זייער צייט אין זייער בעשטימטער ארבייט, וועלכע קאן בעטראכט ווערען אלס א טרייד, און זיי קאנען ארגאניזירט ווערען בעזונדער אין ספעציעלע טרייד־יוניאנס. אבער די גרויסע מעהרהייט זייגען פשוטע הארעפאשניקעס מיט שטארקע מוסקולען און טהוען אן ארבייט, וועלכע פאדערט מעהר פיזישען כוח, ווי שכל. דיזע ארבייטער געהען פון איין ארבייטס־פראצעס צו א צווייטען און קאנען ניט אנווייזען אויף וועלכער עס איז ארבייט, וועלכע זאל קאנען בעטראכט ווערען אלס א טרייד. ווען מען וויל דיזע ארבייטער ארגאניזירען אין טרייד־יוניאנס, הייסט עס, אז מען וויל זיי צוטהיילען אין געקינסטעלטע גרופען, וועלכע האבען ניט קיין שיכות מיט די בעדינגונגען פון זייער ארבייט. עס איז קיין וואונדער ניט, וואס די ארבייטער צייגען ניט ארויס קיין נייגונג אריינצוטרעטען אין אזוינע אוננאטירליכע פעראייניגונגען.

נאך ערגער איז די פאלגע פון דעם טרייד־יוניאניסטישען פרינציפ אין אזוינע פראדוקציאנס־צווייגען, וואו די טריידס שפילען נאך די הויפט ראלע, אבוואהל זיי נויטיגען זיך אין דער הילפע פון גרויסע מאסען אונגעלערנטע ארבייטער. אלס ביישפיל קאן דיענען די בוי־אינדוסטריע, די ארבייטער פון דער בוי־אינדוסטריע צוטהיילען זיך גאנץ נאטירליך אין בעזונדערע טריידס, וועלכע טראגען א גאנץ בעשטימטען האראקטער. דער בריקלייער, דער מייסאן, דער פלאסטערער, דער קארפענטער, דער פלאמבער, דער עלעקטרישען, דער פיינטער, דער טייל־סעטער, דער סטים־פיטער און ז. וו. טהוען גאנץ בעשטימטע ארבייטען, וועלכע פאדערען א גאנץ הויכען גראד פון געשיקטקייט. זיי זיינען פאך־ארבייטער, וועלכע פערברייגגען

עטליכע יאָהר אין דער לעהרע פון זייער ארבייט. זיי קאָנען לייכט ארגאַניזירט ווערען לויט זייערע טריידס און אין דער ווירקליכקייט בילדען די בוי־ארבייטער יעצט די שטאַרקסטע טרייד־יוניאָנס. אבער צו דער זעלבער צייט זיינען אין דיזע אַלע טריידס בעשעפטיגט א גרויסע צאָהל אונגעלערנטע ארבייטער, וועלכע טהוען די שווערע ארבייט און העלפען ארוים די פאַך־לייטע. דיזע העלפערס קאָנען ניט אריינגענומען ווערען אין די פאַך־ארגאַניזאַציאָנען, ווייל זיי זיינען דאָך ניט מעהר ווי אונגעלערנטע ארבייטער און קענען ניט דעם פאַך. זיי בלייבען אין גאַנצען ניט אָרגאַניזירט, ווי צום ביישפּיל די העל־פערס אין דער יוניאָן פון פּלאָמבערס אין ניו יאָרק. אָדער זיי ווע־רען פעראייניגט אין ספּעציעלע העלפּערס יוניאָנס, וועלכע זיינען אונטער דער קאָנטראָלע פון די פאַך־יוניאָנס און ווערען ארומגע־ריגעלט מיט אַלערליי שווערינקייטען אין זייער שטרעבען צו ווערען פאַך־ארבייטער. אָדער זיי ווערען אין גאַנצען אבגעזונדערט אין ספּע־ציעלע לייבארערס־יוניאָנס, ווי צ. ב. אין קאַליפאָרניא, און טאָרען זאָגאָר ניט שטרעבען אריינצוקומען אין די טריידס. זיי דאַרפען זיך בענוגענען זייער גאַנץ לעבען מיט דער ראָלע פון אונגעלערנטע ארבייטער, און דערפאַר נעהמען די פאַך־יוניאָנס אויף זיך די אויפ־גאַבע צו פאָדערען פאַר זיי אַן עטוואס העכערען לוין. דאָס הייסט, אַז דער טרייד־יוניאָניזם צוטהיילט די ארבייטער אויף צוויי שיכ־טען, די געלערענטע און די אונגעלערנטע ארבייטער, און שאַפט אַן עקאָנאָמישען געגענזאַץ צווישען זיי. אויף אַזאַ אופן אָבער צער־שטערט דער טרייד־יוניאָניזם דעם וויכטיגסטען יסוד פון זיין אייגענער עקזיסטענץ — דעם גלויבען אין דער נויטווענדיגקייט פון סאָלידאַרישער האַנדלונג און לאָזט איבער דעם גרעסטען טהייל פון דעם ארבייטער קלאַס מחוץ למחנה פון דער אַרבייטער־בעוועגונג.

אָבער זאָגאָר אין די ראַמען פון זיין אייגענער טהעטיגקייט פיהרט דער טרייד־יוניאָניזם צו סכסוכים און שפּאַלטונגען, וועלכע שוואַכען אַב די עקאָנאָמישע מאַכט פון די אַרבייטער. דער שטרע־בען אויפצוהאַלטען די גרענעצען צווישען איין טרייד און דעם אַנ־דערען אונטער די אינדוסטריעלע בעדינגונגען פון אונזער צייט קאָן ניט האָבען קיין אנדערען רעזולטאַט, דערפאַר ווייל עס איז געוואָרען אונמעגליך צו בעשטימען וואו איין טרייד ענדיגט זיך און

וואו דער צווייטען פאַנגט זיך אָן. די אַרבייטער, וועלכע ווילען עס דאָך טהאָן, מוזען זיך ארומרייסען איינע מיט די אַנדערע און אריינ־טראָגען אין דער אַרבייטער־בעוועגונג אַן אונענדליכע רייהע פון קאָנפליקטען אָדער זאָגענאַנטע „דזשורישדיקשאַנעל דיספּוטס“. עס איז געווען אַ צייט, ווען אַ קאַרפּענטער האָט געוואוסט גאַנץ גענוי, וואָס זיין אַרבייט איז. ער האָט געמאַכט די טהירען, די פענסטער, די פּאָדלאָגע, מיט איין וואָרט, די גאַנצע האָלץ־אַרבייט, וועלכע דאַרף געמאַכט ווערען אין אַ הויז. ער האַלט נאָך יעצט, אַז דאָס איז זיין געביעט. אָבער אין דער לעצטער צייט איז אַ נייער מנהג צו מאַכען אייזערנע און שטאָהלענע טהירען, ספּעציעל אין די גרוי־סע געביידעס, און די מעטאַל־אַרבייטער האָבען אָנגעהויבען איינ־פיקסען דיזע טהירען. אָבער די קאַרפּענטערס האָבען געמאַכט אַ געוואַלד, אַז די מעטאַל־אַרבייטער זיינען מסיג גבול און רויבען אוועק ביי זיי זייער אַרבייט. די פאָלגע דערפון איז אַ שטרייט צווישען צוויי פאַך־אָרגאַניזאַציאָנען, וועלכער האָט אַ דעמאָראַליזי־רענדען איינפלוס אויף ביידען.

מען וואָלט געקאָנט אנשרייבען אַ גרויסען בוך וועגען די דאָזי־גע שטרייטיגקייטען אין דער טרייד־יוניאָניסטישער בעוועגונג פון דער גאַנצער וועלט און פון אַמעריקאַ בפרט, אָבער עס איז דאָ ניט הער פּלאַץ דאָס צו טהאָן. עס איז לייכט איינצוזעהען, אַז אַזוינע סכסוכים פערשטאַרקען נאָך מעהר דעם ענגען גייסט פון פאַך־טרייהייט, וועלכע די טרייד־אָרגאַניזאַציאָן ערוועקט אין דעם אַר־בייטער. יעדער אַרבייטער ווערט געוואָהנט צו בעטראַכטען זיין פאַך און זיין יוניאָן אַלס אַ בעזונדערע וועלט מיט בעזונדערע אינ־טערעסען, וועלכע האָט ניט קיין שייכות מיט די אַרבייטער פון די אַנדערע טריידס. די פאָלגע דערפון איז, אַז דער טרייד־יוניאָניזם פאַלט אריין אין אַ ווידערשפּרוך מיט זיינע גרונד־פּרינציפּען. ער פּרעדיגט אַרבייטער־פעראייניגונג און סאָלידאַרישע האַנדלונג אין דער טהעאָריע און פּלאַנצט אָן ענגען פאַך־גייסט אין די אַרבייטער דורך זיין פּראַקטיק.

נאָך אַן ערגערען איינפלוס אויף די אַרבייטער־בעוועגונג האָט די פּראַקטיק פון דעם טרייד־יוניאָניזם בנוגע צו קאָללעקטיווע אַג־רימענטס. דער שטייגער פון די טרייד־יוניאָנס איז, אַז די אַרבייטער פון יעדען פאַך זאָלען פערהאַנדלען אַ בעזונדערען אַגרימענט. אַזוי

ווי אין דער זעלבער פאבריק זיינען געוועהנליך בעשעפטיגט אר־ בייטער פון פערשידענע טריידס, מוז עס פארקומען, אז די אר־ בייטס־געבער זאלען האבען עטליכע אגרימענטס מיט זייערע אר־ בייטער. יעדער אגרימענט ענטהאלט זיינע אייגענע בעדינגונגען און ווערט געמאכט אויף א בעשטימטער צייט. ווען א סכסוך קומט פאר צווישען די ארבייטער פון איין פאך און די ארבייטס־געבער, וועל־ כער ענדיגט זיך אין א סטרייק, קאנען די ארבייטער פון די אנדע־ רע טריידס ניט האנדלען סאלידאריש מיט די סטרייקערס און אויך ארויס אין סטרייק, ווייל זיי האבען א בעזונדערען אגרימענט, וועל־ כען זיי דארפען, לויט דער טרייד־יוניאניסטישער עטהיק, טריי אב־ היטען. אבער דיזע טאקטיק צוברעקעלט די כוחות פון די ארביי־ טער און מאכט אונמעגליך סאלידארישע האנדלונג אקוראט אין יענע מאמענטען, ווען זי איז נויטווענדיג. די ארבייטס־געבער ווייר סען דאס און בענוצען זיך אפט דערמיט כדי פטור צו ווערען פון א שטארקער יוניאן.

אבער א חוץ פון דער פראקטיק פון קאללעקטיווע אגרימענטס, איז די טרייד־יוניאניסטישע ארגאניזאציאן איבערהויפט אונפעהיג צו בעשיצען די אינטערעסען פון די ארבייטער אין די מאדער־ נע אינדוסטריעלע אונטערנעהמונגען. ווען די ארבייטער, וועלכע זיינען בעשעפטיגט אין איין פאבריק, קוקען איינע אויף די אנדערע ווי אויף מיטגליעדער פון פערשידענע ארגאניזאציאנען און האלטען זיך ניט מחויב צו האנדלען צוזאמען אונטער אלע אומשטענדען, קאנען די ארבייטער ניט געווינען קיין וויכטיגען קאמפף. צום בייר שפיעל, איז די ברויעריייען איז געוועזן א צייט, ווען די ארבייטער זיינען געווען ארגאניזירט אין בעזונדערע טריידס, די ברויער, די מאלטערס, די קופערס, די ענזשינירס, די באטעל־קלינערס, די דריי־ ווערס, א. ז. וו. אבער יעדעס מאל, וואס די ברויער זיינען ארויס אין סטרייק פאר העכערע וויידזשעס, האבען זיי פערלארען דערפאר, וואס די אנדערע טריידס זיינען געבליבען ביי דער ארבייט. די באטלערס האבען צוגעגרייט דאס פארטיגע ביער אין באטעלס און די דרייווערס האבען עס צופיהרט. לויט דעם טרייד־יוניאניסטישען פרינציפ האבען דיזע ארבייטער געהאנדעלט ריכטיג. זיי האבען בעלאנגט צו אנדערע טריידס און עס איז ניט געווען זייער עסק, וואס די ברויער האבען עפעס א סכסוך מיט די באסעס. אבער די ברויער

האבען צוליעב דעם געליטען איין נידערלאגע נאך דער אנדערער. עהנליכע ביישפיעלע וואלט מען געקאנט בריינגען פון דער ערפאהרונג פון ארבייטער אין אנדערע אינדוסטריען.

אויף דעם סמך פון דיזע טענות, פאדערען די אינדוסטריאליסטען, אז די ארבייטער זאלען זיך מעהר רעכענען מיט די נייע בעדינגונגען פון דער אינדוסטריע און זאלען זיך ארגאניזירען ניט אין טרייד, נור אין אינדוסטריעלע יוניאנס, ד. ה. אז אלע ארבייטער, וועלכע זיינען בעשעפטיגט אין דער פראדוקציאן פון א געוויסען ארטיקעל, זאלען געהערען צו דער זעלבער יוניאן, ניט אכטענדיג אויף דער ספעציעלער ארבייט, וועלכע זיי טהוען. אלע ארבייטער, וועלכע זיינען בעשעפטיגט אין ברויערייען, זאלען בעלאנגען צו איין גרויסער יוניאן פון ברויער־ארבייטער : אלע, וועלכע ארבייטען אין אדער ארום א קוילען־גרוב, זאלען זיין פעראייניגט אין א יוניאן פון מיינערס ; אלע די, וועלכע האבען עטוואס צו טהאן מיט דער פראדוקציאן פון קליידער, ווי שניידער, קאטערס, פרעסערס, אפערייטארס, פינישערס א. ז. וו. ווען דער אינדוסטריעלער פרינציפ זאל אנגעווענדעט ווערען, וואלט די צאהל יוניאנס פיעל קלענער געווארען און יעדע איינצעלנע יוניאן וואלט גרעסער געווארען. אין דעם יעצטיגען מאמענט זיינען פאראן 110 אינטערניישאנעל טרייד־יוניאנס, וועלכע בעלאנגען צו דער „אמעריקאן פעדערייشאן אוו לייבאר". ווען די ארבייטער וואלטען זיך צוזאמענגעקומען נעהענטער לויט די אינדוסטריען, אין וועלכע זיי ארבייטען, וואלט די צאהל זעהר פיעל פערקלענערט געווארען. עס וואלטען אויפגעהערט די צאנקערייען צווישען איין טרייד און אן אנדערען וועגען הסגת גבול און עס וואלט זיך געקאנט ענטוויקלען א ברייטער געפיהל פון ארבייטער סאלידאריטעט.

עס זיינען פאראן אינדאסטריאליסטען, וועלכע גלויבען, אז די רעארגאניזירונג פין דער ארבייטער־בעוועגונג אויף דעם אינדוסטריעלען פרינציפ איז די איינציגע רעפארם, וועלכע איז וויכטיג פאר די ארגאניזירטע ארבייטער. זיי מיינען, אז דער אינדוסטריעלער יוניאניזם וועט אויף אזוי פיעל פערשטארקען די עקאנאמישע מאכט פין די ארבייטער, אז זיי וועלען קאנען פערבעסערען די אלגעמיינע לאגע. אבער די מייסטע אינדוסטריעלע יוניאניסטען מאכען נאך א שריט ווייטער און בעהויפטען, אז די ארבייטער־ארגאניזאציא־

נען קאָנען אונטער קיינע אומשטענדען ניט פערבעסערען די אַר־בייטער לאַגע אויף אַ דויערנהאַפטען אופן. זיי טענה'ן, אַז דער אינדוסטריאַליזם איז נור אַ מיטעל צו פעראייניגען די ארבייטער אין גרעסערע מאַסען און צו ענטוויקלען אין זיי אַ טיעפערען גע־פיהל פון איינינקייט. אבער זאָלאַנג דער קאַפּיטאַליסט האַלט אין זיינע הענד די פּראָדוקציאָנס־מיטעל און פיהרט אַן די ווירטהשאַפט פאַר פּראָפיט, קאָן דער ארבייטער זיך ניט בעפרייען פון די איבלען פון דעם פאַבריק־סיסטעם און מוז ליידען פון אַלע פאָלגען פון אַר־בייטסלאָזיגקייט, שווערע ארבייט, אונגעניגענדע וויידזשעס א. ז. וו. לויט דיזען שטאַנדפּונקט מוזען די יוניאָנס איינזעהען זייער בעגרענצ־טען האַראַקטער און אונטערשטיצען מיט אַלע קרעפטען די סאָציאַ־ליסטישע בעוועגונג, וועלכע האָט אַלס ציעל די אבשאַפונג פון דעם פּראָפיטען־סיסטעם און די איינפיהרונג פון אַן אינדוסטריעלער דע־מאָקראַטיע.

דער ענטפער פון די טרייד־יוניאָניסטען אויף דיזער דאָפּעלטער קריטיק איז דורכגעדרונגען מיט דעם זעלבען גייסט פון רעאַליזם און אפּאָרטוניזם, ווי זייער גאַנצע געדאַנקען־וועלט. דער טרייד־יו־ניאָניזם איז מודה, אַז די מאַשין צערשטערט די פעסטע מחיצות צווישען די טריידס און אַז די ארבייטער פון פערשידענע טריידס אין דער זעלבער אינדוסטריע זיינען זעהר פיעל אבהענגיג איינע פון די אַנדערע. אבער דער טרייד־יוניאָניזם ענטזאַגט זיך צו ציהען דערפון דעם שלוס, צו וועלכען די אינדוסטריאַליסטען זיינען געקו־מען. די טרייד־יוניאָניסטען דיינקען, אַז ניט אַכטענדיג אויף די אַלע פאַקטען, אויף וועלכע די אינדוסטריאַליסטען צייגען אָן, קאָן מען דאָך מיט געוויסע בעמיהונגען אויפהאַלטען די טרייד־אָרגאַני־זאַציאָן. און מען בעדאַרף דאָס טהאָן, ווייל נאָך אַלעמען איז זי דאָך די שטאַרקסטע פעראייניגונגס־פאָרם פון די ארבייטער. דאָך אַנערקענט דער טרייד־יוניאָניזם, אַז עס איז מעגליך צו פערפעס־טיגען די ארבייטער אָרגאַניזאַציאָנען אויף צוויי אופנים. ערש־טענס, דאָרטען, וואו די פערשידענהייטען צווישען די טריידס ווע־רען כמעט אין גאַנצען אבגעווישט, דאַרפען די ארבייטער פערשמעל־צען זייערע טרייד־יוניאָנס אין איין אָרגאַניזאַציאָן. דאָס איז די טאַקטיק, וועלכע ווערט בעצייכענט אין ענגליש מיט דעם וואָרט „אַמאַלגאַמיישאָן“. אין דער „אַמעריקאַן פעדערייישאָן אָוו לייבאָר“

זיינען פאראן יעצט עטליכע יוניאנס, וועלכע זיינען דער רעזולטאט
פון אזא אמאלגאמיישאן. מיט יאהרען צוריק האבען זיך די פארני־
טשור ארבייטער פעראייניגט מיט די קארפענטערס. אלס א ביי־
שפיעל פון אמאלגאמיישאן אויף דער אידישער גאס קאן דיענען די
יוניאן פון מענער שניידערס.

צווייטענס, אין יענע אינדוסטריען, אין וועלכע די טריידס
טראגען א בעשטימטען האראקטער און זיינען דאך אבהענגיג איינע
פון די אנדערע, דארפען די יוניאנס בילדען פעדעראטיווע פעראיי־
ניגונגען, וועלכע זאלען פערהאנדלען די אלגעמיינע אינטערעסען.
צום ביישפיעל, די טריידס פון דער בוי־אינדוסטריע האבען אין אלע
גרויסע שטעדט ספעציעלע פעדעראטיווע פעראייניגונגען, וועלכע
זיינען בעקאנט אונטער דעם נאמען פון „בילדינג טריידס קאונסילס“.
דיזע „קאונסילס“ ווערען צוזאמענגעשטעלט פון די דעלעגאטען פון
די בעזונדערע טריידס און זייער אויפגאבע איז צו פעראייניגען
אויף פעראייניגט (אונטער דעם נאמען „עלייעד פרינטינג טריידס“)
בוי־אינדוסטריע. די טריידס אין דער פרינטינג־אינדוסטריע זיינען
אויך פעראייניגט (אונטער דעם נאמען „אללייד פרינטינג טריידס“)
מיט דעם צוועק צו בעשיצען די אלגעמיינע אינטערעסען פון דער
אינדוסטריע.

די „בילדינג טריידס קאונסילס“ און עהנליכע פעראייניגונגען
זיינען ניט מעהר ווי לאקאלע ארגאניזאציאנען, וועלכע בעשיצען די
אינטערעסען פון אלע ארבייטער פון אן אינדוסטריע און איין
שטאדט. אבער די אבהענגיגקייט פון פערשידענע טריידס לאזט
זיך שפירען אין דעם גאנצען לאנד. די טרייד־יוניאנס האבען דע־
ריבער אין די לעצטע יאהרען געמאכט א וויטערען שריט און הא־
בען ארגאניזירט גרויסע נאציאנאלע פעדעראציאנען פון עהנליכע
טריידס, וועלכע זיינען בעקאנט מיט דעם נאמען „דעפארטמענטס“.
צו דער „אמעריקאן פעדריישאן אוו לייבאר“ בעלאנגען יעצט
עטליכע אזוינע דעפארטמענטס, ווי צ. ב., דער „דעפארטמענט אוו
מיינס“, דער „דעפארטמענט אוו דהי בילדינג טריידס“, דער „דע־
פארטמענט אוו מעטאל ארבייטער“ א. ז. וו. די דעפארטמענטס
בעשטעהען פון דעלעגאטען פון נאציאנאלע טרייד־יוניאנס פון ערג־
ליכע טריידס אין דער זעלבער אינדוסטריע און פערהאנדלען וועל־

גען אלגעמיינע פראגען, וועלכע זיינען אלע ארבייטער פון דער אינדוסטריע אין דעם גאנצען לאנד.

די טרייד־יוניאניסטען גלויבען, אז די טאקטיק פון אמאלגאמיישאן און פעדעריישאן פערענטפערט אלע קריטיקען פון דעם אינדוסטריאליזם און האלט דאך אויף דעם ארגאניזאציאנס־פרינציפ פון דעם טרייד־יוניאניזם. געגען דעם סאציאליזם נעהמט דער טרייד־יוניאניזם אן אן עהנליכע שטעלונג. די טרייד־יוניאניסטען זיינען מודה, אז אין פיעלע הינזיכטען קאן די לאגע פון דעם ארבייטער ניט ראדיקאל פערבעסערט ווערען זאלאנג עס עקזיסטירט פריוואט־אייגענטהום און פראדוקציאן פאר פראפיטען. אבער די טרייד־יוניאניסטען דענקען ניט, אז די ארבייטער קאנען עפעס געווינען דערמיט, וואס זיי וועלען יעצט אונטערשטיצען דעם סאציאליזם. פערקעהרט, זיי קאנען נאך פערלירען, דערפאר ווייל די הערשענדע פאליטישע פארטייען וועלען זיך דאן ענטזאגען צו העלפען די ארבייטער זאגאר מיט די ווייניגע ארבייטער־געזעצע, וועלכע זיי זיינען יעצט בערייט דורכצופיהרען. אבער דאס מיינט ניט, אז די טרייד־יוניאניסטען ווילען אויף אימער אויפהאלטען דעם עקזיסטירענדען עקאנאמישען סיסטעם. פערקעהרט, זיי זיינען בערייט צו גלויבען, אז א צייט מוז קומען, ווען דער ארבייטער וועט זיך אין גאנצען בעפרייען פון יעדער שפור פון עקאנאמישער שקלאפעריי און וועט ווערען א פרייער מיטגליעד פון אן אינדוסטריעל־דעמאקראטישער געזעלשאפט. אבער זיי דענקען ניט, אז די ארבייטער דארפען זיך יעצט באדערען מיט אזוינע פלענער פון דער ווייטער צוקונפט און אז וואס מעהר די טרייד־יוניאנס וועלען זיך פערנעהמען מיט זייערע אלטעגליכע פראגען און מיט סאציאלער געזעצגעבונג, אלץ בעסער וועט עס זיין פאר די ארבייטער און אלץ שטארקער וועט ווערען דער באדען זאגאר פאר דער ענדליכער סאציאלער בעפרייאונג.

עס איז לייכט צו זעהען, אז דער טרייד־יוניאניזם וויל, לויט זיין שטייגער, מאכען א פשרה מיט דעם אינדוסטריאליזם און דעם סאציאליזם. אבער די פארשטעהער פון די אנדערע טהעאריען ווילען ניט איינגעהען אויף קיינע קאמפראמיסען און פיהרען אן א העפטיגען קאמפף פאר זייערע אידעען איז די רייהען פון דער טרייד־

יוניאָניסטישער בעוועגונג גופא. עס איז יעצט ניטאָ קיין גרויסע נאַציאָנאַלע ארבייטער־בעוועגונג, וועלכע זאָל ניט טראָגען אויף זיך די סימנים פון דיזען אינערליכען קאמפף. צום ביישפּיעל, די אַמעריקען פעדערײשאָן אָוו לייבאר״, די נאַציאָנאַלע פערייניגונג פון אמעריקאַנער ארבייטער, איז ניט מעהר א ביישפּיעל פון דעם ריינעם טרייד־יוניאָניזם. צו איהר בעלאַנגען טרייד־יוניאָנס, וועלכע האַלטען זיך נאָך פעסט פאר די פונדאמענטאַלע אידעען פון פאַך־אָרגאַניזאציאָן און טרייד־האַנדלונג. אָבער עס זיינען אין איהר אויך פאַראַן פיעלע יוניאָנס, וועלכע זיינען מעהר אָדער וועניגער דורכגעדרונגען מיט די אידעען פון אינדוסטריאַליזם, צום ביישפּיעל, די אינטערנײשאָנאל ליידיס גארמענט וואירקערס יוניאָן, די יונייטעד מיין־וואירקערס א. ז. וו. פיעלע פון דיזע יוניאָנס זיינען אויך אויסגעשפּראָכענע סאָציאַליסטישע אָרגאַניזאציאָנען, וועלכע אינדאָרסירען די סאָציאַליסטישע פּארטיי און אונטערשטיצען זי מיט געלד און שטימען.

דיזער פאקט איז א גענוגענדער בעוויז, אז דער טרייד־יוניאָניזם איז יעצט אויף אַן איבערגאַנגס־שטופע. אבער זינט דער טרייד־יוניאָניזם איז צוערשט ארויסגעטראָטען אלס היסטאָרישער פאַקטאָר, האט ער ניט אויפגעהערט צו בייטען זיינע פארמען און האַנדלונגס־מעטהאָדען. דער ענטוויקלונגס־פּראָצעס פון דעם טרייד־יוניאָניזם איז געוועזן אונאויפהערליך און האט זיך אויסגעדריקט אין דער שטענדיגער צופּאַסונג צו די בעדינגונגען פון דער צייט. עס איז קיין צווייפעל ניט, אז אויך דער צוקונפט וועט דער טרייד־יוניאָניזם ארויסצייגען דיזעלבע צופּאַסונגס־פעהיגקייט. און אבוואָהל עס איז מעגליך, אז דאָס זאָל פיהרען צו דער רעאָרגאַניזירונג פון דער ארבייטער־בעוועגונג אויף די פּרינציפּען פון אינדוסטריאַליזם און סאָציאַליזם, וועט דאָס דאָך ניט הייסען, אז דער טרייד־יוניאָניזם וועט אין גאַנצען איינגעשלונגען ווערען. ער וועט זיך נור פאַנאַנדערוואַקסען אויף א בריימערען באָדען. זיין יעצטיגע פארם וועט פערשווינדען, אָבער זיין נשמה וועט בלייבען לעבען אין דער נייער אָרגאַניזאציאָן, וועלכע וועט פערנעהמען זיין פּלאַץ. ווייל דער עצם פון דעם טרייד־יוניאָניזם איז די אחדות פון די ארבייטער, און דיזער פּרינציפּ איז אונשטערבליך.